Lesley Gregg

Colecția Rubin

Umbrele pasiunii

Lesley Gregg

Umbrele pasiunii

Pathway to Paradise
by Lesley Gregg

ISBN 973–96235–8–5

Lesley Gregg

Umbrele pasiunii

Traducere de Silvia Averescu

Editura DECODA
1994

— La lumina lunii noi suntem întotdeauna foarte apropiaţi, Sarah, îi şopti el în ureche. Şi în noaptea asta este lună plină.

Mâinile îi alunecară spre pântecele ei şi îi aduse spatele către pieptul lui lat, în timp ce buzele sale depuneau cu blândeţe mici sărutări pe pielea gâtului, până jos spre umeri. Apoi o întoarse spre el, îşi duse mâinile sub bluza ei şi i-o scoase pe deasupra capului. Incapabilă să se opună, Sarah îşi ridică braţele şi se jucă prin părul său des cu degetele. Încet, foarte încet, faţa lui se apropie. Îi simţi pe piele, răsuflarea fierbinte şi buzele i se deschiseră. Uşor şi aproape în joacă, gura lui o atinse pe a ei şi apoi, trecu delicat peste faţă. Apoi îi simţi mâinile pe abdomen. O dezbrăcă de şort şi de slipul pe care-l mai avea pe ea, trăgându-le în jos, peste şolduri.

Acum, Sarah se găsea poală în faţa lui şi nimic n-o mai putea apăra de atingerea mâinilor sale.

Capitolul 1

Câţiva nori se întrevedeau la orizont. În rest, cerul era de un albastru strălucitor şi, în acest început de după-amiază, soarele ardea nisipul alb.

Apa de turcoaz a Mediteranei scălda lin stâncile, înconjurându-le cu valuri prelungi ce apoi se revărsau pe plajă. Ceva mai departe, în largul mării, se zbenguiau surfiştii. Velele lor erau ca nişte pete vesele de culoare

pe infinita întindere, ce părea că se uneşte printr-o uşoară ceaţă cu cerul.

Majoritatea turiştilor încă nu reveniseră pe plajă de la masa de prânz. Numai o familie cu un copil mic se distra în apa nu prea adâncă, iar puţin mai departe, stătea întinsă pe cearceaful ei de plajă, o femeie tânără cu o carte deschisă lângă ea.

Sarah Hewitt încă dormea cu câteva minute mai devreme. O trezise ţipătul strident şi vesel al copilului. Acum îl privea şi un zâmbet îi juca pe buze.

Era bucuroasă de această gălăgie care o adusese înapoi în realitate. Oricum, era prima ei zi de plajă şi, deşi Sarah se bronza repede şi fără probleme, era sigură că nu i-ar fi făcut bine prea mult soare din prima zi.

Purta un costum de baie roşu-strălucitor, strâmt, care de-abia ascundea ceva din corpul ei zvelt. Avea picioare lungi, bine formate, o talie subţire şi sâni care ei i se păreau mereu prea mari.

Sprijinită într-un cot, părul blond-cenuşiu îi cădea până la umeri şi-i încadra faţa ovală, cu pometţi înalţi. Avea ochi căprui, mari şi o gură plină, moale.

— Da, exact aşa mi-am închipuit, o sperie deodată o voce joasă, bărbătească. Perfect. Exact ceea ce-mi trebuie!

Sarah îl văzu pe străin apropiindu-se. Derutată, se ridică şi-şi ţinu strâns cu o mână sutienul pe care-l lăsase uşor dezlegat.

În faţa ei stătea un bărbat înalt şi chipeş a cărui siluetă era încadrată de razele soarelui. Deşi, din cauza luminii, Sarah nu-i putea vedea prea bine faţa, simţea iradiind din direcţia străinului, o ciudată fascinaţie. Îi văzu pieptul lat, păros, şortul strâmt şi picioarele lungi şi musculoase.

— Exact ceea ce-am căutat, îl auzi ea spunând, în

timp ce străinul îngenunchia pe nisip drept în faţa ei şi venea spre ea ca şi cum ar fi dorit să o cuprindă în braţe.

Sarah se arătă atât de surprinsă încât era incapabilă să se mişte. Doar îl privea. Un cârlionţ din părul lui îi căzuse pe frunte.

Ochii albaştri şi luminoşi contrastau puternic cu pielea bine bronzată şi cu părul închis la culoare.

— Într-adevăr perfect, murmură el privind-o intens în tot acest timp, astfel că Sarah se înroşi.

Când îşi întinse mâna spre ea, străinul zâmbi. Precaut, îi mângâie obrajii cu vârfurile degetelor şi apoi îi puse mâna pe bărbie. Atingerea o scoase pe Sarah din starea ei de încremenire. Se trase înapoi şi se întrebă derutată de ce, pe neaşteptate, îi trecuseră mici fiori pe spate.

În mişcarea sa violentă, uită complet de sutien. Doar după ce privirea bărbatului s-a îndreptat spre sânii ei goi şi ochii i-au început dintr-odată să strălucească, ea întinse repede mâna după bucăţica de material pentru a-şi acoperi corpul.

— De fapt, ce vă trece prin minte?

Vocea ei suna pierit şi crezu că-şi poate auzi inima bătând puternic. Străinul nu răspunse. Privirea lui era încă îndreptată spre sâni, apoi reveni încet spre faţa ei.

Nesigură, se uită în jur şi constată cu uşurare că bărbatul şi femeia cu copil mic încă se mai jucau în apă. Dacă acest străin ciudat nu voia să plece, măcar era în apropiere cineva pe care-l putea ruga să o ajute.

Sarah îşi încheie grăbită sutienul şi-şi încălţă sandalele.

— Încotro vreţi să plecaţi? întrebă bărbatul care nu-şi luase nici o clipă privirea de la ea şi care încă stătea în genunchi pe nisip, în timp ce Sarah se ridicase şi căuta să-şi adune lucrurile.

— Lăsaţi-mă în pace! se răsti ea.

— Dar n-aveţi voie să plecaţi! Eu nici măcar nu ştiu unde vă pot găsi.

O prinse iarăşi de mână, o ţinu strâns, ridicându-se şi el în acelaşi timp şi o privi în ochi:

— Spuneţi-mi la ce hotel locuiţi!

Vocea sa sună atât de poruncitor, de parcă ar fi fost obişnuit ca femeile să-i asculte comenzile.

Sarah nu era în stare să se elibereze din strânsoarea lui. Privi faţa bărbatului şi-i văzu sprâncenele lungi, arcuite, care îi încadrau ochii albaştri. Sarah se simţea ciudat, lipsită de apărare, cu genunchii gata să-i cedeze.

Apoi îl auzi vorbind din nou. De această dată, vocea lui sună mai blând, aproape rugând-o:

— Trebuie să vă am! spuse străinul. Trebuie, pur şi simplu, să vă am!

Vocea joasă a bărbatului o înfioră.

Vrea să se culce cu mine, gândi Sarah, şi ochii i se lărgiră de spaimă. Aşa cum o privea acest bărbat, cum mâinile lui îi stăteau pe umerii goi strângându-i puternic, avea impresia că şi-ar vrea realizată dorinţa imediat, aici şi acum.

Mai degrabă indignată decât speriată, Sarah se desprinse în sfârşit din mâinile lui şi făcu un pas înapoi.

— Ce vă trece de fapt prin minte? Lăsaţi-mă în pace! se răsti la el şi dădu să plece.

Străinul o urmă.

— Dar nu înţelegeţi?! protestă el prinzând-o de mână şi obligând-o să se întoarcă spre el. Nici măcar nu ştiu unde locuiţi. Spuneţi-mi unde vă pot găsi!

Pe măsură ce timpul trecea, Sarah devenea tot mai furioasă. Îşi scutură capul astfel încât părul blond-cenuşiu îi flutură violent pe umeri. Străinul văzu acest lucru şi-i

apăru o licărire ciudată în ochi.

— Dispăreţi imediat!

Sarah se grăbi să meargă mai departe.

Totuşi, bărbatul continuă s-o urmărească. Cu picioarele sale lungi, fără a obosi, ţinu pasul cu ea prin nisipul afânat.

— Dar eu vă doresc cu adevărat, încercă el încă o dată. Acum, după ce v-am văzut, vreau să vă am cu orice preţ!

Sarah ajunse în sfârşit la locul unde îşi parcase automobilul închiriat. Îşi aruncă lucrurile înăuntrul maşinii şi urcă grăbită la volan.

În timp ce porni motorul, aruncă o scurtă privire înapoi. Îl văzu pe străin stând cu mâinile în şolduri, clătinând din cap şi râzând.

Când ajunse în faţa hotelului, picioarele încă îi mai tremurau. Un moment, rămase în maşină nemişcată şi respiră adânc. Mii de gânduri îi veneau în minte. Să meargă la poliţie şi să anunţe cazul? Dar ce-ar avea, de fapt, de relatat? Sigur, străinul fusese insistent, dar, în realitate, nu s-a întâmplat nimic. În afară de aceasta, nu avea niciun martor şi, în plus, era străină în această ţară a cărei limbă nu o putea vorbi şi nici înţelege.

În cele din urmă, coborî oftând din maşină, îşi luă lucrurile şi încuie portiera. Doar când se îndreptă spre intrarea hotelului, deveni conştientă de faptul că nu se îmbrăcase. Nu se cădea să meargă doar în costum de baie prin holul hotelului şi, astfel, să se expună tuturor privirilor, dar nici să se îmbrace în faţa intrării nu era cu mult mai bine.

Cu capul plecat, traversă grăbită holul, văzând cu coada ochiului că bărbaţii întorceau capetele s-o privească. După ce ajunse la lift, Sarah respiră uşurată.

Bun început de concediu am avut, gândi ea

furioasă. Mai întâi nebunul de pe plajă, care mi-a stricat după-amiaza şi apoi, capac la toate, alergătura aceasta în costum de baie prin holul hotelului.

Camera ei era la capătul coridorului. Din balconul mare avea o splendidă priveliştе asupra mării. După ce închise uşa, Sarah ezită o clipă. Să facă un duş, sau, mai bine, să-şi continue în balcon plaja întreruptă atât de brusc.

Cel puţin aici am liniştea necesară, gândi ea, în timp ce-şi aranja şezlongul. Nu mă va deranja nimeni cu propuneri indecente.

În timp ce se instala comod în şezlong, închizând ochii, Sarah mai revăzu o dată, în gând, întâmplarea de pe plajă. Spre surprinderea ei, constată că îi mai trecuse din supărare, dar simţea, în schimb, o tensiune ciudată şi neliniştitoare.

Cu ochii închişi, Sarah îşi scutură capul. Niciodată nu s-a gândit că i s-ar putea întâmpla aşa ceva. Chiar în prima ei zi de concediu, un om total necunoscut îi vorbise la plajă şi, într-un mod foarte direct, încercase s-o facă să înţeleagă că cea mai mare dorinţă a lui era să se culce cu ea imediat şi chiar în acel loc. Ce altceva ar fi vrut să insinueze? *Eu trebuie să vă am. Pur şi simplu, eu trebuie să vă am*! Mai clar nici nu se putea.

Deodată i se păru că simte din nou, pe faţă şi pe umeri atingerea străinului. Pentru o clipă, Sarah dădu frâu liber fanteziei şi-şi imagină ce s-ar fi întâmplat, de fapt, dacă ar fi acceptat propunerea bărbatului.

Ar fi fost şi acum în braţele lui puternice şi ar fi simţit pe piele părul creţ de pe pieptul lui lat? Prostii! Nemulţumită, îşi scutură capul. Cum de ajunsese la aceste gânduri nebuneşti?

Se foi neliniştită pe şezlong, străduindu-se din răsputeri să se calmeze. Analizând ceea ce se întâmplase

în prima zi, i se păru că va avea un concediu deosebit de pasionant. Sarah nu era foarte sigură că şi-ar dori o astfel de emoţie. Şi, în orice caz, ea venise aici pentru a-şi clarifica sentimentele şi nicidecum pentru a se lega la cap cu noi probleme.

Deşi se gândise mai demult să-şi ia, în sfârşit, concediu, călătoria ei spre Cipru a fost rezultatul unei hotărâri neaşteptate. Prietena ei, Mandy Partridge, lucra la un birou de turism, iar Sarah a rugat-o să o anunţe de îndată ce va apărea o renunţare de ultim moment. Îi era indiferent locul. Pentru ea, important era să plece şi să se îndepărteze cât mai mult.

După numai două zile, Mandy i-a telefonat şi i-a spus că primise o ofertă pentru Paphos, în Cipru şi că trebuie să fie la aeroport în după-amiaza următoare dacă nu vrea să rateze această ocazie.

Sarah a acceptat imediat şi i-a explicat tatălui ei, cu care conduce un magazin de antichităţi în Canterbury, că are nevoie urgentă de puţină odihnă. El a îmbrăţişat-o şi i-a urat drum bun.

Sarah se gândea cu multă dragoste la tatăl ei. De când îi murise mama, de mai bine de zece ani, ei nu se mai aveau decât unul pe celălalt. Tatăl său era bucuros că singura lui fiică s-a implicat în munca de la magazin împreună cu el şi nu şi-a manifestat deloc dorinţa de a practica altă profesie.

Dar, hotărât lucru, nici tatăl ei, nici magazinul comun nu erau motivele pentru care se refugiase în acest concediu. Motivul esenţial era Charles, prietenul ei, cu care voia să se logodească şi pe care-l cunoscuse cu mai mult de doi ani în urmă, când ea avea nouăsprezece ani.

Fără să vrea, Sarah oftă. Cum a putut Charles să-i facă una ca asta?

Charles locuia într-un mic oraş, port la mare, la nord de Canterbury. Pleca în fiecare zi la Londra unde lucra la o mare firmă de consilieri juridici care se specializase în colaborarea cu societăţi, mai ales cu societăţi ce acţionau în străinătate.

Meseria lui era atât de extenuantă şi îi lua aşa de mult timp, încât Sarah nu-l vedea decât rareori în cursul săptămânii. Iar acest lucru se întâmpla şi datorită faptului că ea rămânea adesea peste ora normală de închidere a magazinului.

Stabiliseră să se logodească foarte curând, în următoarea perioadă de timp, după ce Charles va fi avansat şi va face astfel un pas important în cariera sa.

Singura problemă era familia lui Charles. Părinţilor săi nu le convenea legătura lor. Ei au adus-o, într-o perioadă relativ scurtă de timp, într-o stare foarte proastă şi credeau – bineînţeles, fără să discute nimic despre asta când Sarah era de faţă – că fiul lor ar fi putut face o partidă cu mult mai bună.

Oricât de mult ar fi rănit-o pe Sarah această nerostită temere a lor, iubirea ei pentru Charles era destul de puternică pentru a le acorda vreo atenţie.

Apoi, cu două săptămâni înainte, Sarah a plecat cu maşina la Londra să viziteze o expoziţie de obiecte de artă islamică, unde dorea să achiziţioneze pentru un client o carte foarte valoroasă, legată în piele.

Cartea a fost prezentată cam la începutul licitaţiei şi, pentru că aproape nimeni nu a părut să fie interesat, Sarah a putut să-şi pună cu grijă cartea la loc sigur, în poşetă, mai repede decât s-ar fi aşteptat.

S-a hotărât dintr-o dată să-l surprindă pe Charles la birou şi apoi să meargă împreună undeva la masă. Era chiar pe punctul de a coborî din maşină pe partea străzii opusă biroului când, brusc, s-a oprit.

Charles tocmai ieşea din clădire, dar nu singur, ci în compania unei femei tinere şi drăguţe, cu păr roşcat. Râzând, el a luat-o cu o mână pe după umeri, iar ea l-a privit cu o faţă strălucitoare.

Sarah stătea acolo împietrită şi privea de peste drum la cei doi ce-şi păreau atât de fideli, dovedind că nu erau pentru prima oară împreună, că între ei era o legătură foarte strânsă. Sarah a văzut cum ea a oprit un taxi şi, în timp ce femeia a urcat, Charles – Charles al ei – i-a dat o palmă uşoară peste fund.

Lacrimi de durere i-au apărut în ochi când a pornit maşina şi s-a înscris, buimăcită, în traficul intens.

Seara i-a telefonat lui Charles. El i-a spus că fusese pe drumuri toată ziua şi că îşi petrecuse după-amiaza cu un client din West End, de unde venise direct acasă abia atunci.

— Cum, după expoziţie ai venit la mine la birou?

Vocea îi era mai ascuţită decât de obicei.

— Da, exact în momentul când părăseai clădirea.

Charles, înţelegând, n-a mai încercat să o amăgească. I-a spus că femeia a fost o colegă cu care se întâlnea din când în când, de câteva luni.

Francheţea lui a lăsat-o pe Sarah mută de uimire. Numai după un timp, ea a murmurat:

— Dar de ce, Charles, de ce? Mereu mi-ai spus că mă iubeşti, iar în câteva săptămâni urma să ne logodim.

— Penny este foarte drăguţă, după cum ai văzut şi tu, răspunse Charles. Şi eu mă simţeam măgulit când ea şi cu mine... Dar numai atât, doar trupeşte, Sarah. Dragostea mea pentru tine n-are nicio legătură cu asta.

— Cum poţi spune aşa ceva?

— Dar, Sarah, tu trebuie totuşi să înţelegi. Pe tine te iubesc şi cu tine vreau să mă însor. Numai acest lucru contează pentru mine.

Îi venea greu să-şi înfrângă lacrimile ce începeau să se ivească.

— Îmi pare rău, Charles, a răspuns ea cât a putut de calm. Chiar cu riscul ca tu să mă consideri foarte conservatoare, eu nu pot accepta mai departe această situaţie. După ce lămureşti lucrurile, poţi să mă cauţi din nou.

În cursul următoarelor zile, Charles a încercat mereu să vorbească la telefon cu ea. I-a trimis flori şi i-a scris scrisori pe care ea le rupea. A rugat-o să fie înţelegătoare şi, a implorat-o să nu fie supărată pe el.

În acele zile, Sarah şi-a întărit hotărârea de a dispărea pentru o perioadă, încercând să clarifice în linişte situaţia şi să se gândească în ce mod va continua relaţia lor.

Faptul că-l văzuse pe Charles cu o altă femeie a durut-o, dar şi mai mult o durea că el a încercat s-o mintă şi, după aceea, a mai şi pretins înţelegere pentru comportarea sa.

Sarah oftă adânc. Închise ochii şi razele calde ale soarelui îi mângâiară uşor pielea. După mai mult de o oră, se întinse somnoroasă şi auzi muzica ce-i ajungea la urechi.

Se ridică încet, îşi luă iar sutienul şi se apropie de balustrada balconului. Priveliştea văzută de aici era minunată. Către stânga, plaja se pierdea după o cotitură a falezei, în timp ce la dreapta, ducea direct către micul oraş Paphos.

De dimineaţă, Sarah plecase de la hotel împreună cu doi nou-veniţi spre biroul de închiriat autoturisme, de unde şi-a făcut rost de maşină. Prea multe nu văzuse din oraş şi din împrejurimi, doar micile şi drăguţele bistrouri care au fermecat-o pe loc.

Merse înapoi în cameră, se dezbrăcă de bikini şi

intră să facă un duş. Apa caldă i se scurgea pe piele spălându-i uleiul de plajă.

Apoi îşi uscă părul, alese o bluză de vară fără mâneci, cu un decolteu adânc şi ieşi iar în balcon.

În lumina soarelui ce apunea, piscina hotelului scânteia într-o culoare turcoaz. Pe margine erau înşiruite mici mese cu umbrele de soare şi chelneri cu jachete albe se grăbeau încolo şi încoace pentru a servi tot mai numeroşii clienţi.

Sarah se hotărî să coboare şi să bea ceva înainte de cină. Apoi se va hotărî dacă era mai bine să rămână la hotel şi să mănânce aici sau să încerce unul din coloratele bistrouri locale.

Când vru să se îndepărteze de balustradă, privirea îi căzu pe o siluetă bărbătească musculoasă, puternic bronzată, ce se îndrepta către piscină. La început nu-i veni să-şi creadă ochilor, dar era, fără îndoială, străinul de mai înainte, de pe plajă, care încă mai purta doar şortul strâmt. Ea strânse balustrada mai tare şi se aplecă ceva mai mult în afară, fiind convinsă că imediat va veni un chelner să-l alunge afară pe acest bărbat.

— Totuşi, nu poate fi adevărat! O, Doamne, fă ca el să locuiască tot aici! murmură Sarah şi privi încordată în jos.

Străinul se îndreptă spre o masă mică şi, deodată, două femei săriră de pe scaunele lor şi-l îmbrăţişară strâns pe după gât.

Bărbatul le cuprinse de umeri, le conduse înapoi la masă şi se aşeză împreună cu ele. Chelnerul sosi şi preluă foarte amabil comanda. După aceea, bărbatul se trase înapoi, dar îşi păstră în continuare braţele în jurul umerilor ambelor femei, care îşi trăseseră scaunele foarte aproape de el.

Sarah îşi aminti că le văzuse pe acele femei

dimineaţă, în hotel şi chiar le admirase atât fizicul cât şi îmbrăcămintea foarte modernă şi foarte scumpă. Una din ele era brunetă, iar cealaltă avea părul lung şi roşcat. Ambele erau aşa de drăguţe încât toţi bărbaţii întorceau capetele după ele.

Sarah îşi scutură încet capul. Cum de a insistat bărbatul acesta aşa de mult pe plajă, când astfel de frumuseţi îl aşteptau aici, în hotel? Precis că şi-a permis doar o glumă pe seama ei.

Totuşi, părea prea serios şi prea stăruitor pentru a fi numai o glumă. Cel mai bine ar fi să-l ocolească pe cât posibil în caz că ar locui într-adevăr la acelaşi hotel.

Jos, lângă piscină, bărbatul în jurul căruia i se învârteau toate gândurile se ridică deodată, lăsă cele două femei la masă şi merse către locul unde apa era mai adâncă. Sarah văzu cum se dezbracă, de şort, dând la iveală un slip de un albastru strălucitor. El păşi pe marginea piscinei şi, cu o formidabilă săritură ca de ştiucă, plonjă în apă.

Furioasă pe ea însăşi, Sarah se întoarse brusc şi părăsi balconul. Cum de şi-a îndreptat ochii plini de admiraţie spre corpul zvelt al străinului, spre şoldurile sale înguste, spre abdomenul plat şi spre pieptul lat? Era iritată din cauză că ea, de fapt, îşi dorea să nu mai aibă de-a face cu oameni de genul acesta.

Puţin mai târziu, Sarah îşi conducea maşina pe şoseaua de lângă coastă, spre portul oraşului Paphos. Observă cu plăcere faptul că nu se vedeau nicăieri hoteluri uriaşe, iar noile clădiri, amplasate de-a lungul ţărmului, rămâneau, de asemenea, de dimensiuni normale. În mod evident, oficialităţile cipriote se străduiau să păstreze atmosfera locală chiar şi în detrimentul turismului.

Sarah parcă maşina aproape de port şi merse fără niciun ţel pe străduţele colorate. Nu era singura turistă, dar, pentru că sezonul nu începuse de mult, locul nu era supraaglomerat, ceea ce o încântă foarte mult.

Clădirea veche pe care o remarcase încă de dimineaţă era într-adevăr o cetate, la care se putea ajunge traversând un pod de piatră peste un canal îngust. Sarah merse până la intrare şi memoră orele de vizită pentru a reveni într-una din zilele următoare. În afară de asta, voia să meargă, chiar de a doua zi dimineaţa, la biroul de informaţii turistice pentru a-şi procura prospecte şi hărţi.

Greci, romani, cavaleri ai cruciadelor, reflectă ea, toţi trebuie să fi trecut prin Cipru pentru că peste tot sunt vizibile urmele diferitelor culturi. Zâmbi când deveni conştientă că acum se interesa de noul mediu, deşi doar cu puţine zile înainte crezuse că nu se va mai putea bucura de viaţă.

Cam la jumătatea străzii ce ducea prin port spre litoral, un pelican de pe zid îi atrase atenţia. Merse spre el şi deja voia să întindă mâna să atingă această copie fidelă a naturii, când, deodată, pasărea începu să se mişte.

Sarah făcu un pas înapoi speriată, dar imediat începu să râdă. Restaurantul căruia îi aparţinea zidul se numea *Restaurantul Pelican* şi ea hotărî să ia aici cina.

— Ce se pregăteşte? întrebă Sarah, când chelnerul o conduse la o masă de lângă plajă şi arătă curioasă un cuptor ce părea făcut din cărămizi de lut.

— O specialitate cipriotă, îi explică tânărul, cu un zâmbet larg. Un miel care, mai întâi este marinat şi condimentat şi apoi prăjit la cuptor. Acest fel de mâncare se numeşte *kleftiko.* Doriţi să-l încercaţi?

Sarah aprobă şi comandă drept garnitură cartofi prăjiţi, salată şi vin roşu. Totdeauna, oriunde îşi petrecuse concediile, încercase cu entuziasm mâncarea specifică locului. Nu avea nimic împotriva obiceiului vest-european de a mânca repede şi aproape cu indiferenţă, dar în vacanţă se bucura că era scutită de mezelurile *Curry* şi de cartofii prăjiţi.

Capitolul 2

Când Sarah s-a întors la hotel era trecut de ora nouă şi deja se întunecase. Seara îi plăcuse şi, în plimbarea sa pe străzile oraşului vechi, văzuse mai multe magazine mici pe care dorea să le viziteze în dimineaţa următoare.

Barul hotelului era lângă holul de la intrare şi, fiindcă nu gustase încă din acel *Brandy Sour,* pe care Mandy îl lăudase atât de mult, Sarah intră şi se aşeză la o masă lângă fereastră.

Chelnerii de pe această insulă păreau a fi toţi foarte tineri, foarte prietenoşi şi chipeşi, cu părul lor închis la culoare şi ochii lor negri. Nu făcea excepţie nici cel care venise la masa ei pentru a lua comanda.

Brandy-ul rece i-a fost servit într-un pahar înalt şi avea un gust excelent. În timp ce sorbea încă o înghiţitură, Sarah le văzu stând lângă bar pe femeile spre care se îndreptase străinul de pe plajă în acea după-amiază. Privi grăbită prin încăpere şi respiră uşurată nevăzând nici urmă de el.

— Atât de singură iarăşi? îi sună dintr-o dată în urechi o voce joasă. Aţi avea ceva împotrivă, dacă m-aş aşeza la masa dumneavoastră?

Pentru o clipă, Sarah speră ca acea voce să fie doar o iluzie. Dar, când văzu că scaunul de lângă ea este

tras înapoi, ridică şi ea capul. Necunoscutul schimbase şortul cu pantaloni şi cămaşă, fără ca acest lucru să-l facă mai puţin atrăgător. Îl fixă cu privirea şi se întrebă de unde are acest bărbat neruşinarea de a o deranja.

— Aţi plecat atât de repede în această după-amiază, încât nici n-am putut vorbi cu dumneavoastră. Prezenţa mea vă este chiar atât de neplăcută?

Sarah nu mai înţelegea nimic.

— Mai şi întrebaţi? De fapt, eu cred că astăzi după-amiază m-am exprimat destul de clar.

— Sunt surprins, răspunse el liniştit. Sunt surprins că dumneavoastră puteţi spune şi altceva în afară de *dispăreţi.*

Se aşeză în faţa ei şi, când genunchii săi o atinseră pe sub masă, Sarah se trase înapoi.

— O femeie ca dumneavoastră n-ar trebui să fie singură, spuse el şi se întrerupse pentru a da chelnerului comanda. Din câte îmi dau seama, vă petreceţi aici concediul, continuă străinul după ce chelnerul plecase. Cât timp veţi rămâne aici?

Dacă ar fi fost să dea ascultare primului său impuls, Sarah ar fi dorit să se ridice şi să-l lase, pur şi simplu, să stea singur la masă, sau ar fi vrut să cheme pe cineva căruia să i se poată plânge că acest bărbat o supără din nou. Dar, în loc de aceasta, rămase pe loc, simţindu-se vrăjită de privirea lui.

— Nu înţeleg de ce v-ar interesa pe dumneavoastră acest lucru? şopti ea după un timp şi-şi dădu silinţa să-i ocolească ochii care, în această lumină, păreau aproape violeţi.

Nu voia să se lase cuprinsă de fascinaţia pe care o emana acest necunoscut. Aşa cum arăta şi se comporta, cu siguranţă că era un playboy din Jet-Set, care-şi făcuse un obicei din a colecţiona, în glumă, femei, precum alţii

colecţionau timbre poştale. Nu, acest străin nu era potrivit pentru a-i reda liniştea şi pacea de care avea acum nevoie.

El îşi sprijini coatele pe masă, îşi împreună degetele şi, privind spre ea, spuse:

— Când v-am văzut astăzi la plajă, am ştiut sigur că dumneavoastră sunteţi cea mai potrivită. Pur şi simplu trebuie să vă am! Aveţi în dumneavoastră ceva ce eu caut de multă vreme. Ceva ce n-aş fi putut descrie, până când nu v-am zărit stând întinsă pe plajă.

Străinul o privi atât de intens… cum niciun alt bărbat n-o făcuse înainte şi totuşi, Sarah avu impresia că, în realitate, el n-o vedea. Ce voia de la ea? În niciun caz nu putea fi vorba de ceva serios. Acest *Pur şi simplu, trebuie să vă am* era fără echivoc. Nu, acest individ era de-a dreptul un neruşinat!

— Eu cred că trebuia să întrerupem conversaţia, răspunse ea cât putu de calm. Nu sunt pregătită să ascult în continuare astfel de lucruri.

Se părea că bărbatul nu înţelege deloc. Fără jenă, el îşi întinse mâna peste masă şi îi prinse bărbia, răsucindu-i capul într-o parte.

— Exact aşa, mormăi el în acest timp. Exact aşa mi-am imaginat.

Spre disperarea ei, Sarah aproape că şi-ar fi dorit să-i sărute vârfurile degetelor care alunecau lin peste buzele ei pline… chiar acolo, în barul plin de lume, unde fiecare ar fi putut să vadă ce făcea.

— Justin, aici erai! Vrei să ne laşi cumva să stăm singure la bar toată seara? Dragule, tu realmente ne cam neglijezi! Nici măcar nu mai putem socoti câţi greci chipeşi am cucerit în ultima oră.

Justin îşi luă mâna cu părere de rău, de pe faţa lui

Sarah, dar nu înainte de a mângâia uşor, încă o dată, buzele sale. După o ultimă privire spre chipul ei înroşit, îşi roti capul şi se uită la femeile care stăteau lângă masă.

— Meg, Lynda, eram în drum spre voi, dar am fost reţinut de această persoană încântătoare, spuse el şi arătă spre Sarah. Aşadar, aţi avut greutăţi? Nu v-aţi putut apăra de grecii cu sânge fierbinte?

— Am avut ceva necazuri, răspunse roşcata.

— Iar cei ce-şi petrec concediul sunt şi mai obraznici, fu de părere bruneta. Unii chiar cred, odată ce se văd plecaţi de acasă, că-şi pot permite orice.

Şi, spunând aceasta, privea neîncetat la Sarah care avea impresia că vorbele îi erau adresate chiar ei.

Sarah se ridică şi încercă să afişeze un zâmbet spunând:

— *Minunata persoană* nu vrea să vă deranjeze mai departe. Vă rog să mă scuzaţi.

Însă, înainte să poată face un pas, Justin sări în picioare şi o prinse de braţ.

— Dar… nu puteţi pleca. Nu vă ştiu nici măcar numele; şi încă nu v-am spus ce doresc de la dumneavoastră.

Vocea îi era fermă şi plină de sine. Cu siguranţă că era obişnuit să primească totdeauna ceea ce îşi dorea.

Sarah se uită mai întâi la mâna care-i strângea braţul şi apoi la faţa lui.

— Ştiu sigur ce doriţi dar nu sunt interesată.

Neînţelegând, bărbatul ridică din sprâncene, apoi zâmbi şi, dintr-o dată, începu să râdă în hohote.

— Acum înţeleg. V-aţi gândit că…

Se întrerupse şi râse până ce-i dădură lacrimile.

Sarah stătea acolo mânioasă şi-l privea ţintă. Doar cu câteva momente mai devreme, vârfurile degetelor lui

îi mângâiaseră buzele, iar acum acest om ce stătea râzând în faţa ei afirma că l-ar fi înţeles greşit.

— Iarăşi una din nevinovatele tale glume, dragule? întrebă bruneta lăsându-şi o mână pe braţul lui. Hai, spune-ne, să râdem şi noi, ce ţi-a făcut mica *persoană minunată* de te amuzi atât de tare?

Sarah profită de zăpăceala generală pentru a fugi. Merse repede prin hol şi ajunse la lift în ultima secundă, înainte ca uşile să se închidă. Prin deschizătura ce devenea tot mai îngustă, ea mai văzu că Justin o urmărise.

Ajunsă în camera ei, îşi dădu frâu liber supărării. Cum de a putut admite să cadă iar în mrejele fascinaţiei acestui bărbat? S-a făcut de râs în faţa celor două femei. Toţi păreau să se amuze copios pe seama ei. Simţi cum creşte în ea o furie oarbă.

După câteva minute furia începu să slăbească şi o cuprinse un sentiment de nesiguranţă. Să fi înţeles greşit, totuşi, întreaga situaţie? Un bărbat ca el, atât de atrăgător şi, evident, obişnuit să aibă trecere la femei, nu avea nevoie să piardă aşa mult timp cu o îndărătnică. Deci, ce naiba urmărise?

Deodată, Sarah scrâşni din dinţi. Dacă îşi propusese încă de la început să o facă de râs? Dacă făcuse toate astea cu scopul de a se distra pe seama ei? În mod sigur, acum stătea jos, în barul hotelului împreună cu cele două femei şi se sufoca de râs în timp ce le povestea cât de stupid reacţionase. Cu teamă la început, apoi entuziasmată ca o adolescentă, doar pentru că i-a mângâiat buzele. Nu, nu trebuie să se mai gândească la asta!

Sarah cunoştea genul acesta de oameni. Nu scăpau nicio ocazie să se amuze pe socoteala altora. Părinţii lui Charles erau un exemplu grăitor. Ei o tratau

pe prietena fiului lor cu o anumită indulgenţă înjositoare şi, de îndată ce ea se întorcea cu spatele, şuşoteau cu mâinile la gură.

De exemplu, frumoasele antichităţi din magazinul tatălui ei erau considerate de familia lui Charles drept lucruri vechi, iar când discutau despre prieteni şi cunoscuţi zâmbeau cu o falsă bunăvoinţă şi spuneau: *Dar, Sarah, nu-i aşa că tu nu vrei să-i cunoşti mai îndeaproape? O persoană ca tine nu are ce căuta într-un magazin de vechituri.* Da, Sarah cunoştea această aşa-zisă înaltă societate, dar experienţa nu o ajuta să-şi îmbunătăţească situaţia actuală. Până acum, niciun străin n-o scosese astfel din apele sale.

Intră în baie şi se pregăti de culcare. Era obosită, dar această oboseală nu putea să-i abată gândurile de la… Justin. Se întinse în pat.

Nu-şi dădu seama după cât timp a adormit, dar, până şi în vis, credea că simte vârful degetului pe buzele sale şi avea iar acea dorinţă de a le săruta…

În dimineaţa următoare, Sarah se trezi devreme şi coborî la piscina care, la această oră matinală, era toată la dispoziţia sa.

Mai târziu, se îmbrăcă şi plecă în oraş, voioasă că se obişnuia tot mai mult cu maşina închiriată şi recunoscătoare faptului că şi în Cipru se circula pe aceeaşi parte a străzii ca şi în Anglia.

Acasă, Sarah bea dimineaţa doar o cafea şi mânca un măr sau o banană şi, din când în când, o felie de pâine prăjită. De aceea nu-i era deloc foame acum. În preţul cazării era inclus şi micul dejun, dar ea dorea mai mult să meargă de dimineaţă în localitate şi apoi să ia o masă frugală într-o cafenea de pe stradă.

Hoinări de-a lungul străduţelor înguste şi se plimbă

pe lângă prăvăliile mici până ajunse la biroul de informaţii turistice. Acolo îşi făcu rost de hărţi şi prospecte pe care le studie amănunţit, mai târziu, la o ceaşcă de cafea.

După cum se aştepta se, în jurul oraşului Paphos se găseau câteva vestigii antice care meritau să fie văzute. Mozaicuri, un teatru roman şi multe altele. Se hotărî să le viziteze după-masă, iar dimineaţa să şi-o petreacă la cumpărături.

Îi plăcu în mod deosebit un magazin cu o mare varietate de articole din piele. Poşetele, borsetele, pantofii, valizele, jachetele şi mantourile erau cu mult mai ieftine decât în Anglia şi, în afară de asta, erau de o calitate ireproşabilă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Când Sarah întinse mâna să ia o jachetă de piele, un bărbat mic de statură, chel veni lângă ea foarte repede.

— Presupun că aveţi nevoie de mărimea 36, spuse bărbatul, aruncându-i o privire profesională.

Vorbea limba engleză cu un accent australian, deşi după înfăţişare părea să fie cipriot.

— Pentru început aş dori doar să privesc, răspunse Sarah, bătând în retragere, ceea ce nu-l împiedică pe vânzător să caute o jachetă pe mărimea ei şi apoi s-o invite să o probeze.

Sarah o îmbrăcă, iar bărbatul, gata să o ajute, îi încheie fermoarul înainte de a face un pas înapoi pentru a o lăsa să se privească o clipă în oglindă.

— Vă vine ca turnată, fu el de părere. Şi nu e nici pe jumătate atât de scumpă ca în Europa.

Sarah se învârti în faţa oglinzii mari pentru a. Se putea admira din toate părţile. Jacheta îi plăcu deosebit de mult, dar se întrebă dacă avea într-adevăr nevoie de

ea.

Vânzătorul o imploră să încerce şi diferite alte modele, dar prima îi plăcea din ce în ce mai mult. Sarah zâmbi. Era evident că bărbatul ştia că, oricât s-ar fi opus ea, îi va veni tot mai greu să părăsească magazinul fără a cumpăra o jachetă.

Prima avea cu adevărat o croială foarte frumoasă şi un material atât de rezistent încât ar fi avut posibilitatea să o poarte mult timp. În afară de aceasta, preţul era foarte scăzut.

— O poşetă asortată sau poate o pereche de pantofi? întrebă vânzătorul în timp ce împacheta jacheta şi o punea într-o sacoşă.

Sarah scutură din cap.

— Nu, mulţumesc, răspunse.

Era gata să-l întrebe de unde are accentul australian. Dar lăsă deoparte această idee. Sigur vor trece ore până când va putea pleca din acest magazin, dacă omul va începe să-i povestească.

Bucuroasă de chilipir, vizită şi alte prăvălii şi-şi cumpără în final şi o bluză tricotată, drăguţ ornamentată care i-a plăcut la nebunie.

Către prânz era iarăşi în camera ei de hotel şi se simţea foarte bine, eliberată de griji şi dornică de distracţie. Probă încă o dată bluza şi jacheta, după care le aşeză pe amândouă în dulap, în timp ce se întreba încotro să meargă mai întâi în această după-amiază.

O bătaie în uşă o întrerupse din gânduri. Când o deschise, privirea îi căzu pe un buchet mare de flori ce aproape cuprindea întreaga deschizătură a uşii. Buchetul îl ţinea un bărbat pe care îl ştia prea bine.

— V-am văzut venind şi m-am grăbit să vă prind înainte de a părăsi iar hotelul.

Vocea îi era liniştită şi inocentă, ca şi cum ar fi fost absolut normal să-i oferi flori femeii pe seama căreia ai făcut haz de două ori cu o zi în urmă.

Sarah era atât de surprinsă, încât el intră şi aşeză pe pat florile, înainte ca ea să spună măcar un cuvânt.

— Acestea sunt pentru dumneavoastră, spuse el zâmbind. Florile vor să vă dea de înţeles că doresc să vă cunosc mai bine. De aceea nu le-am trimis printr-un curier, ci le-am adus eu însumi.

— V-aş ruga să părăsiţi imediat camera cu tot cu florile dumneavoastră! răspunse Sarah rece şi stăpânită.

Simţea cum, în adâncul ei, creştea furia. Cum putea cineva fi atât de obraznic?

— Eu sunt Justin Lefevre, iar dumneavoastră vă numiţi Sarah Hewitt, nu-i aşa? spuse el fără a da ascultare rugăminţii ei. Până acum n-am făcut cunoştinţă.

— Cum de mi-aţi aflat numele?

— De la recepţia hotelului, fireşte. Recepţionerul a fost foarte amabil după ce i-am dat ceva, răspunse Justin frecându-şi degetul mare de cel arătător şi surâzând.

Sarah se îndreptă către telefonul de pe noptieră spunând:

— Voi avea eu grijă să nu mai fie nimeni serviabil în privinţa mea. În orice caz, nu pentru avantaje financiare.

Şi, luând receptorul în mână, adăugă:

— Sunt sigură că patronului acestui hotel nu i-ar veni prea bine la socoteală dacă ar afla cum clientele sale sunt ofensate de un gigolo.

Din doi paşi o ajunse, îi luă receptorul din mână şi-l aşeză înapoi în furcă.

— Chiar vreţi cu adevărat să faceţi asta? o întrebă de parcă ar fi vorbit unui copil prost crescut. Tot ce

doresc este să discut cu dumneavoastră.

Sarah consideră că este sub demnitatea ei să se lupte pentru telefon.

— Bine, dacă nu vreţi să ieşiţi, atunci eu trebuie să plec, spuse ea şi, cu capul ridicat, dădu să treacă pe lângă el spre uşă.

Dar, înainte de a ajunge acolo, Justin o prinse de umeri şi o răsuci spre el.

— Ce trebuie să fac pentru a mă asculta măcar un moment?

Sarah crezu că îi surprinde în voce o notă de exasperare.

— Şi eu ce trebuie să fac ca să plecaţi odată?

— Poate ajută asta, îl auzi şoptind.

Îi văzu zâmbetul de pe chip şi sclipirea din ochi, dar când înţelese ce plănuia Justin, era deja prea târziu.

Într-o clipă o strânse în braţele sale puternice. Cu o mână îi cuprinse spatele, iar cu cealaltă îi aduse capul mai aproape. Îşi înfipse degetele în părul ei lung şi des şi nu-i lăsă nicio posibilitate de a-şi întoarce capul în altă parte atunci când îşi apropie tot mai mult gura de faţă ei.

Buzele sale erau puţin întredeschise, când simţi dintr-o dată apăsarea gurii lui. Îi împinse umerii cu mâinile şi încercă disperată să se elibereze din îmbrăţişarea lui Justin, dar nu avu succes.

Sărutul lui era puternic şi provocator; aproape că-i luase respiraţia. Sarah simţi cum i se înmoaie genunchii şi cum picioarele păreau să n-o mai asculte. Totuşi, cu cât se împotrivea, cu atât mai mult totul în ea tânjea să se apropie cât mai strâns de acest bărbat. Încă îi mai apăsa umerii cu palmele, dar acum doar pentru a-şi păstra echilibrul, nu pentru a-l respinge.

În sfârşit, Justin îi dădu drumul; şi atunci, capul îi căzu pe pieptul lui lat. Parfumul trupului său îi pătrunse

în nări. Închise ochii şi constată cu stupoare că nu-şi dorea nimic altceva decât să fie iarăşi sărutată.

Nu mai avea putere asupra propriului ei corp. Nu şi-l mai putea stăpâni pentru a reacţiona cu răceală şi reţinere în apropierea lui. Dacă Justin ar fi luat-o acum şi ar fi dus-o în pat, nu ar fi fost în stare să protesteze.

— Poate că acum mă vei auzi, murmură el ascunzându-şi faţa în părul ei.

— Da.

Răspunsul veni atât de firav, că el abia îl putu desluşi. Încetul cu încetul, Sarah revenea la realitate. Se eliberă de Justin şi făcu un pas înapoi cu capul plecat. În ciuda coniacului, nemaisimţind căldura lui, avu brusc un fior rece.

Ce făcuse? Niciodată n-ar fi trebuit să îngăduie unui bărbat cu totul necunoscut să o sărute. Acum îşi putea prea bine închipui cum le va povesti Justin, râzând, celor două femei despre cea mai recentă cucerire a sa. La naiba! Cum de-a putut permite să se întâmple aşa ceva? Îi era nespus de greu să-şi ridice capul pentru a-i întâlni privirea. Şi, când, în sfârşit, făcu acest lucru, crezu că citeşte în ochii lui albaştri o convingere plină de aroganţă că dacă ar fi dorit ar fi putut să o posede.

Un simplu sărut, care pentru el nu însemna mai mult decât o strângere amicală de mână, a emoţionat-o aşa cum nu i s-a mai întâmplat niciodată până acum. Cum de putuse tocmai acest fel de om, pe care-l detesta atât de mult, să trezească în ea asemenea sentimente? Acest Justin Lefevre era încrezut, neruşinat şi fără suflet şi, pe lângă toate acestea, foarte versat în privinţa femeilor. Un playboy ca la carte!

— Eu lucrez aici ca fotograf, îl auzi ea spunând.

O privi şi, astfel, ea putu să observe în ochii lui o

sclipire amuzată.

— De regulă mă ocup de fotomodele, dar acum sunt pe insulă în căutare de peisaje pentru o campanie publicitară de articole cosmetice.

— Foarte interesant, replică Sarah absentă când el tăcu. Dar eu nu înţeleg totuşi ce legătură au toate acestea cu mine.

În timp ce vorbea, simţi cum îi urcă din nou sângele în obraji.

— Şi, înainte de toate, nu ştiu cum de aceasta vă dă dreptul să mă deranjaţi şi... şi să faceţi ceea ce aţi făcut mai devreme.

Justin ridică mâinile ca pentru a se apăra.

— Când te-am văzut ieri la plajă, începu el şi rămase la această formă de adresare pentru a o face mai încrezătoare, am ştiut imediat că faţa ta, buzele tale, forma bărbiei tale sunt, exact ceea ce am căutat pentru reclama rujului de buze. Profilul tău este un amestec perfect de femeie fatală şi de fetiţă ingenuă, încât am înţeles brusc că, în sfârşit, am găsit persoana potrivită.

Sarah nu crezu niciun cuvânt. Desigur că el folosise deseori acest truc şi avusese astfel succes. Câte tinere fete au căzut în plasă, sperând ca pozele lor să apară într-adevăr în reviste. Oare el chiar se aştepta ca ea să fie la fel de naivă?

— Şi cele două femei de aici din hotel sunt probabil asistentele dumneavoastră, nu? întrebă ea cu răceală.

— Te referi la Meg şi Lynda? Nu. Una lucrează la agenţia de publicitate, iar cealaltă, la firma de cosmetice, o lămuri Justin cu răbdare. Înainte de a stabili termenele pentru fotografii, am dorit să ne întâlnim puţin aici toţi trei, pentru ca mai târziu să economisim timp şi bani. După ce vom fi de acord în privinţa decorurilor, îmi aleg modelele şi vin înapoi în Cipru cu ele.

Suna atât de convingător încât Sarah se întreba dacă nu cumva exista un strop de adevăr în ceea ce spunea el. Dar asta nu îndepărta neîncrederea atât de uşor.

— Şi, fireşte că perspectiva de a fi fotografiată de tine ar trebui să mă facă aşa de entuziasmată, că n-aş putea face altceva în afară de a-ţi cădea în braţe şi de a mă arunca în pat cu tine.

Justin se întunecă la faţă. Sarah avu impresia că el ar fi preferat să o ia şi să o scuture bine, dar îşi recăpătă într-o secundă autocontrolul.

— Nu încerca să mă sperii de moarte, răspunse el resemnat. Nici n-am avut intenţia să-ţi propun aşa ceva, sau să te strâng în braţe şi, de altfel, tu nici nu ştiai că sunt fotograf.

Pe faţă îi apăru iar acea expresie arogantă, iar vocea îi era triumfătoare.

Sarah îi ocoli privirea. Îşi muşcă buzele. Era mai furioasă pe ea însăşi decât pe Justin.

— De unde pot să ştiu că spui adevărul? întrebă ea încet.

Justin îşi băgă mâna în buzunarul din spate al pantalonilor şi scoase o carte de vizită pe care i-o întinse fără un cuvânt. Justin Lefevre, fotograf, scria pe aceasta împreună cu o adresă din Londra.

— O.K., zise ea şi oftă, în timp ce-i dădu cartea de vizită înapoi. Totuşi nu pot crede că tocmai faţa mea este aceea pe care o cauţi.

— Sarah, eu sunt profesionist, ştiu despre ce vorbesc. Am avut o vagă idee despre chipul de care am nevoie pentru aceste poze, dar toate fotografiile pe care le-am văzut la diferite agenţii, pur şi simplu nu corespundeau cu imaginea dorită de mine.

— Dar eu nu sunt fotomodel, îi aruncă Sarah. Ce

vrei să faci cu o începătoare ca mine?

Acum îl credea pe Justin, dar găsea complet nebunească ideea de a poza în faţa unei camere.

— Asta se rezolvă, ridică el mâinile implorator. Pozele pe care vreau să ţi le fac acum sunt oricum doar de probă. De îndată ce am materialele corespunzătoare, aduc fotomodelele aici şi începem treaba serios.

— Dar eu de ce să pozez acum? întrebă Sarah ezitând. De ce tot acest teatru când tu vrei, de fapt, să lucrezi cu profesioniste?

— Pentru că figura ta este exact aceea pe care am căutat-o. Aş dori să te fotografiez în faţa tuturor decorurilor pe care le-am ales şi apoi să prezint pozele celor cu care am încheiat contracte.

Justin îşi băgă mâinile în buzunare şi merse spre uşa ce ducea în balcon.

— Pentru majoritatea fotografiilor finale trebuie, fireşte, să aduc fotomodele ce deja sunt cunoscute, ca reclamele să aibă într-adevăr succes. Dar, pentru început, am nevoie de tine şi, probabil, câteva poze vor fi atât de bune că vor putea să apară în afişe publicitare mai mici.

Era atât de hotărât şi de convingător de parcă nici nu s-ar fi gândit că ea ar putea să-l refuze.

— Dar eu vreau să îmi petrec aici concediul, încercă Sarah încă o dată, deşi simţea că rezistenţa i se clătină. Cu cine ai fi făcut aceste fotografii, dacă nu m-ai fi întâlnit cu totul întâmplător?

— Probabil cu Meg sau cu Lynda, răspunse el şi se îndreptă către ea. Putem începe mâine. Vin să te iau după micul dejun.

Justin veni lângă ea.

— Hmm, mormăi el gânditor, în timp ce o înconjura şi o admira din toate părţile.

Sarah se simţea ca o piesă din vitrina magazinului tatălui ei, atent privită de un client.

— Nu ştiu dacă eu… începu ea ezitând.

Avea de gând să-i spună că n-ar vrea să lucreze pentru el, dar Justin nici n-o ascultă.

— Vino dincolo, la lumină! comandă el şi o prinse de braţ, trăgând-o înspre uşa balconului. Da, aşa e mai bine.

O aşeză în plin soare, merse înapoi câţiva paşi şi-şi plimbă iarăşi privirea asupra corpului ei.

— Capul puţin mai sus şi întors spre stânga!

Sarah îi ascultă docilă indicaţiile, deşi se simţea cel puţin ridicolă. Justin veni mai aproape, îi atinse părul cu mâna, i-l îndepărtă de pe frunte şi-i aranjă pe faţă câteva şuviţe.

Atingerea mâinilor sale o zăpăci, dar Justin era atât de adâncit în munca sa, că păru să nu observe absolut nimic. Sarah se străduia să nu uite că gesturile lui nu aveau nimic de-a face cu tandreţea. Tot aşa, sau aproape la fel, atinsese, cu siguranţă, nenumărate femei înaintea sa.

— Trebuie să facem ceva cu părul tău, îl auzi ea murmurând, ca şi când ar fi vorbit cu el însuşi. Aici trebuie să fie mai spre spate şi apoi…

Justin îşi trecu mai departe degetele prin părul ei, iar Sarah spera din toată fiinţa ca el să nu-i observe tremurul.

— Aşa e bine, spuse el în sfârşit şi se dădu înapoi pentru a-şi admira opera. Mâine dimineaţă nu trebuie să faci decât ceea ce-ţi voi spune şi n-o să fie nicio problemă.

Gânditor îşi trecu mâna peste bărbie.

— Trebuie să-ţi iei cu tine un costum de baie şi…, îi numi încă vreo câteva lucruri pe care să le aibe întreaga

zi la îndemână. Totu-i clar? întrebă el în încheiere şi ieşi din balcon fără a-i aştepta răspunsul.

— Da, şopti Sarah.

Era buimăcită mai ales pentru faptul că, în ultimele minute, fusese de acord cu toate cererile lui. Era evident că Justin fusese obişnuit ca totul să decurgă aşa cum îşi imaginase. N-a întrebat-o nici măcar o dată dacă toate acestea corespundeau cu planurile ei sau dacă avea în definitiv, vreun plan. Acest om era imposibil. Prima impresie n-o înşelase.

În orice caz, trebuia să recunoască faptul că acest lucru o stimula. Devenea o treabă interesantă; iar Justin, în pofida aroganţei sale, era un bărbat foarte atrăgător, cu care precis nu avea cum să se plictisească. În afară de asta, încercă Sarah să se liniştească, sunt o persoană liberă şi pot să-i întorc spatele şi să plec dacă ceva n-o să-mi placă.

— Deci ne-am lămurit, adăugă Justin şi se pregăti să plece.

Interesul pentru compania ei dispăruse vădit după ce obţinuse ceea ce dorise.

— Ne întâlnim jos, la micul dejun, la ora opt şi după aceea începem imediat. Ai grijă să-ţi aduci toate lucrurile.

Sarah simţi un impuls de a-i arunca un tăios: *Da Sir,* dar, în loc de asta, dădu tăcută din cap.

Pe neaşteptate, se aplecă şi-o sărută, înainte ca ea să poată reacţiona.

— Exact aşa trebuie să arăţi, spuse surâzând după ce se desprinse de ea. Această expresie de surprindere, voluptate şi inocenţă este exact ceea ce îmi trebuie.

Apoi, Justin dispăru.

La început, Sarah a fost foarte nervoasă. Ce gândea acest bărbat? Chiar credea că o poate săruta

oricând dorea? Totuşi, iritarea îi trecu repede şi făcu loc unei schimbări amuzante. Justin Lefevre a intrat ca o furtună în viaţa ei şi, în decurs de câteva clipe, i-a sucit capul cum n-ar fi crezut că va fi posibil vreodată.

Şi, dacă era foarte cinstită, Sarah trebuia să mărturisească faptul că sărutul lui Justin, cu buzele sale cărnoase, provocatoare şi reacţia corpului ei la acest sărut au contribuit foarte mult la hotărârea de a-i accepta oferta. Obrajii i se înroşiră când îşi imagină, pentru o secundă, că simte iar gura lui.

— Şi când te gândeşti că m-a sărutat doar ca să-mi ţin, în sfârşit, gura, îşi spuse ea încet, zâmbind. Aşa de frumos nu mi-a închis gura nimeni până acum.

Sarah nu era, de fapt, fără experienţă în privinţa bărbaţilor dar, în mod cert, acestui Justin Lefevre nu-i putea face faţă. O scotea din minţi fără să i se poată împotrivi.

Cu un oftat adânc, Sarah îşi scutură capul. Soarele străluceşte, Sarah, îşi zise ea revenind la realitate. Un prânz uşor şi apoi o după-amiază pe plajă erau lucrurile cele mai potrivite pentru a-i abate gândurile.

Agitaţia datorată cumpărăturilor de dimineaţă şi întâmplarea de acum îi făcură o foame teribilă. Coborî în sala de mese şi comandă o salată mare.

La masa alăturată stătea o pereche de căsătoriţi mai vârstnici care o salutară, apoi începură să lege o conversaţie. După masă, bău cu ei o cafea în barul hotelului.

Se prezentară ca domnul şi doamna Saunders. Veneau dintr-o mică localitate din Anglia, de lângă graniţa cu ţara Galilor. În timpul discuţiei, Sarah a dedus că domnul Saunders fusese ofiţer în aviaţia britanică ce era cantonată aici în Cipru.

— Trebuie să fi fost plăcut să trăieşti aici, fu de părere Sarah.

— Da, era frumos, chiar dacă uneori mă simţeam cam izolată, răspunse doamna Saunders zâmbind. În ciuda acestui lucru, am iubit insula de la bun început şi de aceea revenim aici în fiecare an.

— Am rămâne pentru totdeauna aici, adăugă domnul Saunders cu vocea sa groasă, dacă n-am avea acasă nepoţi de care nu vrem să ne despărţim, deşi câteodată, nu-i aşa, parcă ar fi nişte mici drăcuşori, se adresă surâzător soţiei sale.

Aceasta dădu afirmativ din cap.

— De altfel, dimineaţă am fost împreună la Stâncile lui Venus, spuse ea. Era locul nostru cel mai drag încă de pe timpul când locuiam aici.

— Ne aminteşte de vremurile tinereţii, spuse domnul Saunders şi îi cuprinse drăgăstos umerii cu braţul. Este într-adevăr un loc minunat.

Sarah află de la acest cuplu prietenos că Stâncile lui Venus se aflau pe strada de la Paphos către Simassol şi că ar exista acolo o plajă foarte frumoasă. Pentru că cei doi vorbeau cu un aşa entuziasm despre stânci şi îi spuneau că erau doar la o jumătate de oră cu maşina, se decise să-şi petreacă acolo după-amiaza.

Când sosi, constată că familia Saunders nu exagerase cu nimic. Era un loc încântător, cu o plajă lată, iar nisipul se întindea printre două formaţiuni de stânci. Singura dovadă a turismului era o tonetă de îngheţată ce se afla în locul de parcare aşteptându-şi clienţii. Stâncile lui Venus constau într-un fragment impunător de piatră de forma unei cupole de dom, în faţa căruia erau încă trei stânci mai mici care ajungeau până în apă mării.

Dacă într-adevăr locul acesta a fost vreodată vizitat de zeiţa iubirii, chiar că foarte greu ar fi putut găsi

un loc mai bun – nisipul alb al plajei, stâncile sălbatice şi, în faţa lor, apa albastră a mării Mediterane. Şi, la toate acestea, se adăuga soarele strălucitor. Orice zeiţă şi-ar fi dorit să stea aici câteva clipe.

Sarah se hotărî să înoate. Îşi lăsă geanta şi cearceaful să alunece pe nisipul fierbinte, se dezbrăcă, se descălţă şi fugi către apă.

Întreaga după-amiază şi-o petrecu înotând, citind şi stând întinsă la soare pe plaja retrasă. Era aproape singură. Locul părea plin de mister. Sarah mulţumi în gând familiei Saunders.

Pe la ora şase reveni la hotel. Umerii şi coapsele o ardeau uşor – un indiciu sigur că a stat prea mult la soare, cu toate că abia începuse concediul.

Când trecu prin holul hotelului spre lift, răzbătu de la bar un râs ascuţit de femei. Aruncă o privire prin uşa deschisă şi-l văzu pe Justin cu cele două tinere, stând la bar şi amuzându-se. O prinse pe brunetă cu o mână şi o trăgea spre el. Dacă cei trei făceau din nou haz pe seama ei? Poate el tocmai le povestea ce se întâmplase în camera ei.

Sarah îşi propusese ca, în această seară, să mănânce la hotel, dar perspectiva de a-l întâlni pe Justin şi pe prietenele sale a făcut-o să-şi schimbe planurile. Luă hotărârea să plece în localitate cu maşina şi să încerce versiunea cipriotă a mâncării *Monsaka,* care-i plăcuse foarte mult într-o călătorie în Grecia.

Mai târziu, în timp ce stătea la o măsuţă în faţa unui restaurant din port şi privea la agitaţia din jur, gândurile îi reveneau la Justin. Ce voia să-i mai facă? Când stătea în faţa ei, Sarah uita de toate; îl uita pe tatăl său şi magazinul lor de antichităţi… şi pe Charles…

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, când Sarah coborî, Justin Lefevre era deja în sala de mese. Tocmai comandase micul dejun şi observând-o, privea concentrat cum ea venea drept spre masa lui traversând încăperea. Sarah era în mod vizibil conştientă de privirea lui cercetătoare.

— Bună dimineaţa, spuse el fără a zâmbi şi se ridică pentru a-i aranja scaunul.

Sarah era mulţumită că putea să se aşeze. Privirea lui o făcuse nesigură. Îşi comandă o cafea şi un corn.

— Am sperat să te văd şi aseară, spuse Justin. Ar fi fost o ocazie bună să te prezint Lyndei şi lui Meg. Unde-ţi petreci serile, de fapt?

Un zâmbet îi apăru deodată pe buze şi Sarah avu, ca şi în ziua anterioară, impresia că o lua peste picior.

— Am fost la Paphos, răspunse ea şi se feri de privirea lui. Când sunt în străinătate, încerc bucuroasă mâncarea autohtonă.

— Dar puteai gusta aşa ceva şi aici, la hotel.

— Da, e adevărat, dar îmi place mai mult să stau într-un bistrou şi să privesc lumea.

— Aşadar, ai vrea să cunoşti ţara şi oamenii, nu-i aşa?

Deveni serios.

— Acest lucru îl fac şi eu cu multă bucurie când călătoresc. Justin zâmbi iarăşi. Unii oameni nu înţeleg aceasta şi se lamentează când nu este totul ca la ei acasă. Sunt fericit, că, în fine, avem ceva în comun.

Chelnerul aduse micul dejun şi Sarah văzu cu surprindere că Justin comandase doar cu puţin mai mult decât ea.

— Pentru început aş dori să mergem la Stâncile lui Venus, îl auzi ea spunând. Fotografiile ies bine acolo doar în zori, înainte ca soarele să se ridice prea sus pe cer.

— Am fost acolo ieri după-amiază, spuse Sarah fără a-l privi.

Totdeauna când privirile li se întâlneau, îşi amintea cât de emoţionată fusese în braţele lui şi se temea că el i-ar putea ghici gândurile.

— Da? Şi eu care m-am întrebat unde te-ai ascuns toată ziua, răspunse Justin şi gustă cafeaua. Dar, în orice caz, vom merge apoi de-a lungul ţărmului până la Templul lui Apolo. Ţi-ai luat şi costumul de baie?

Sarah arătă tăcută spre geanta pe care o lăsase lângă ea, pe scaun. Era ciudat, dar o durea faptul că pe Justin nu părea să-l intereseze ce făcuse ea cu o zi înainte şi avea numai munca lui în gând. Ei bine, pentru azi nu-i rămâne altceva de făcut decât să-i fie model, dar hotărî că va fi pentru prima şi ultima oară.

Un chelner veni lângă masă şi aşeză zâmbind câteva banane pe farfuria din mijloc.

— Aşa se obişnuieşte aici, o lămuri Justin în timp ce-i întinse, o banană. Bananierii cresc pe insulă şi este o mică atenţie, nu prea costisitoare din partea hotelului.

— Eu găsesc, totuşi, foarte drăguţ acest lucru, îi răspunse Sarah.

Tonul lui dispreţuitor o enervase.

— Hmm, se încruntă el.

Era evident că nu-i plăcea să fie contrazis, pentru că după aceea n-a mai scos niciun cuvânt şi a rămas îmbufnat până s-a ridicat şi a plecat afară.

Se purta de parcă această mică întâmplare îl afectase. În restul dimineţii, a fost rece şi lipsit de afecţiune faţă de Sarah, ceea ce nu-i calmă nervii, totuşi.

Sarah crezuse că Justin conducea, ca şi ea, o maşină închiriată. De aceea, fu uimită când, ieşind din hotel, văzu în faţă aşteptând-o un Mercedes cu tot cu şofer.

— Urcă mai bine pe partea cealaltă, spuse Justin.

Pe bancheta din spate, lângă echipamentul fotografic voluminos rămăsese doar atâta loc cât să se poată aşeza.

Toate lucrurile acestea trebuie să fi costat o avere, gândi ea devenind şi mai nesigură. Nu va reuşi niciodată să se ridice la înălţimea aşteptărilor lui Justin.

Cu un oftat adânc, se lăsă pe spate şi încercă să nu se mai gândească la nimic. Chiar dacă, pentru scurt timp, pătrunsese într-o lume total nouă, îşi propuse să-şi dea silinţa pentru a face cât mai bine ce i se cerea.

La începutul drumului, încercase să deschidă o discuţie. Dar, pentru că nu primea decât cel mult răspunsuri monosilabice, în timp ce Justin părea ocupat cu aparatul de fotografiat, renunţă repede şi se bucură de frumuseţea peisajului.

— Îmbracă-ţi costumul de baie, comandă el când ajunseră la Stâncile lui Venus şi-şi făcu iar de lucru la aparat.

Plecă, pur şi simplu, înainte, fără s-o aştepte, nicidecum s-o ajute să iasă din maşină.

Pare să uite că eu îi fac un hatâr şi nu invers, îşi spuse ea enervată şi se gândi să-l pună la punct dacă se va mai comporta aşa în continuare.

La adăpostul maşinii, se dezbrăcă şi-şi puse costumul de baie. Apoi îşi strânse ordonat lucrurile şi le aşeză pe bancheta din spate, înainte de a înconjura Mercedes-ul pentru a merge spre Justin care avea mai multe aparate agăţate după gât şi privea în obiectivul unuia dintre ele.

Se comporta ca şi cum ar fi uitat complet de Sarah. Nehotărâtă, ea stătea lângă marginea stâncii aşteptând începerea lucrului.

— Putem începe odată? întrebă el brusc, de parcă ea ar fi fost aceea care nu era pregătită până atunci.

Apoi, el şi-a început munca. I-a făcut nenumărate fotografii. Declicul aparatului se auzea fără întrerupere şi, tot la fel de des, soseau comenzile lui.

— Capul sus, capul jos, profilul drept, profilul stâng, mâinile în şolduri, o mână pe cap.

Deşi se străduia în mod sincer, Sarah avea impresia că nu le executa exact cum trebuia. Deseori, Justin venea lângă ea şi o aşeza el însuşi în poziţia pe care şi-o imaginase. Ba o prindea de bărbie, ba o trăgea de mână, ba îi aranja părul. Iar ea avea sentimentul descurajant că este un obiect de care el se foloseşte după dorinţă. Era bucuroasă că, în afară de şofer, nu se mai afla nimeni în apropiere ca să-i poată vedea. Omul stătea la volanul Mercedes-ului şi citea ziarul. Era vizibil că mai avusese de-a face cu străini nebuni şi nu se mai mira de nimic.

Mai târziu, merseră mai jos, pe plajă, unde, de asemenea, Justin o solicită fără încetare şi fără a o întreba măcar o dată cum se simte.

Pe măsură ce trecea timpul, zâmbetul de pe faţa ei era tot mai forţat, ajungând împietrit ca o mască, iar muşchii întregului corp începură să o doară. Pe Justin părea să nu-l intereseze. Comenzile sale veneau direct şi nemilos în continuare.

Dacă înainte Sarah invidiase fotomodelele, acum îşi cerea, într-un fel, scuze în gând. Dacă fetele îşi câştigau banii astfel şi trebuiau să pozeze zilnic aşa, atunci această muncă nu era plătită suficient.

— Aş vrea să intri în apă, îl auzi spunând după un timp.

Venea spre ea fără a-i acorda măcar o privire, fiind atent doar în jos la obiectiv şi apoi la apa mării. Sarah

simţea cum îi creşte furia împotriva acestui bărbat.

— Dincolo, spuse el, acolo unde valurile se sparg de stânci. Dar ai grijă să nu-ţi uzi părul.

El porni repede în direcţia arătată, iar ei nu-i rămase altceva de făcut decât să-l urmeze. Îşi scoase cămaşa şi, astfel, în timp ce mergea în urma lui, putu să observe jocul muşchilor de pe spatele lat. Dorea să-i poată atinge pielea şi-i venea greu să-şi aducă aminte că, acum, Justin nu mai vedea în ea femeia, ci doar un obiect de fotografiat.

Apa era rece şi înviorătoare. Pielii ei înfierbântate i-ar fi prins bine să se arunce în apă şi să se scufunde, dar într-o clipă se gândi că Justin nu voia să-şi ude părul.

— Mergi puţin mai departe şi apoi vino spre mine, îl auzi ea.

Stătea periculos de aproape de marginea stâncii şi, pentru o secundă, Sarah îşi dori ca el să cadă în apă şi să-şi piardă măcar astfel un pic din autoritate.

Sarah simţi cum, în apa răcoroasă, i se întăresc vârfurile sânilor. Materialul subţire al costumului nu putea ascunde acest lucru. Oare asta voia să obţină el în aceste fotografii? Sau dorea numai să surprindă soarele strălucind în stropii de pe pielea ei?

Puţin mai târziu, trebui să iasă din mare şi să se aşeze pe stânca pe care stătuse el mai devreme. Trebui să privească peste umeri, spre aparat, cu un zâmbet provocator, aşa cum îl numise el.

— Trage-ţi costumul de baie puţin mai sus, peste şolduri, îi indică el.

Sarah ezită. Materialul ud şi aşa îi stătea ca o a doua piele. Prinse de margine şi trase în sus foarte puţin, dar îi fu clar că pentru Justin nu era suficient.

Cu fruntea încreţită, veni spre ea şi îi ridică costumul destul de mult peste şolduri.

Sarah se înroşise, dar nu protestă. Nu avea niciun chef ca, în urma unei noi certe, să fie tot ea cea care pierde.

— Da, aşa e bine, spuse el cu ochii la aparat deja. Rămâi aşa!

Când ea abia mai reuşea să-şi aducă trupul în noi poziţii nenaturale, el lăsă jos, în sfârşit, aparatele de fotografiat.

— Asta a fost tot pentru azi şi pentru locul acesta. Câteva poze utilizabile trebuie să fie aici. Apoi acoperi cu grijă obiectivele aparatelor şi se întoarse la maşină fără să-i mai pese de Sarah.

Ea îşi încălţă din nou sandalele şi-l urmă încet. Nici măcar o dată nu avusese un cuvânt care s-o înveselească sau, cel puţin, s-o laude pentru că a făcut exact ce i se ceruse. Şi apoi... acel gest pentru a-i aranja costumul de baie! O prinsese de parcă ar fi fost un obiect şi nu o fiinţă umană din carne şi sânge; mai ales că ea reacţiona la fiecare atingere a lui ca o proastă.

După ce se îmbrăcă, se lăsă obosită pe banchetă şi porniră.

— Templul lui Apolo nu este departe de aici, i se adresă el. Mergem într-acolo, dar mai întâi vom mânca ceva pe undeva.

Sarah nu se gândise deloc la masă şi era mirată să afle, privindu-şi ceasul, că deja trecuse de ora douăsprezece şi jumătate. În timpul tuturor acelor eforturi, uitase complet că s-ar putea să-i fie şi foame. Abia acum, stomacul îi dădu un semn. Desigur că în apropierea templului vor găsi un restaurant.

Totuşi, când au ajuns, şoferul a tras maşina sub un copac, iar ea fu nevoită să constate că se înşelase. În lung şi-n lat, nu se vedea nici urmă de restaurant. În timp ce Justin cobora din maşină, ea îşi reproşă că nu se

gândise să ia ceva de mâncare de la hotel.

Nu i-a mai acordat atenţie lui Justin şi de aceea rămase foarte uimită când îl văzu, dintr-o dată, întorcându-se cu un coş pe care i-l întinse şi îi trase deoparte şervetul ce-l acoperea.

— La ordinele dumneavoastră, Madame, spuse el şi zâmbi. Ce doriţi să serviţi?

Faţa ei uluită păru să-l amuze. Deşi comportarea lui de până acum nu-i dăduse niciun prilej, neaşteptata lui voioşie era atât de molipsitoare încât Sarah surâse.

— De unde ai făcut rost de toate astea?

— Din bucătăria hotelului, răspunse el. Fetele de acolo au fost foarte amabile şi m-au aprovizionat cu tot ce putea oferi, bucătăria.

Te cred, gândi Sarah. O fi existând oare vreo persoană de sex feminin care să nu fie amabilă cu el şi care să nu-i împlinească dorinţele?

Ruinele templului erau cel mai înalt loc de pe coastă. Chiar şi în decăderea lor, fragmente izolate de construcţie erau încă aşa de falnice că puteai închide pentru o clipă ochii şi reuşeai să-ţi imaginezi cum trebuie să fi fost acest templu la apogeul său.

Erau aduse aici ofrande zeului soarelui? Chiar erau sacrificaţi şi oameni? Sarah îşi închipui că vede înaintea sa chipul neîndurător al preotului şi începu, dintr-o dată, să tremure.

— Ţi-e frig? întrebă Justin şi se aplecă spre ea.

Cu dosul palmei îi atinse mângâietor şi tandru obrazul, buzele umede şi pleoapele.

Părea că ar fi vrut să-i spună ceva, dar a renunţat în ultimul moment, înlocuind cuvintele cu aceste mângâieri.

— Nu… nu, nu mi-e frig, ezită ea.

Îl ajută să strângă înapoi în coş resturile prânzului.

— Aşa, spuse el după ce aşeză coşul în portbagaj. Acum poţi să-ţi schimbi hainele ca să pornim treaba; e bine că n-a venit încă nimeni aici. Te aştept la intrare.

Sarah se furişă pe bancheta din spate. Își ţinu respiraţia un moment şi privi către bancheta din faţă. Şoferul era întins comod şi sforăia uşor. Îşi scoase şortul şi pălăria de soare. Sper că nu-i vine tocmai acum ideea să-şi ia un alt aparat de fotografiat din maşină, gândi ea. Îşi trase repede pe deasupra o îmbrăcăminte moale şi uşoară pe care şi-o adusese de la hotel.

Când Sarah sosi, Justin era adâncit în conversaţie cu bărbatul de la casa de bilete. Rămase surprinsă auzindu-l vorbind greceşte – sau, cel puţin, i se păru că era limba greacă pentru că îl auzi spunând *epharisto,* ce însemna *mulţumesc* şi era singurul cuvânt din această limbă pe care ea îl cunoştea.

Justin merse înainte atât de repede încât Sarah nu avu timp să privească mai bine ruinele templului. El dădea impresia că ştie exact locul unde ar vrea să facă pozele, iar când ajunseră acolo, calvarul reîncepu – numai că acum era şi mai obositor, soarele fiind în înaltul cerului.

Fotografiatul părea să dureze o veşnicie şi, de la un timp, Sarah avu senzaţia că nu-şi mai simte nici picioarele, nici braţele; nu mai simţea nimic din cauza oboselii.

— Încă o serie, spuse el în final, după care am destul material pentru azi. Într-un sfert de oră suntem gata.

Ultimele poze trebuiau făcute la coloane. Sarah trebuia să se sprijine de una dintre ele şi să privească înapoi peste umăr.

— Aş vrea să văd un licăr de foc în ochii tăi.

— Un licăr de foc? întrebă Sarah uimită.

— Expresia unei femei care tocmai a fost sărutată, o lămuri el şi veni mai aproape. Şi care ar dori să fie sărutată iarăşi, adăugă el.

— Acest… acest lucru nu este simplu…

Justin îi prinse faţa în mâini şi o sărută. La început cu delicateţe, apoi din ce în ce mai apăsat, lăsându-şi limba să se mişte cât mai erotic cu putinţă. Mâinile ei ajunseră parcă singure pe umerii lui şi apoi îşi duse braţele în jurul gâtului. Buzele i s-au deschis şi a răspuns sărutului cu multă pasiune.

Sarah uită de toate. Corpul ei îl dorea pe Justin, iar când el o cuprinse în braţe apropiind-o de el, îşi împinse şi ea trupul spre al lui până îi simţi peste tot muşchii tari.

Mâinile lui îi alunecară pe spate până la şolduri. Materialul subţire al hainelor ei nu putea opri căldura palmelor.

Sarah gemu încetişor; plăcerea şi dorinţa provocate de sărutul şi mângâierile lui nu mai puteau fi ascunse.

Însă exact atunci, Justin întrerupse brusc sărutul şi merse câţiva paşi înapoi. Buzele ei erau încă întredeschise şi sclipeau umed în lumina soarelui. În ochi îi era zugrăvită încă dorinţa pe care bărbatul o aprinse în ea.

De ce se oprise? Credea că dorinţa lui era la fel de puternică. De ce i-a făcut pe amândoi să fie atât de excitaţi, pentru ca apoi să se retragă brusc?

Primi foarte repede răspunsul. Justin avea iarăşi aparatele în faţă, iar butoanele se răsuceau făcând un zgomot uşor. Mai trecu un timp până ce Sarah înţelese că sărutul a fost numai un pretext pentru a crea efectul dorit de el, pentru a obţine expresia pe care şi-o imaginase.

— Tu… tu ai făcut totul doar din calcul! strigă ea

încleştându-şi pumnii. Cum ai îndrăznit?

Încet, Justin îşi lăsă jos aparatul. Ochii albaştri îi sclipeau reci. Nicio urmă de dorinţă şi pasiune.

— Trebuia neapărat să fac şi această fotografie, iar atunci ai avut exact expresia urmărită de mine.

Justin vorbea stăpânit şi convingător. Nu exista nicio îndoială în privinţa faptului că pentru el munca era mai importantă decât sentimentele ei. Cum de m-am putut amăgi că acest bărbat m-a sărutat din pasiune? se întrebă ea.

Îl privi pe Justin care îşi împacheta în linişte echipamentul fără să-i mai pese de ea. Furioasă Sarah se întoarse şi merse în interiorul ruinelor.

Cu câte modele mai făcuse astfel de lucruri? reflectă ea şi simţi cum îi apar lacrimi în ochi. Câte alte femei sărutase aşa, fără a avea vreun sentiment pentru ele?

O duru să recunoască asta, dar trebuia să accepte că pentru Justin nu era decât o prelungire a echipamentului său. O piesă vie, de fapt; dar el nu făcea nicio deosebire şi o manevra ca pe un obiect.

Cu mine n-o să mai facă asta! îşi jură înghiţindu-şi lacrimile.

Sarah plecă de acolo val-vârtej fără a fi atentă încotro merge. Acum se afla din nou în partea cea mai bine păstrată a templului care era protejată cu un gard din plasă de sârmă, astfel că puteai doar privi fără a avea voie să te apropii prea mult.

Mozaicul de pe podea era parţial distrus, dar chiar şi aceste rămăşiţe erau atât de frumoase încât i se tăie respiraţia.

Deşi mânia pentru Justin nu-i trecuse încă, era puternic estompată datorită minunatei privelişti a

templului. Un cadru de portal destul de bine păstrat o impresionă în mod deosebit. Ornamentele şi basoreliefurile fin lucrate îi atraseră atenţia. Îşi trecu peste ele vârfurile degetelor şi încercă să-şi imagineze cum arătase sculptorul ce le realizase.

Totuşi, nu avu la dispoziţie prea mult timp pentru a admira aceste lucruri.

— Domnul şi stăpânul meu mă cheamă, îşi murmură când auzi vocea lui Justin.

— Aici erai! Mă întrebam unde te-ai fi putut duce.

Vocea sa nu avea deloc un ton binevoitor. Nimic nu dezvăluia faptul că tocmai o ţinuse în braţe şi o sărutase cu pasiune.

Sarah simţi un ghimpe în inimă. O.K., gândi ea şi se mustră: dacă el n-a fost tulburat de toate acestea, am să mă port ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, oricât îmi va fi de greu!

— A, doar m-am uitat puţin în jur, răspunse ea zâmbind. Acest vechi templu este fascinant, nu găseşti?

— Acum trebuie să plecăm. Justin îşi privi ceasul. Dacă ne întoarcem în Paphos la timp, pot lăsa filmele la developat încă de astăzi, iar mâine dimineaţă putem vedea împreună pozele.

Drumul înapoi a decurs în linişte, iar Sarah n-a făcut nicio încercare de a sparge această tăcere. Era obosită şi se simţea jalnic. Privirea îi era aţintită asupra încântătorului peisaj fără a vedea, cu adevărat, ceva.

În drum spre hotel, Justin opri maşina lângă un magazin cu articole foto în care intră. Reveni după câteva minute.

— Probele sunt gata mâine dimineaţă devreme, spuse el după ce maşina porni iar. Ce-ar fi dacă ai veni în camera mea la micul dejun? Am putea să admirăm fotografiile împreună.

— Încă nu ştiu dacă voi avea timp mâine.

Maşina oprise în faţa hotelului, iar Justin devenise foarte preocupat să-şi scoată aparatura. Surprins, îşi ridică privirea.

— Dar tu, vrei, desigur, să vezi cum au ieşit, nu? Bineînţeles că vrei, îşi răspunse singur. Deci, mâine dimineaţă în camera mea, numărul 140.

— Eu… Sarah ar fi vrut să-i explice că pozele n-o interesau câtuşi de puţin, că putea face cu ele ce dorea şi, mai ales, că n-ar mai vrea să-l vadă vreodată. Dar nu putu să-i spună toate astea.

— Justin, eşti iar aici!

Meg şi Lynda veneau în fugă dinspre intrarea hotelului către maşină, ambele fiind vizibil bucuroase de întoarcerea lui.

— Ei, cum a mers? întrebă bruneta, în timp ce se întorcea ostentativ cu spatele la Sarah, privindu-l doar pe Justin.

— Vom avea probele mâine dimineaţă, Lynda, răspunse el cu un zâmbet larg. Sunt sigur că vei avea o surpriză.

— Să sperăm că va fi una plăcută, spuse femeia cu o privire piezişă spre Sarah, privire ce arăta clar că era mai degrabă sceptică în legătură cu ea.

— Vai, nici nu v-am făcut cunoştinţă.

Şi Sarah află că avea de-a face cu bruneta Lynda Starritt şi cu roşcata Meg Andrews.

Meg îi zâmbi prietenos, în timp ce faţa Lyndei rămase împietrită ca o mască. Posesivă, îl luă pe Justin de braţ şi-l conduse spre hotel. Era foarte evident că dorea să-şi manifeste superioritatea faţă de Sarah şi că lui Justin îi plăcea aceasta întrucât şi el era de aceeaşi părere.

Ar fi putut să mă invite la un pahar, îi trecu lui Sarah prin minte, în timp ce intra în hol şi mergea către lift.

Scutură energic din cap. Nu, trebuia să-l vadă cât mai puţin posibil pe Justin. Acest om făcea cu ea un joc uşuratic ceea ce nu era prea bine pentru liniştea sufletească pe care ar fi dorit s-o găsească aici.

În afară de asta, Lynda era, în mod sigur, mai mult decât prietena lui de afaceri, iar Sarah nu avea în niciun caz de gând să rivalizeze cu această femeie.

Eu mă aflu aici din cauză că vreau să-mi lămuresc sentimentele pentru Charles, îşi aminti ea hotărâtă, şi n-ar ajuta cu nimic un început de relaţie cu un bărbat ca Justin Lefevre, care oricum nu simte nimic pentru mine, ci doar mă foloseşte şi apoi mă îndepărtează rapid.

Şi totuşi, oricât de mult încerca să se convingă că Justin nu este potrivit pentru ea şi că n-ar vrea să mai aibă de-a face cu el, nu reuşea să şi-l alunge din gânduri.

Ambele momente când o sărutase îi lăsaseră o impresie deosebită, deşi ştia că pentru el nu însemnau absolut nimic aceste sărutări.

Strânse puternic din dinţi când îşi aminti cu ce scop o sărutase a doua oară şi cum o folosise.

Dar, în ciuda tuturor bunelor ei intenţii, nu era sigură că va putea face faţă unei încercări viitoare şi că va fi în stare să-l refuze dacă şi-ar fi dorit ceva de la ea.

Capitolul 4

Sarah a dormit foarte prost în noaptea aceea şi s-a trezit destul de devreme în dimineaţa următoare. Îl visase pe Charles împreună cu femeia cu care o înşelase. Apoi, la statura lui Charles apăru brusc faţa lui Justin, iar femeia de alături deveni dintr-o dată Lynda.

Sarah se ridică şi încercă să-şi facă ordine în gânduri. Să se ducă oare jos, în camera lui şi să privească împreună pozele? Dacă era cinstită, era mai mult decât curioasă să le vadă şi totul din ea dorea să-l întâlnească pe Justin, dar în acelaşi timp îi era teamă să dea iarăşi faţă în faţă cu el.

Chiar şi după ce făcuse duş şi se îmbrăcase, nu se putea hotărî. Stătea în mijlocul camerei, când cineva bătu deodată în uşă.

— Bună dimineaţa, Sarah, spuse Justin şi zâmbi, când ea deschise.

Arăta odihnit şi proaspăt cu pantalonii albi şi cămaşa bleu. Părul său des şi întunecat era încă ud din cauza duşului.

— Tocmai voiam să…

— Nu eram sigur, o întrerupse Justin, dacă ţi-am spus ora la care să vii. De aceea m-am gândit că e mai bine să vin să te iau.

— Ai deja pozele?

Justin dădu afirmativ din cap.

— Da, au fost livrate la ora şapte şi sunt foarte bune. Zâmbi larg. Ne-au plăcut foarte mult.

Acest *ne-au o* străpunse iarăşi în inimă. Putea să însemne că ambele femei le-au văzut deja sau numai Lynda? Fireşte. Precis că îşi petrecuseră noaptea împreună şi astfel, ea a fost de faţă când au ajuns pozele.

Camera lui Justin era la primul etaj. Era situată pe colţul clădirii şi avea o fereastră uriaşă de unde se vedea o privelişte fantastică asupra litoralului.

Fotografiile erau prinse cu nişte mici agrafe pe o sfoară întinsă de-a lungul peretelui. Sarah ar fi vrut să meargă mai aproape şi să le privească, dar, deodată, dintr-o încăpere alăturată apăru Lynda.

Îşi aranja coafura şi îşi opri cu greutate un căscat. Arăta de parcă tocmai se ridicase din pat.

Sarah îşi văzu confirmată presupunerea şi acest lucru o duru.

Cum putea un bărbat s-o sărute cum făcuse Justin, iar apoi să petreacă noaptea cu o altă femeie? Dar probabil că Charles avea dreptate şi ea era într-adevăr de modă veche.

— Bună dimineaţa, mormăi Lynda şi adăugă în treacăt, iată şi cafeaua.

Cu mişcări obosite, excesiv de lente, merse spre măsuţă şi luă o ceaşcă.

Sarah stătea înmărmurită şi o privea fix. Justin era probabil un amant deosebit de priceput, din moment ce Lynda era aşa obosită la această oră.

Grăbită, Sarah întoarse spatele femeii şi privi pozele. Nu ştia prea multe despre arta fotografică, dar imediat îşi dădu seama şi singură că aceste poze erau de o calitate cu mult peste medie.

Când le privi pe cele făcute la Stâncile lui Venus, se înroşi. Costumul de baie ud i se mulase strâns pe corp şi nu ascundea nici cel mai mic detaliu al siluetei sale fără cusur, ci dimpotrivă, sânii aproape că i se vedeau, dând o notă erotică fotografiilor.

— Sunt aproape sexy, *darling,* susură Lynda, care apăruse pe neaşteptate lângă Sarah, cu ceşcuţa de cafea în mână, privind şi ea fotografiile de la Stâncile lui Venus. Aproape sexy şi cam înfocate, mi se pare, adăugă ea.

— Cam feminine, Lynda, o corectă Justin foarte calm. Cred că am căzut de acord că nu şolduri înguste şi un corp zvelt, tineresc este ceea ce dorim, nu-i aşa? Feminitatea e o notă de strălucire erotică, asta am căutat şi am şi găsit.

— Feminitate, da, încuviinţă ea fără chef, dar în anumite limite, după părerea mea.

Sarah se stăpâni cu greu să nu iasă vijelios din cameră întrerupând discuţia. Mai rămânea doar ca Lynda şi Justin, întocmai ca membrii unui juriu, să scoată cartonaşele cu note de evaluare.

În fine, au ajuns la pozele de la templu, făcute după ce o sărutase Justin. Sarah înghiţi în gol.

— Astea sunt foarte interesante, aprecie el şi arătă fotografiile lucioase. Exact strălucirea pe care am vrut-o.

Sarah îşi văzu faţa şi descoperi în ea dorinţa. Îşi imagină că simte iarăşi buzele lui şi patima provocată de acel sărut. Justin avea dreptate, toate acestea se puteau distinge pe cartonul lucitor, dar cu ce preţ!

Se jucase cu ea, folosind toate trucurile pentru a obţine ce voia. Lynda părea să-l cunoască bine. Precis ştia cum de i-a reuşit obţinerea strălucirii din ochii ei. Sarah simţea că intră în pământ de ruşine.

Pentru a nu-şi dezvălui durerea, se îndreptă spre măsuţă să ia o ceaşcă de cafea. Justin şi Lynda erau atât de absorbiţi de contemplarea pozelor încât nici nu întoarseră privirea spre ea.

Câteva momente mai târziu, Meg Andrews îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

— O, sunteţi deja cu toţii aici, spuse ea zâmbind şi intră. Aruncă o privire spre fotografii şi veni apoi spre Sarah.

— Chiar n-aţi mai lucrat ca model până acum?

— Nu, niciodată.

— Dar acest lucru este cât se poate de evident, dacă priveşti pozele, interveni Lynda. Mă surprinde că nu-ţi sare imediat în ochi.

— E din cauza pozelor mele pline de măiestrie, spuse Justin bine dispus şi râse. M-ai lovit în amorul meu

propriu. Îmi consider genială munca, mai ales când mă gândesc în ce condiţii dificile am făcut-o.

— Bine, normal că dacă ai fi avut un model potrivit…

Sarah se îndepărtă. Nu mai voia să audă ce spuneau cei trei. Era sătulă să tot facă pe smerita.

— Vai, este deja atât de târziu, spuse ea tare, astfel că întrerupse conversaţia. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Mulţumesc pentru cafea.

— Mai stai puţin, strigă Justin după ea. Am, totuşi, nevoie încă o dată de tine în această după-amiază.

— Îmi pare rău, răspunse ea râzând, în timp ce mâna îi era deja pe clanţa uşii, dar pentru după-amiaza asta am alte planuri.

— Dar nu puteţi pleca aşa… de simplu, obiectă iritată Lynda. Justin şi-a dat atâta osteneală cu dumneavoastră! Acesta este felul dumneavoastră de a mulţumi? Spune-i tu, Justin!

— Sarah, trebuie să facem cel puţin încă o serie, spuse el apropiindu-se. Astăzi după-amiază ar fi timpul potrivit. Trebuie să recunoşti că noi doi am colaborat foarte bine.

Lynda făcu un pas înainte şi, scrutând-o ameninţător, îi spuse:

— De fapt, ne luaţi drept nişte idioţi? Ce credeţi? Că veţi specula acest lucru pentru a obţine mai mulţi bani? Nici să nu vă gândiţi la asta!

Ochii ei verzi păreau că aruncă scântei.

— Eu zic să mă laşi pe mine, mai bine, spuse Justin liniştit.

Sarah se încordă.

— Nu este nevoie ca nimeni să lase pe cineva în seama altcuiva. Eu plec. Şi, pentru a clarifica un lucru, nu mi s-a oferit nicio sumă pentru această treabă, spuse ea

rece, aşa că nu am cum să solicit mai mulţi bani.

Lynda păru derutată. O fixă cu privirea pe Sarah, apoi se îndreptă spre Justin.

— Dar nu poate fi adevărat, nu-i aşa?

— Totuşi aşa este, confirmă el, deşi era clar că nu se simţea tocmai bine în pielea lui.

I-ar fi convenit mai mult să nu-i ia apărarea.

— Aşa, deci, spuse Lynda, evident nepregătită să se dea bătută atât de repede. Dacă-i aşa, atunci chiar că aş vrea să ştiu de unde au apărut deodată atâtea ifose de vedetă la dumneavoastră?

Sarah îşi păstră cu greu sângele rece, dar consideră că era sub demnitatea ei să se certe în continuare cu această femeie. Orice răspuns i-ar fi dat, Lynda l-ar fi folosit ca pe un avantaj şi ar fi găsit altă răutate pentru a o jigni.

— Vom continua această discuţie mai târziu, întrerupse tăcerea Justin, pe un ton ce nu admitea replică.

O prinse pe Sarah de mână.

— Te conduc în camera ta. Ne vedem mai târziu, Lynda.

Justin o trase grăbit pe uşă şi de-a lungul coridorului astfel încât ea abia îl putea urma.

— Dă-mi drumul! scrâşni Sarah, stăpânindu-se cu greu.

— Vom discuta în camera ta, dar până ce ajungem acolo, am să te ţin bine.

Sarah rămase pe loc la începutul scărilor.

— Nu vreau să vii în camera mea şi nici să mă tragi după tine astfel!

Cu o smucitură rapidă se eliberă din strânsoarea lui şi se aşeză pe treapta de jos, cu privirea scăpărând de mânie.

— Ei, dacă nu vrei să alergi…

Justin se aplecă şi, înainte ca ea să înţeleagă ce se întâmplă, el o luase deja în braţe şi urca scările.

Firele de păr creţ ce ieşeau prin cămaşa sa descheiată îi gâdilau nasul. Degetele de la mâna dreaptă îi cuprindeau coapsele, iar cu mâna stângă îi susţinea spatele.

Rezistenţa ei cedă repede, acum că îl simţea atât de aproape. Braţul cu care s-ar fi putut apăra de el îi înconjură gâtul, iar degetele se jucau în părul lui.

O, nu! gândi ea în timp ce buzele lui Justin îi atingeau pielea parfumată a gâtului. La naiba! Ce se întâmplă cu mine? Îl urăsc pe acest bărbat!

Dar raţiunea parcă nu mai avea nicio putere asupra ei.

Justin o strânse şi mai mult lângă el. Îşi aplecă spre ea capul şi, pentru o clipă, îşi frecă obrazul de fruntea ei.

Au ajuns lângă cameră mult prea repede, după părerea ei. Justin apăsă clanţa cu cotul şi deschise uşa.

Mă va trece pragul, îi trecu ei prin minte şi zâmbi. Pentru o fracţiune de secundă, îşi lăsă fantezia în voie şi-şi imagină ce frumos ar fi fost să aibă o rochie lungă de mireasă, cu trenă şi să fie purtată astfel de Justin în locuinţa comună…

Strigă când el o lăsă să cadă pe pat într-un mod grosolan. Se aplecă peste ea şi, cu amândouă mâinile, îi ţintui umerii în saltea.

— Aşa, şi acum ascultă-mă! porunci el. Ţi-a mai spus cineva că eşti prea sensibilă? Lynda lucrează pentru agenţia de publicitate, aşa cum ţi-am mai explicat şi se pricepe foarte bine la treaba asta. Părerea sa contează foarte mult pentru mine, înţelegi?

— Dar m-a jignit!

— Nu, n-a făcut asta!

Vocea lui Justin deveni mai înceată şi oftă adânc.

— Şi-a spus doar părerea despre una din fotografii. Tu ai luat-o ca pe ceva personal. Crede-mă că n-a avut intenţia să te ofenseze. Lynda ar fi fost la fel de critică şi dacă aş fi făcut pozele cu cel mai bun fotomodel din lume.

Faţa lui era doar la câţiva centimetri, aşa că Sarah putea să admire fiecare detaliu. Gura avea mici riduri la colţuri şi ea îşi înnăbuşi cu mare efort dorinţa de a le atinge cu vârfurile degetelor.

Genele lungi şi dese, ochii albaştri, luminoşi pentru care orice femeie l-ar fi invidiat, părul ondulat şi întunecat din care-i cădea un cârlionţ pe frunte, faţa sa marcantă, sever croită, pe care i-o văzuse plină de entuziasm pentru munca lui, dar şi supărată când nu decurgeau toate conform aşteptărilor. Sarah nu avu curajul să se mişte.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet uşor.

— Vei mai poza o dată pentru mine, nu-i aşa? Vocea îi era joasă şi seducătoare.

Sarah nu putu decât să dea din cap aprobator, privindu-i în continuare faţa. Era dureros de conştientă că el ar fi putut, în acel moment să ceară totul de la ea.

— Bine, murmură el şi veni mai aproape, iar Sarah nu-i mai putea vedea decât ochii strălucitori.

Buzele lui îi atinseră gura cu multă blândeţe, aproape mângâind-o încet. O străbătură fiori de plăcere. Îşi înfipse degetele în cearşaf.

— Aşa e bine, îl auzi şoptind fără a-şi desprinde buzele de pe gura ei. Lynda vrea să vină cu noi. A propus ca decor Grota Afroditei şi…

Parcă i-ar fi turnat o găleată cu apă rece pe cap. Dorinţa îi dispăru la fel de rapid cum venise. Nu putea fi

adevărat! Justin se jucase încă o dată cu sentimentele ei.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îşi dădu repede capul într-o parte, astfel că lacrimile căzură pe pernă. O durea că se lăsase astfel folosită. Trebuia să mărturisească faptul că el îi sucea minţile, de fiecare dată, oricât îşi propusese ea să nu mai cadă în plasa lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el surprins şi se ridică. De ce plângi?

Sarah se eliberă şi se sprijini de marginea patului.

— O, nu-i nimic, spuse ea încet. Doar o problemă sentimentală.

Nu-şi plecă privirea şi nici nu încercă să-şi şteargă ochii de lacrimi. El le provocase, aşa că putea să le vadă liniştit acum.

— Ce fel de problemă sentimentală? întrebă Justin stupefiat, cu o voce blândă.

— E ceva foarte personal, răspunse ea.

Cum să-l facă să înţeleagă ce însemna pentru ea sărutul lui, din moment ce el nu avea niciun sentiment. Nu, n-avea chef deloc să se facă iarăşi de râs.

— Te rog să pleci acum! spuse ea ridicându-se din pat.

— Bine, plec, dacă doreşti. Mai bine amânăm următoarea serie de poze pentru mâine sau poimâine.

Sarah era derutată. Nu ştia ce să aleagă între raţiunea care îi spunea că ar trebui să nu-l mai revadă şi dorinţa de a fi cât mai des posibil împreună cu el, să-i simtă îmbrăţişarea şi sărutările, chiar dacă exista pericolul ca, după aceea, durerea să fie de două ori mai mare.

Pentru moment, câştigă raţiunea.

— Poate că ar fi mai bine să o iei pe Lynda pentru aceste fotografii.

În gând, adăugă: oricum, ea este în patul tău, de ce

n-ar fi şi în fotografiile tale?

— Nu!

Tonul său nu dădea posibilitatea niciunei replici.

Îi cuprinse mâinile, răsucind-o spre el.

— Am nevoie de tine. Mi-ai promis că îmi vei mai poza o dată, aşa că te rog să-ţi respecţi promisiunea, Sarah!

Ezitând, ea clipi aprobator, deşi în minte îi sunau clopote de alarmă. Totul în ea părea s-o împingă să-i spună că fusese de acord doar din cauză că atingerea şi sărutările sale au zăpăcit-o şi că, în această situaţie, ar fi spus *da* la orice rugăminte a lui.

Nu, nu putea permite una ca asta! Experimentat cum era, Justin ştia desigur, mai demult, ce putere avea asupra ei. De ce să i-o mai confirme şi ea? Nu, mai bine şi-ar muşca limba!

— Bine, atunci am să vin să te anunţ.

Pentru o fracţiune de secundă, Sarah crezu că vede o expresie mai blândă în ochii lui, dar foarte repede îi reapăru pe chip acel zâmbet îngâmfat. După câteva secunde, Sarah dispăru.

Intră în baie, îşi spălă faţa şi se pregăti de plecare. O schimbare i-ar priit acum şi ar ajuta-o să uite de el măcar pentru un timp.

Coborî cu geanta de plajă în mână. Din holul hotelului îi veni în nări miros de cafea şi constată, dintr-o dată, că îi este foame. Era încă suficient de devreme pentru a comanda un mic dejun şi, cum nu exista pericolul de a-i întâlni acolo pe Justin şi pe cele două femei merse în sala de mese.

Domnul şi doamna Saunders tocmai se aşezaseră la masă. O salutară cu prietenie şi o invitară să ia loc lângă ei.

— Cum v-au plăcut Stâncile lui Venus? întrebă doamna Saunders după ce Sarah dădu chelnerului comanda.

— Sunt minunate, se entuziasmă Sarah. Acum pot să vă înţeleg de ce vă întoarceţi mereu acolo. Am fost, de altfel, şi la Templul lui Apolo.

— Vă interesează ruinele antice? o întrebă domnul Saunders.

Sarah râse şi îl lămuri că şi din punct de vedere profesional avea de-a face cu antichităţi.

— Tot ce este frumos mă fascinează, adăugă ea. Am citit în prospecte că prin apropiere s-ar face nişte săpături arheologice şi m-am decis să merg să le văd.

— Sunteţi singură aici, nu-i aşa? întrebă domnul Saunders.

Când Sarah dădu din cap afirmativ, el continuă:

— De ce nu veniţi cu noi? Asta doar dacă nu vă deranjează să mergeţi cu nişte bătrâni ca noi, spuse el şi-şi privi zâmbind soţia.

— Mulţumesc, vin foarte bucuroasă cu dumneavoastră, răspunse Sarah. Iar în ce priveşte vârsta, să ştiţi că exageraţi un pic.

Doamna Saunders râse.

— Trebuie să vă atrag atenţia în privinţa soţului meu, spuse ea punându-şi o mână peste a lui. Este în stare să vă dea întâlnire, chiar dacă în acest timp sunt şi eu de faţă şi îl aud.

Bărbatul ei surâse.

— La această vârstă nu-mi mai pot permite aşa ceva, draga mea. Şi în afară de asta...

Îi ridică mâna spre buzele lui, spunând:

— Chiar crezi că te-ar putea înlocui cineva?

Sarah era mişcată de imensa dragoste şi prietenie dintre aceşti doi oameni şi îşi dădu seama uimită că îi

invidia sincer.

Capitolul 5

Sarah urmărea îndeaproape automobilul familiei Saunders, care semăna perfect cu al ei, singura diferenţă fiind o cifră la numărul de înmatriculare.

Încă de la hotel, stabiliseră să viziteze mai întâi mozaicul din apropierea portului, deasupra căruia era amplasată, pentru a-l proteja, o clădire mare, asemănătoare unei barăci.

Un afişier de la intrare informa că mozaicul fusese introdus recent pe lista monumentelor culturale de patrimoniu şi că s-au alocat în continuare fonduri pentru a permite înaintarea săpăturilor.

În interiorul clădirii erau podeţe de lemn deasupra mozaicului ce îşi conservase frumoasele culori. Sarah nu se mai sătura privind această operă de artă care reprezenta scene din mitologia greacă.

— Ce frumos trebuie să fi fost pe vremuri, când culorile erau şi mai vii, spuse domnul Saunders, fără a-şi lua privirea de la mozaic. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

— Da, probabil că era minunat. Mă întreb dacă în zilele noastre mai există artişti care ar fi în stare să realizeze aşa ceva.

— Cred că nu, răspunse domnul Saunders cu părere de rău. În prezent, din păcate, totul trebuie să decurgă repede şi eficient pentru a îndeplini un scop.

Observaţia aceasta îi aminti de Justin. Cu toate noile impresii pe care le culegea aici, nu reuşea să îl alunge complet din minte. Se gândea la cât de preocupat era de munca lui şi cum nimic nu-l putea abate de la problemele sale – nici măcar sentimentele ei.

Frământată de gânduri, privea fix înainte. Ieşi din

acea nemişcare abia când domnul Saunders o atinse precaut indicându-i ieşirea.

Mormintele regilor – următorul popas – erau doar la mică distanţă pe şosea, chiar după coastă.

Sarah merse cu domnul Saunders să cumpere bilete şi se miră din nou că preţurile erau foarte scăzute. În mod cert, pentru autorităţile cipriote era important ca atât localnicii cât şi turiştii străini să poată vizita fără mari cheltuieli rămăşiţele trecutului.

Sarah era copleşită de măreţia monumentelor. Fuseseră sculptate în stâncă împreună cu locaşurile pentru morminte.

— Unul din morminte este deosebit de interesant, spuse domnul Saunders şi o conduse dincolo de intrare pentru a i-l arăta.

— Vă voi îndruma bucuros. Întrebarea e dacă voi rezista şi anul acesta la aşa de multe trepte.

Rămase pe loc la marginea unei deschideri mari în formă de pătrat. De aici, se putea vedea jos intrarea în mormânt, aşa cum spusese domnul Saunders.

— Scara este dincolo, Sarah, zise el. Noi te vom aştepta aici, dacă doreşti să vezi mormântul mai de aproape.

Coborî prudentă treptele. Avea un sentiment ciudat intrând într-o încăpere construită de atâta amar de vreme ca ultimul loc de odihnă pentru un om. Trecu pe lângă fragmente de coloane din mormântul propriu-zis. Pereţii aveau mai multe nişe în care, odinioară, se depuneau morţii.

Sarah privi în jur cu mult interes. Era impresionată, dar fu, totuşi, bucuroasă când ajunse iarăşi sus şi văzu soarele.

— Mie personal mi-e foame, zise domnul Saunders după aproape o jumătate de oră. Ce spun doamnele?

Au servit un prânz uşor într-un restaurant mic şi drăguţ cu vedere spre port. În timp ce mâncau, Sarah află că familia Saunders călătorea destul de des la Canterbury pentru a vizita acolo prieteni şi foşti colegi ai domnului Saunders din aviaţia regală. I se spuse că aceştia erau foarte interesaţi de antichităţi.

— Ei bine, când veţi veni, data viitoare, în Canterbury, va trebui neapărat să-mi faceţi o vizită, spuse Sarah şi râse. Nu vă speriaţi, nu voi încerca să vă vând ceva. Dar aş vrea să veniţi, pur şi simplu, la o ceaşcă de ceai.

Au rămas mai mult de o oră în micul restaurant. Familia Saunders dorea să revină la hotel după prânz pentru a dormi puţin. Sarah se despărţi de ei şi merse cam nehotărâtă spre maşină. Să-şi petreacă după-amiaza la plajă sau, mai bine, să se întoarcă şi ea la hotel şi să stea la soare în balcon?

Perspectiva unei sieste era aşa de ademenitoare, că se înapoie la hotel. În drum, cumpără o sticlă de vin roşu.

Dar va reuşi oare să înlăture gândurile despre Justin şi să se concentreze asupra lecturii? Doar n-o să îndrăznească să vină în camera mea, îşi spuse Sarah în timp ce conducea maşina către parcarea hotelului.

Amintirea îmbrăţişărilor sale şi faptul că ea îi permisese să o sărute o făcu să i se înroşească obrajii. De acum înainte, va trebui să se stăpânească. Avea de gând să nu se mai lase păcălită.

Eu sunt doar o aventură pentru el, o legătură neînsemnată între multe altele. Dacă mă încurc cu el, voi avea parte doar de tristeţe şi de necazuri, cu mult mai multe decât cele pricinuite de Charles Forsythe.

De îndată ce intră în cameră, văzu un plic pe noptieră. Deschise plicul şi găsi un bileţel nesemnat, cu o

singură propoziţie: *Vino, te rog, azi după-amiază în camera 320.*

Pentru un moment, Sarah cugetă dacă să întrebe la recepţie şi să afle cine locuieşte în acea cameră. Apoi ajunse la concluzia că nu putea fi decât Meg Andrews de la firma de cosmetice; bănuia că ar vrea să discute cu ea în legătură cu următoarea serie de poze.

Introduse biletul înapoi în plic și plecă spre camera indicată ce se afla tot la etajul trei. La bătaia ei, uşa se deschise atât de violent de parcă ar fi stat cineva la pândă în spatele ei.

— Mi-ai găsit, deci, biletul. Intră!

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. În faţa ei stătea Charles Forsythe.

— Charles! Pentru Dumnezeu, ce cauţi aici?

— Am venit să te văd, Sarah, răspunse el şi-i prinse mâna trăgând-o înăuntru.

— Dar de ce?

— Pentru că trebuie să discutăm. Închise uşa şi se sprijini de ea. De aceea am venit.

— Cine ţi-a spus unde mă poţi găsi? întrebă Sarah.

Nu putea crede că tatăl ei ar fi trădat-o. Dar cine, atunci?

— Dacă îţi dai un pic silinţa, poţi afla orice.

Charles rânji şi, pentru prima dată, Sarah percepu acest rânjet ca insuportabil de arogant.

— Cine ţi-a spus? îl întrebă din nou, în timp ce îşi revenea treptat din şocul întâlnirii neprevăzute cu viitorul său logodnic.

— Uite ce e, Sarah, acum nu mai contează deloc asta, nu-i aşa? spuse el. Important este să vorbim şi să punem iar în ordine totul.

— Dar eu nu vreau să stau de vorbă cu tine, îi

strigă ea. Aş vrea ca tu nici să nu fi venit.

— Nu fi copilăroasă, Sarah. Totuşi, noi ne-am înţeles bine totdeauna şi nu văd niciun motiv pentru care să nu fie iar totul aşa cum a fost. Nu poţi să te opui unei discuţii cu îndărătnicie, ca un copil mic. Hai, aşează-te.

Sarah oscila între imboldul de a părăsi, pur şi simplu camera şi logica ce o făcea să-şi dea seama că Charles are dreptate. Odată şi odată, tot ar fi trebuit să discute cu el; şi, în fine, Charles străbătuse jumătate de lume pentru acest lucru. Îl urmă în balcon.

Charles se pregătise pentru sosirea ei. Pe masa din balcon erau două pahare şi o sticlă de vin.

— Nu mi-ai răspuns la telefoane şi nici n-ai vrut să-mi primeşti florile, îi reproşă el, în timp ce gusta din vin. Şi, pe lângă toate astea, ai dispărut fără urmă. Îţi poţi închipui cât de mânios am fost când am aflat de plecarea ta? Nici nu-ţi mai amintesc ce impresie a creat familiei mele acest fapt!

Îi întinse paharul atingându-i mâna.

Ea simţi atingerea şi văzu zâmbetul de pe faţa lui, dar ambele, o lăsară în mod straniu, rece. Era ca şi cum un om cu totul străin i-ar fi mângâiat mâna – unul pentru care nu simţea nimic şi nici nu simţise vreodată ceva.

— Îmi trebuie timp să mă lămuresc singură în privinţa acestor lucruri, spuse ea şi bău puţin vin.

— Dar pentru asta ai avut destul timp până acum.

Charles se aşeză în faţa ei, la măsuţă şi o privi pătrunzător.

— Sper că nu mai eşti supărată pe mine. Şi…

Purta pantaloni sport şi o cămaşă albă cu mâneci scurte. Era suplu şi arăta aproape ca un adolescent – ceea ce ei îi plăcuse foarte mult înainte. Faţa palidă i se înroşise deja din cauza soarelui.

Fără să vrea, Sarah îl compară cu celălalt bărbat –

unul cu umeri laţi, bronzat şi, la a cărui atingere, oricât de uşoară, îi treceau fiori pe spate…

— … ei, în orice caz, m-am gândit că cel mai bine ar fi să vin aici la tine şi să petrecem câteva zile împreună, încheie Charles fraza, prinzându-i mâna pe deasupra mesei.

— Poftim? Îmi pare rău, Charles, dar mă gândeam cu totul în altă parte.

— Mă laşi să vorbesc şi iar să vorbesc şi nici măcar nu mă asculţi.

Furios îşi retrase mâna.

— Îmi pare sincer rău, Charles. Sunt puţin obosită şi apoi surpriza de a te vedea aici…

Sarah se întrerupse neavând niciun chef să se justifice în faţa lui.

— Ai fi putut, cel puţin, să spui că a fost o surpriză plăcută, zise el încă morocănos, dar apoi faţa i se lumină încet. Ei da, poate că într-adevăr totul a fost prea neaşteptat pentru tine. Propun să te întorci în camera ta, să te odihneşti ceva timp şi după aceea să ne întâlnim, jos la masă, la ora şapte.

— Charles, eu… se bâlbâi Sarah, neştiind sigur ce ar vrea, de fapt, să-i spună.

Charles îi dezvăluise o parte a fiinţei sale de a cărei existenţă nu aflase până atunci şi care-i displăcea. Deodată, înţelese pe deplin că nu mai putea avea încredere în el niciodată.

— Aşadar, ne întâlnim la şapte, mai spuse el şi se ridică. Sper ca bucătăria de aici să ofere ceva bun.

O conduse până la uşă şi se aplecă pentru a-i da un sărut. Mirată, constată că nu simte nimic – doar că buzele lui erau aspre şi uscate. Sarah şi Charles nu avuseseră niciodată o relaţie neobişnuit de pasionantă, dar măcar sărutările lui au emoţionat-o întotdeauna în mod plăcut.

Când se întinse în şezlongul din balcon, îşi dădu seama că era realmente obosită şi închise ochii. Ce zi! Orele frumoase. Cu familia Saunders, după cearta din camera lui Justin şi după vizita acestuia în camera ei, iar acum, brusca apariţie a lui Charles.

Abia aţipi şi, în vis, gândurile începură să i se învârtească toate în jurul lui Justin. O ţinea în braţe în patul din camera ei. Braţele şi picioarele li se împleteau, respiraţia era întretăiată, iar mâinile şi buzele lui o atingeau pe tot trupul…

Iar şi iar îi şoptea cuvinte de dragoste la ureche, în timp ce se apropiau amândoi de extaz, iar pasiunea ei ajunsese într-un punct în care credea că se va topi în braţele lui.

Dar el se desprinse brusc şi, câteva secunde mai târziu, ţinea în mână un aparat de fotografiat.

— Rămâi aşa, Sarah, spunea el foarte emoţionat. Îmi trebuie exact această expresie a pasiunii pe faţa ta.

— Nu, Justin, nu! striga ea plângând. Nu poţi face asta! Nu mă poţi părăsi aşa!

Ca şi când ar fi speriat-o propria ei voce, Sarah se trezi. Visul i se păruse atât de real, încât se răsuci să vadă dacă nu cumva Justin era prin apropiere.

Ar face asta şi în realitate, şopti ea şi se întinse iarăşi în şezlong. Ar face-o chiar dacă i-aş spune că îl iubesc.

Ce feste ciudate le putea juca unora imaginaţia. Nu, ea nu-l iubea pe acest bărbat. Cum putea să iubească pe cineva care doar o folosea şi pe care, nici măcar în vis, nu şi-l închipuia împărtăşindu-i afecţiunea.

Sigur, se simţea atrasă de Justin, dar acest lucru se întâmpla doar din pricina erotismului din mişcările, zâmbetul şi ochii lui. Era într-adevăr foarte sexy. Putea s-o scoată din minţi numai cu un zâmbet sau cu o privire,

iar Sarah visa ce frumos ar fi fost să poată face dragoste cu el – nu şi-ar fi dorit nimic mai mult!

Aruncă o privire la ceas şi-şi întrerupse visarea. Era deja trecut de ora şase. Dormise cam trei ore, dar se simţea groaznic.

Se ridică iute, făcu un duş şi se îmbrăcă pentru întâlnirea cu Charles. Alese o pereche de pantaloni de culoare galben-deschis care se potriveau cu tenul ei şi o bluză asortată. Luă cu ea şi o jachetă tricotată pentru a o îmbrăca dacă Charles va dori să se mai plimbe puţin după cină.

Aruncă o ultimă privire în oglindă şi oftă. Nu avea niciun rost să se mintă. Prefera să-şi petreacă seara singură şi nu cu Charles.

Capitolul 6

În timp ce cobora scările, Sarah se întrebă cum de prezenţa lui Charles o bucura atât de puţin. Până acum câteva zile, era încă sigură că îl iubea. Se pot schimba sentimentele atât de rapid? Se pot pierde atât de uşor? Nu, nu este posibil! Precis îl mai iubeşte încă, doar că este aşa de zăpăcită în acest moment, că nu este conştientă de acest lucru.

Charles o aştepta deja în hol.

— Arăţi bine, spuse el şi o luă de braţ. Şi, de asemenea, eşti punctuală.

— Mulţumesc, răspunse Sarah glacial.

Bucuria datorată complimentului îi dispăru repede la cea de-a doua observaţie a lui.

Treceau prin bar spre sala de mese, când cineva o strigă pe nume. Justin şi Lynda erau aşezaţi la o masă lângă fereastră.

— Staţi cu noi, îi chemă Justin, când Sarah privi

spre el. Imediat se ridică pentru a aduce alte două scaune la masă.

— Cine este acesta? întrebă Charles suspicios.

— A, doar un bărbat cu care am făcut cunoştinţă în hotel, răspunse Sarah cu uşurinţă şi adăugă, e cu prietena sa.

— Mi se pare că nu ne rămâne altceva de făcut, mârâi Charles, deşi am sperat să fiu singur cu tine.

Sarah tocmai voia să-l prezinte pe Charles, dar Lynda o întrerupse:

— Un moment, aţi spus Charles Forsythe? Faţa ei drăguţă radia. Sunteţi avocat în Londra?

— Da, răspunse surprins Charles. Dar de unde ştiţi… A, da, îmi amintesc. Ne-am cunoscut cam cu un an în urmă, la un banchet, când am lucrat cu firma dumneavoastră. Devenise neliniştit şi-şi frământa mâinile.

— La banchet? chicoti Lynda. Nu, prostuţule, era la petrecerea lui Cicely…

Se opri, observând că Charles era jenat. Privi de la Charles la Sarah şi apoi de la Sarah la Charles.

— O, da, acum îmi amintesc. Fireşte că era la banchetul firmei, se grăbi ea îndatoritoare.

— Nu mi-ai spus nimic despre faptul că te va vizita prietenul, întrerupse Justin tăcerea penibilă.

Vocea îi suna liniştită, dar Sarah crezu că recunoaşte o nuanţă de descurajare în privirea lui. Doamne, de-ar fi aşa!

— Nici Sarah nu ştia, răspunse Charles în locul ei. Am aşteptat cu nerăbdare să pot primi câteva zile libere şi m-am hotărât să-i fac o vizită.

— Să sperăm că nu vă veţi plictisi, fu Lynda de părere şi le dărui unul din cele mai strălucitoare zâmbete ale sale. Aici nu poţi face nimic altceva decât să stai

întins la soare.

— Ba dimpotrivă, este minunat aici. Şi sunt multe locuri încărcate de mister şi stranii de văzut, explică Sarah şi se lăsă purtată de entuziasm. Azi dimineaţă am vizitat mozaicul din Paphos şi…

Se opri când observă surâsul condescendent al Lyndei.

— Eu m-am referit la un alt gen de distracţii, o lămuri ea îngăduitor. În afară de asta, este de neînchipuit să cad în extaz datorită unor coloane vechi.

Radioasă, se întoarse spre Charles.

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

Charles ridică din umeri, dar Sarah bănui că pe cei doi îi unea ceva mai mult decât o masă comună.

— Povesteşte-mi ce ai făcut dimineaţă, spuse Justin întorcând aproape demonstrativ spatele Lyndei şi lui Charles. A fost mozaicul la fel de interesant ca Templul lui Apolo?

Lynda strâmbă din nas şi i se adresă lui Charles:

— Aţi văzut-o în ultima vreme pe Clarissa Lowe? Sunt sigură că o cunoaşteţi.

Lynda îşi apropie şi mai mult scaunul de al lui, astfel că arătau ca două cupluri ce nu se cunoşteau şi stăteau împreună la masă, doar că îşi schimbaseră partenerii.

Sarah avea sentimentul că Justin a pricinuit în mod intenţionat această separare. Dar de ce? Ar putea fi gelos pe Charles? Nu, era exclus. Poate că se certase cu Lynda, iar acum voia să se răzbune flirtând cu ea. Dacă aceasta era intenţia lui, atunci nu avea succes deloc. Lynda râdea şi părea să se distreze excelent cu Charles.

— Charles, mi-e foame, spuse Sarah după un timp, dar regretă îndată, înainte de a primi răspunsul.

— Da, fireşte, Sarah, zise el fără să o privească.

Cum facem Lynda? Ne ţii companie?

Simţindu-se vinovat, îşi întoarse privirea spre Justin.

— Şi dumneavoastră, desigur, adăugă el în grabă.

După cină, au ieşit cu toţii pe terasă pentru a bea o cafea. Faţa palidă a lunii pline aruncă o lumină ireală asupra mării.

O noapte cum nu se poate mai potrivită pentru iubire şi romantism; dar nu acesta era motivul pentru care Sarah propuse o plimbarea de-a lungul ţărmului.

În timpul mesei, Lynda acaparase, cu ajutorul *inteligenței* sale, cea mai mare parte a conversaţiei, întrecându-se pe sine şi excluzând-o, pe cât posibil pe Sarah. Aceasta era din ce în ce mai prost dispusă.

Justin îi arunca din când în când priviri amuzate. Dădea impresia că ghicise jocul Lyndei. Charles, dimpotrivă, părea să nu observe nimic. Fiecare cuvânt al Lyndei îl vrăjea în mod vădit.

— Este o noapte minunată, Charles, spuse Sarah. Hai să fugim de-a lungul plajei. Trebuie să fie splendid să mergi acum prin apa de lângă mal.

— Dar nu sunt îmbrăcat potrivit pentru asta, spuse el ezitând. Îşi luă cu greutate privirea de la Lynda.

— Din ce carte ai luat această minunată idee, *darling*? o întrebă Lynda şi zâmbi. Nu, Charles, chiar nu mi te pot închipui alergând pe plajă cu pantalonii suflecaţi.

Râzând, îşi scutură părul.

— Nu corespunde imaginii tale. Eu propun să rămânem aici, pe terasă şi să ne comportăm civilizat.

— Pe mine m-ar tenta.

Justin se ridică făcând din ochi către Sarah.

— Vino, Sarah!

O prinse de mână şi o trase în sus de pe scaun.

— Dar Justin, nu cumva vrei să… Îşi încruntă Lynda sprâncenele, dar Justin nu-i lăsă timp să continue.

— Presupun că tu şi Charles aveţi încă multe de povestit. Ne întâlnim după aceea sus, în camera mea. În definitiv, cineva trebuie s-o protejeze pe Sarah; nu poate merge singură. Cine ştie ce pericole o pândesc acolo, în noaptea întunecată…

— N-am nevoie de protecţia ta, se răsti Sarah de îndată ce nu mai puteau fi auziţi de pe terasă. Dă-mi drumul. Îi îndepărtă mâna şi îşi frecă locul de unde el o prinse.

— Dar eşti sub protecţia mea, fie că vrei sau nu, îi replică Justin cu seninătate.

După ce au depăşit împrejurimile hotelului şi au ajuns pe plajă, Sarah se opri, îşi scoase pantofii şi îi ascunse după un mănunchi de iarbă. Justin făcu la fel şi o urmă prin nisipul umed.

Minute în şir au rămas tăcuţi alături.

— Îmi place să simt nisipul ud printre degete, spuse Sarah într-un târziu.

— De ce nu mi-ai povestit despre prietenul tău? întrebă Justin în mod brutal şi îi prinse mâna.

O ţinea atât de strâns, încât nu făcu nicio încercare să se elibereze.

— Dar eu…

Sarah voia să-l întrebe de ce îl interesa acest lucru, dar ceva o reţinea.

Merseră mai departe într-o linişte deplină. Justin încă o strângea de mână şi, din când în când, o atingea cu braţul. Sarah se înfioră. Îi era teamă să fie singură cu Justin şi ar fi vrut să nu fi avut ideea de a se plimba pe plajă.

Justin o conduse până la marginea apei care, odată

cu fluxul, înainta tot mai mult pe plajă şi le uda picioarele. Apoi, valurile se revărsau în mare, pentru a reveni după scurt timp, reuşind de fiecare dată să ajungă puţin mai departe pe nisip.

— Pare o invitaţie îmbietoare, nu găseşti? o întrebă el.

— Dar, ar fi splendid să poţi plonja acum în valuri.

— Şi de ce nu? O privi în ochi. Hai să înotăm!

— Dar nu avem cu noi costumele de baie, protestă ea nu prea convingător.

— Noaptea ne va învălui, şopti el şi o trase mai aproape mângâindu-i tandru spatele. Să nu-mi spui că niciodată n-ai făcut baie dezbrăcată.

— Dar suntem atât de aproape de hotel.

Îşi duse mâinile la piept şi se uită în jur. Spre surprinderea ei, observă că au ajuns cu mult mai departe decât ar fi crezut.

Justin îi dădu drumul şi, din câteva mişcări se dezbrăcă de pantaloni şi de cămaşă şi apoi le lăsă să cadă lângă ea pe nisip. Ei i se tăie respiraţia.

— Să te ajut să te dezbraci?

Mai făcu un pas înainte şi întinse braţul spre ea.

— Nu, nu, mă descurc şi singură, îngăimă Sarah şi îşi scoase pantalonii.

Nesigură, îi ţinea în mâini şi evita să-i întâlnească privirea.

— Te ajut.

Vocea îi sună aspru şi, înainte de a se putea apăra, braţele lui o cuprinseră şi îşi strecură mâinile sub bluză.

Fără un cuvânt, i-o desprinse de pe umeri, schiţând sărutări uşoare pe gâtul ei. Plin de încântare, îi privea sânii plini şi vârfurile tari care trădau, mai mult decât orice vorbe, cât de puternic o excitase apropierea şi atingerea mâinilor lui.

— Şi acum şi asta, spuse el încet şi degetele îi alunecară sub bată îngustă a slipului ei.

Îl împinse lent, în jos, peste şolduri şi coapse, până ce Justin se aşeză în genunchi în nisip, în faţa ei şi începu să-i atingă abdomenul cu buzele.

Sarah îşi simţea picioarele tremurând. Fără suflare, aştepta următoarea mişcare a mâinilor şi buzelor lui, incapabilă să dea ascultare restului de raţiune ce o sfătuia să fugă de acolo cât o mai ţineau picioarele.

— Ai un corp minunat, îi auzi pe Justin murmurând.

Îşi frecă obrazul de abdomenul ei şi apoi îi atinse buricul cu limba. Sarah fu nevoită să-şi înfigă degetele în părul lui des pentru că, altfel îşi pierdea sigur echilibrul.

Nu era conştientă de faptul că mâinile ei îi aduceau capul şi mai aproape, în timp ce ea se scufunda într-un val de dorinţă cum nu mai simţise până atunci.

Dar Justin voia să-i dăruiască şi mai mult. Blând, îi îndepărtă mâinile din părul său şi, în timp ce se ridica încet, atingea cu limba şi cu buzele fiecare părticică a corpului.

Ea gemu înfundat când buzele îi înconjurară vârfurile sânilor şi când, în sfârşit, ajunseră la gura ei care i se oferi supusă.

Sărutul lui era pătimaş şi provocator, iar Sarah îi răspunse fierbinte şi plină de dorinţă.

Mâinile lui Justin alunecară tot mai jos pe spate până la rotunjimea moale a feselor pe care le împinse atât de puternic spre corpul lui, încât ea îi simţi foarte clar excitarea.

Sarah îşi trecu lin palmele peste muşchii încordaţi ai spatelui său lat, peste şoldurile înguste şi simţi, în sfârşit, sub degete, materialul moale al slipului.

Ezită pentru un moment. Era conştientă că renunţarea nu mai era posibilă dacă va dispărea şi

această ultimă piedică. Totuşi, degetele aveau propria lor voinţă. Ele împinseră slipul în jos. Acum nu mai exista nicio bucăţică din pielea lui pe care ea să nu o poată atinge. Îi înconjură cu palma dovada tare a bărbăţiei şi respiraţia i se acceleră.

Justin scoase din adâncul gâtului un geamăt ce o făcu pe Sarah să tremure. Cu o mână în jurul taliei, el îi atinse cu cealaltă partea interioară a coapselor. Degetele urcau tot mai mult până ce, în fine, îşi atinseră ţelul.

Sarah simţea cum mâna lui îi mângâia feminitatea umedă şi caldă şi cum degetele îi sporeau dorinţa atât de tare încât credea că-şi va pierde cunoştinţa.

Îşi dorea ca el s-o posede aici, pe nisipul scăldat de razele lunii. Trupul ei nu mai putea îndura tensiunea. Tânjea după o eliberare.

De multe ori îşi imaginase noaptea în care va face dragoste pentru prima dată cu acest bărbat. Visase acest lucru, dar în realitate era mult mai fermecător decât şi-ar fi putut închipui vreodată.

— Justin, Justin, murmură ea şi se strânse puternic lângă el. Iubește-mă, te rog, şopti ea, sărutându-l.

Justin îi înconjură coapsele şi o trase aproape de el. Când o pătrunse, ea îşi lăsă capul pe spate şi strigă uşor. Mişcările lui deveniră mai repezi şi mai ample. Sarah îi simţi încordarea şi începu să-şi plimbe mâinile pe muşchii spatelui, le coborî apoi pe fese şi-l trase mai adânc în ea. Îşi ridică şoldurile nerăbdătoare să-l primească, plină de dragoste. Curând, simţi că nu mai poate suporta plăcerea provocată de trupul acestui bărbat şi-şi înfipse unghiile în spatele lui. Când atinseră punctul culminant al plăcerii lor sălbatice, stelele îi păreau o imagine confuză.

Deodată, un val mai mare se sparse de stâncile din

apropiere şi spuma acestuia ajunse până la ei. Amândoi se străduiau din greu să respire şi se despărţiră.

— Ce a fost asta? Ce ai făcut? întrebă Justin complet derutat.

Îşi scutură capul şi-şi dădu, cu ambele mâini, părul umed pe spate.

— Asta te-a mai răcorit, spuse Sarah şi Justin se alătură râsului ei.

— Hainele noastre, strigă el brusc şi fugi pentru ca, în ultimul moment să salveze lucrurile de următorul val.

— Cum rămâne cu înotul? întrebă când Sarah veni lângă el. Ţi-e frig?

— Poate ţie, îi strigă ea râzând şi fugi în apă, de unde îl stropi până îl udă de tot.

— Aşteaptă, am să ţi-o plătesc eu!

Din câţiva paşi mari ajunse şi el în apă şi se aruncă în direcţia ei.

Sarah încercă să scape, dar evident că el era un înotător mai bun, aşa că nu dură mult până ce o prinse, o luă în braţe şi o sărută.

Capetele lor ajunseră sub apă şi, când ieşiră iarăşi la suprafaţă, Sarah abia mai putea să respire. Înainte de a încerca să scape, el o îmbrăţişă din nou, din spate de data aceasta, cuprinzându-i cu ambele mâini sânii. Îşi apăsă trupul de al ei, iar Sarah simţi cum dorinţa se aprinde iarăşi.

Reuşi să se îndepărteze de el scufundându-se şi înotând spre mal. Cu două degete, îşi culese hainele şi porni spre hotel, înainte ca el să iasă din apă.

Tocmai voia să respire uşurată, crezând că de data asta reuşise să fugă, când, deodată, Justin îi apăru râzând în faţă. Nu se gândise că el ar putea înota încă o porţiune de drum şi că astfel i-ar tăia calea.

— Afrodita, zeiţă a iubirii, te salut!

Râzând, făcu o plecăciune şi îi cuprinse umerii, aducând-o spre el.

— Eu cred că Afrodita purta veşminte albe, lungi şi nu numai lenjerie intimă, răspunse Sarah cu o voce puţin mai aspră. Totuşi, mulţumesc, adăugă ea. Trebuie să plecăm înainte ca ceilalţi să trimită după noi paza de coastă.

— Nu-ţi place cumva aici? În ceea ce mă priveşte; n-am niciun chef să mă întorc.

Gura îi alunecă de-a lungul gâtului ei.

Gândurile i se învălmăşiră. Nu, nu trebuia să se mai întâmple încă o dată. Oricât de minunat fusese – şi precis că ar fi fost iarăşi – erau prea multe obstacole între ei. Era Lynda, era Charles… Iar ea fusese doar o aventură pentru Justin. Toate acestea îi dădeau forţa de a i se opune.

— Hai Justin, fii băiat bun, spuse ea şi râse chinuit. Suntem uzi amândoi, iar nisipul are prostul obicei de a se depune în cele mai imposibile locuri.

Îşi duse un deget la buze şi apoi, apăsă cu el gura lui.

— În afară de asta, într-adevăr trebuie să ne întoarcem.

Mâinile lui îi strângeau şi mai puternic umerii.

— Vrei să te joci cu mine, Sarah, nu-i aşa? Dar te avertizez că este un joc periculos. Apoi îi dădu drumul brusc şi ea se clătină ameţită.

— Eu sunt de părere să-ţi economiseşti forţele pentru Lynda, mai degrabă, spuse Sarah încet în timp ce-şi îmbrăca hainele pe corpul umed.

— Lynda? întrebă Justin. Ce vrei să spui cu asta?

— Arăta destul de obosită când a ieşit azi

dimineaţă din dormitorul tău.

— Lynda şi cu mine suntem… începu furios Justin, dar apoi se întrerupse şi începu să râdă. Ei, dar asta înseamnă că… în brice caz, un lucru este sigur.

— Şi care ar fi acela?

El îşi băgă cămaşa în pantaloni şi se uită calm la Sarah.

— Că nu trebuie să-ţi economiseşti energia pentru acest Charles. Sunt sigur că i-am făcut o favoare prin faptul că am satisfăcut astăzi o parte a pasiunii tale.

Sarah simţi cum i se ridică părul în vârful capului.

— Lynda ta era cam vrăjită de Charles, spuse ea în speranţa că l-ar putea cumva răni.

Justin râse tare.

— Lynda se distrează totdeauna cu cine este disponibil şi, în afară de asta, dacă-mi aduc bine aminte, Charles al tău era acela care fusese cu totul cucerit de şarmul ei.

Sarah ştia că el avea dreptate, dar asta nu-i micşora furia. Călca apăsat prin nisip în direcţia hotelului, fără să o mai intereseze ce face Justin.

Acela care, cu o oră înainte, părea că ar fi singurul mănunchi mare de iarbă, se dovedi acum, unul din multe altele. Sarah stătea nedumerită în faţa mărăcinişului. Căutase după toate smocurile, dar degeaba.

— Dar nu aici, Sarah, spuse Justin când o ajunse din urmă.

Merse drept la ţintă către un tufiş şi aduse pantofii.

— Mulţumesc, bombăni ea supărată şi vru să şi-i ia.

— Îi primeşti înapoi, dacă mă asculţi un moment, îi propuse el şi ascunse încălţămintea la spate.

Sarah suspină.

— O.K.

— În legătură cu ce s-a întâmplat mai devreme pe

plajă... începu el cu un rânjet. Suntem amândoi destul de experimentaţi, nu-i aşa?

Se uită la ea întrebător.

— Da, fireşte. De ce? întrebă Sarah şi spera ca minciuna să fi sunat cât mai credibil.

Cum ar fi reacţionat el aflând că o femeie de douăzeci şi doi de ani nu avusese decât un amant până acum?

— Ei bine, cred, continuă el, că n-ar trebui să acordăm prea multă importanţă acestui fapt, nu? Ştim amândoi prea bine că a fost vorba doar de o necesitate sexuală.

Îşi adună toate puterile pentru a-i răspunde cu un zâmbet.

— Dar desigur, Justin. Lucruri ca acesta se mai întâmplă uneori, fără a însemna nimic, totuşi.

Te urăsc, bastard arogant ce eşti! îi strigă în gând.

Sarah fu bucuroasă când se aplecă să se încalţe. Cel puţin pentru un moment, el nu putea să-i vadă faţa şi, astfel, nu trebuia să se mai prefacă.

Capitolul 7

Ajunsă la hotel, Sarah dispăru o clipă în baie pentru a se putea examina în faţa oglinzii. Părul îi era aproape uscat, aşa că îl aranjă cu câteva mişcări.

Îşi observă foarte atentă chipul în oglindă, dar nu constată nicio schimbare. Nicio urmă că se îmbogăţise cu o experienţă de neuitat şi, de asemenea, nicio urmă a emoţiei pe care o simţise doar cu puţin timp mai devreme.

Lynda şi Charles stăteau unul lângă celălalt pe canapeaua din camera lui Justin. Când Sarah şi Justin intrară, se îndepărtară speriaţi, iar Lynda sări în sus. Îl

salută pe Justin cu exaltare de parcă nu l-ar fi văzut de multe săptămâni.

— Ei, cum a fost plimbarea sub clar de lună? întrebă ea şi îl sărută pe obraz. Dar eşti foarte ud, darling. Ai căzut cumva în mare?

Ridică mâna şi îi îndepărtă de pe faţă o şuviţă umedă.

— Nu, asta nu, răspunse el râzând. Doar ne-am apropiat de valuri, mult prea încrezători, asta a fost tot.

Sarah răsuflă uşurată. Pentru o secundă, crezuse că el va povesti ceva despre ce s-a întâmplat.

— Ne-am uitat la pozele tale, se făcu Charles auzit pentru prima dată acum.

Se ridică şi veni spre el.

Părerea proastă ce şi-o formase despre Charles a împiedicat-o pe Sarah să-l privească mai cu atenţie, până acum. Totuşi, când ea făcu acest lucru, văzu, cu uimire, că el se mişca deosebit de nesigur.

— Şi ce aţi remarcat la fotografii? îl auzi pe Justin întrebându-l.

Înainte ca Charles să se pregătească pentru a spune ceva, răspunse Lynda în locul său.

— Este greu pentru Charles să se pronunţe, deoarece el cunoaşte modelul aşa… ei, să zicem, aşa de intim!

— Nu mă pricep prea bine la arta fotografică, dar câteva poze sunt nemaipomenite, spuse Charles. O prezintă pe Sarah într-o nouă lumină.

Spunând aceasta, o privi pătrunzător.

— Bine, dar era la lucru un maestru, răspunse Justin râzând. Aşa, şi acum putem să bem cu toţii. Nu sunt sigur că voi putea prepara un Brandy Sour la fel de bine ca barmanul, dar mă voi strădui.

— Dar Meg unde este? întrebă Sarah când Justin

servi băuturile.

— A trebuit să zboare înapoi la Londra, azi dimineaţă, răspunse iarăşi Lynda. Justin, tu ştii cât de încântată este Meg de ideile tale. Este convinsă că prima noastră expoziţie va avea foarte mult succes.

Lynda întinse mâna şi o aşeză, cu un gest posesiv, pe genunchii lui Justin.

— Aşa sper şi eu. Mâine am să fac ultimele fotografii şi apoi mă voi întoarce la Londra, spuse el, fără să-i dea mâna deoparte. Mă gândesc mai ales la unul din satele de pe deal ca decor. Ai văzut deja: străzi înguste, case văruite în alb, bătrâni în costume tradiţionale şi cu toate uneltele agricole.

— Da, ştiu ce doreşti, răspunse Lynda. Şi o să ai nevoie de Sarah pentru acest lucru?

O, Doamne, nu! gândi Sarah care nu voia să fie din nou singură cu Justin. Se uită la Charles şi speră că va ridica obiecţii, deoarece va fi nevoită, altfel, să-şi petreacă toată ziua pe drumuri şi nu s-ar mai putea vedea. Totuşi, el privea în pahar, pierdut în gânduri şi rămase mut.

— De ce să nu mergem toţi patru? propuse Lynda în locul lui. Aceşti bătrâni munteni sunt, cu siguranţă, interesanţi.

Spunând aceasta, îl privi pe Charles care îi acceptă propunerea cu un zâmbet voios.

— Bine, aprobă Justin, dar în acest caz, vom avea nevoie de două maşini.

— Nicio problemă, spuse imediat Lynda. Eu v-aş propune ca Sarah să meargă în maşina ta fiindcă vei avea nevoie de ea tot timpul.

— Da, este o idee bună.

Justin se ridică pentru a umple din nou paharele.

— Ar fi din cale afară de neplăcut dacă aş găsi un

decor potrivit, iluminaţia ar fi cea corectă, dar n-aş avea-o acolo pe Sarah.

Sarah îşi încleştă fălcile. Totul era bine şi frumos, numai că nimănui nu i-a venit ideea să-i ceară şi ei părerea. Decepţionată de Charles, mai rezistă tăcută până la ora unsprezece, după care se ridică şi spuse că era obosită.

Charles o conduse până la camera ei, deşi ar fi dorit ca el să nu fi plecat cu ea. În faţa uşii, el îi luă cheile din mână şi descuie.

— Nu pot spune că acest Lefevre mi-e simpatic, începu el morocănos. Şi câteva din pozele pe care ţi le-a făcut sunt aproape la limita bunului simţ.

— De ce nu l-ai rugat să nu mai fiu luată drept fotomodel? întrebă calm Sarah. Probabil ai observat că nu-mi convine să fac treaba asta în continuare.

Charles îşi feri privirea.

— Firma pentru care lucrează Lynda este un foarte bun client al nostru. Nu strică să îi faci plăcerea şi să pozezi pentru încă o serie.

Ezită înainte de a continua.

— Ce mică e lumea; nu mă aşteptam să găsesc tocmai aici pe cineva care lucrează pentru un client din Londra. Ce părere ai?

Sarah se miră că el îi evita privirea şi se sprijinea nervos când pe un picior când pe celălalt.

— Lynda şi Justin par să fie foarte apropiaţi, spuse ea doar pentru a întrerupe tăcerea ce devenea apăsătoare. Dar în cercul lor nu se acordă prea multă importanţă acestor lucruri.

Charles tresări ca şi cum i-ar fi dat o palmă.

— Şi chiar dacă ar fi adevărat, ce contează? o întrebă el. Asta-i problema cu tine. Ai o concepţie atât de înapoiată şi demodată, încât aşa ceva te şochează.

Sarah făcu un pas înapoi. Nu vorbise niciodată astfel cu ea.

— Dar n-am spus decât că cei doi se culcă împreună, încercă ea să se apere. Nu i-am judecat în niciun fel.

— Dar nu-ţi dai seama că ai mereu aceeaşi atitudine care ne-a provocat şi nouă mică noastră... ei bine, mica noastră divergenţă?

Îşi strânse pumnii până când i se albi pielea de pe oase.

— În zilele noastre, oamenii schimbă foarte des partenerii sexuali. Dacă ai înţelege, în sfârşit, acest lucru, atunci n-ai mai face atâtea scene în legătură cu colega mea.

Sarah îl privi lung, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată în viaţă.

— Charles, mâine dimineaţă trebuie să ne trezim foarte devreme, iar tu abia ai sosit după un drum lung. Desigur, din cauza asta eşti atât de întărâtat. Ar trebui să ne spunem *Noapte bună* acum. Somn uşor, Charles.

— Noapte bună? repetă el. Chiar aşa de simplu? După ce am făcut atâta cale să te văd?

Făcu un pas spre ea şi o luă în braţe atât de violent încât Sarah se sperie. Totuşi, apoi o sărută blând ca şi cum ar fi dorit să-şi ceară scuze în acest fel, pentru comportarea sa.

Sarah îşi duse, fără prea mare interes, braţele pe după gâtul lui şi-i răspunse la sărut. Uimită, constată iarăşi că nu-i crea nici cea mai mică emoţie. Genunchii nu-i tremurau, respiraţia nu i se accelera. Nu era nicio urmă din imperioasa dorinţă pe care o trăise când un alt bărbat o ţinuse în braţele sale pe plajă...

Charles îşi îndepărtă, în sfârşit, gura de pe buzele ei.

— Poate că ar fi mai bine să plec, îl auzi spunând. Nu pari să fii într-o dispoziţie prea bună în această seară.

Se dădu puţin înapoi şi îi privi cercetător faţa.

— Se vede că eşti sub influenţa farmecului acestui Lefevre.

Îl privi furioasă.

— Ce vrei să spui?

— Crezi că sunt orb? o întrebă furios. Nu era necesar să-mi spună Lynda cum te ţii după el. Putea oricine să remarce acest lucru. Ochii i se îngustară. Dar să îmi iei în nume de rău mica mea aventură ţi se pare corect, nu?

Sarah deschise gura să îi răspundă, dar adevărul era că el avea dreptate şi asta o făcu să tacă.

— Şi apoi... această propunere de plimbare nocturnă pe plajă! Erai sigură că eu n-aş fi venit cu tine şi sperai ca Lefevre să se ofere în locul meu, nu-i aşa?

În sfârşit, îi reveni glasul.

— Nu-i adevărat, se răsti la el.

Charles îşi schimonosi gura într-un zâmbet.

— Cu cât negi mai tare, cu atât mai mult mi se confirmă presupunerile. Dar eu vreau să trec peste asta, adăugă el cu sinceritate, de dragul viitorului nostru comun.

— Ce drăguţ din partea ta, Charles! Impulsul de a-i da o palmă devenea din ce în ce mai puternic. Sunt foarte mişcată de mărinimia ta.

— Sarah, sarcasmul tău nu-şi are, deloc, rostul aici.

Apoi o privi, deodată, cu atâta tandreţe, încât ea rămase înmărmurită.

— Sunt sigur că putem rezolva totul. Mâine o luăm încă o dată de la început. Abia după ce vei termina cu munca aceasta în faţa aparatului de fotografiat şi vom fi, în fine, doar noi doi, totul va merge iarăşi bine.

— Nu ştiu… murmură ea şi-şi plecă derutată capul. Pe moment, nu ştiu, deloc, ce să spun.

— Ai încredere în mine, Sarah!

O sărută pe frunte. Vocea lui părea blândă şi convingătoare.

— Acum plec. Ne vedem mâine la micul dejun.

După încă un sărut fugar, Charles dispăru.

Sarah răsuflă uşurată şi să întinse în pat. Plecase în concediu să-şi clarifice sentimentele faţă de Charles, iar acum a ajuns la o concluzie. După întâmplările acestei zile, a înţeles că nu-l mai iubea şi că, probabil nici nu-l iubise, cu adevărat vreodată.

Gândul la Charles dispăru rapid şi făcu loc chipului lui Justin. Dacă pentru Lynda şi Charles a fost evident ce simţea ea pentru acest bărbat, cu siguranţă că – versat cum era – a observat şi singur de mult timp acest lucru.

Îşi înfipse degetele în cearşaf închipuindu-şi cum el se amuza acum copios pe seama ei.

Se vedea stând iarăşi în faţa lui, în nisipul luminat de razele lunii şi crezu că simte din nou tulburarea pe care i-o provocaseră acele atingeri. Amintirile erau atât de vii încât i se părea că mâinile şi buzele lui îi ating pielea.

Nu mai putu să stea culcată în pat. Sări în sus şi începu să se plimbe încolo şi încoace fără încetare. Se opri în faţa ferestrei şi privi fix fără a se uita la ceva anume.

A fost mai mult decât un imbold sexual, se gândi, apăsându-şi obrajii cu palmele. *Îl iubesc!* Nici măcar faptul că el nu-i împărtăşea iubirea şi că, probabil, chiar în acea clipă, se afla în braţele Lyndei nu micşora cu nimic eliberarea din sufletul ei, acum, după ce îşi mărturisise deschis dragostea.

— Îl iubesc pe Justin Lefevre, spuse ea cu voce tare şi se învârti râzând.

Capitolul 8

În noaptea aceea, Sarah n-a mai putut găsi, mult timp, nicio fărâmă de somn.

Bucuria pentru sentimentul nou şi profund pe care îl descoperise o tulbură puternic.

Doar după multe ceasuri, reuşi să adoarmă. În dimineaţa următoare, se trezi uimitor de proaspătă şi de plină de energie pentru a întâmpina noua zi.

Făcu un duş şi îmbrăcă un şort strâmt şi o bluză de vară asortată, înainte de a alege ce să-şi mai ia cu ea pentru lucru. Deoarece Justin nu-i mai dăduse indicaţii, de data aceasta, împachetă cât mai multe haine în geanta de voiaj şi coborî la micul dejun.

Lynda şi Charles se aflau deja în sala de mese. Ambii erau atât de adânciţi în conversaţie încât păreau să nu observe deloc ce se întâmpla în jurul lor.

Sarah rămase lângă uşă să-i privească. Avu din nou impresia că îi lega mai mult decât un prânz de acum un an.

Constată mirată că în aceste speculaţii ale ei era numai pură curiozitate, fără urmă de gelozie.

Era şi mai sigură decât în seara precedentă că nu-l iubea pe Charles. În fond, şi el ţinea la ea la fel de puţin. Altfel, de ce ar flirta cu Lynda atât de intens? Cu siguranţă, doar mândria lui rănită îl adusese până aici după ea.

— Chiar, Charles… o auzi pe Lynda spunând. Îmi vine foarte greu să înţeleg cum de ai întâlnit aşa o femeie de treabă.

Erau doar puţini turişti în sala de mese şi nu era de

mirare că Sarah auzi această observaţie până la uşă. Însă mai probabil era faptul că Lynda o văzuse deja şi îşi manifesta maliţiozitatea la adresa ei.

— Bună dimineaţa, spuse Sarah cu un zâmbet prietenos.

Sclipirea cinică din ochii Lyndei trădă faptul că avusese dreptate.

— Justin îşi duce echipamentul în maşină, zise Charles. Se întoarce imediat.

Sarah nu acordă atenţie spuselor lui.

— Doreşti să iei maşina mea, Charles?

— Lynda are o maşină. Merg cu aceea!

Vocea lui sună atât de indignată încât Sarah regretă că îşi mai făcuse griji pentru el.

— De fapt, cât mai staţi aici? o întrebă brusc Lynda, adresându-se, cu această ocazie, pentru prima oară direct către Sarah.

— Două săptămâni, răspunse ea. Sper că e suficient timp pentru a mă bronza şi, pe cât posibil, pentru a mă odihni.

Se întreba ce plănuia pe ascuns Lynda.

— Desigur că aveţi nevoie de recreere. Este foarte dificil, desigur, să stai toată ziua în magazin şi să le povestești oamenilor bârfele pe care nici măcar nu vor să le asculte, zâmbi Lynda fără amabilitate.

Sarah fu bucuroasă că, tocmai în acel moment, Justin apăru la masă şi ea nu mai fu obligată să răspundă.

— Aţi comandat toţi?

Parcă aduse deodată o briză proaspătă în încăpere, care îi dădu posibilitatea să respire iarăşi normal. Privirea îi era îndreptată spre Justin şi ochii ei scânteiau, dar nu reuşea să se împotrivească acestui lucru.

Era aproape mulţumită că Justin nu-i acordă deloc

atenţie, putând astfel să-şi vină în fire. Una era să-şi mărturisească singură, în camera ei, dragostea pentru acest bărbat, şi cu totul alta era să-şi trădeze sentimentele de faţă cu oameni ca Lynda şi Charles.

— Sarah tocmai încerca să-mi spună ceva despre serviciul ei, spuse Lynda, după ce Justin se aşezase la masă. Chiar îi explicam că pot să-mi închipui cât de obositor este jocul de-a vânzătoarea într-un magazin de antichităţi.

Surâse, întorcându-se iar către Sarah.

— Unde anume este magazinul despre care mi-a povestit Charles?

Sarah stătea pe scaunul ei rigidă de parcă înghiţise o scândură.

— Magazinul nostru se află în Canterbury. Nu are nimic deosebit, dar îmi iubesc munca.

— Cât de interesant! Aşa se explică faptul că vă interesează atât de mult toate monumentele antice de pe aici. Pot să-mi imaginez că, pentru dumneavoastră, Cipru trebuie să pară un paradis, din moment ce vă ocupaţi cu plăcere de lucruri aşa plictisitoare.

Îi oferi lui Justin un zâmbet strălucitor.

— Darling, mă vezi stând în spatele unei tejghele prăfuite şi vânzând vechituri şi mai prăfuite? Cred că aş muri de plictiseală.

— Nu, Lynda, chiar că nu-mi pot închipui aşa ceva, o aprobă Justin şi se alătură râsului ei. O astfel de profesie nu ţi-ar mai oferi prilejul să-ţi foloseşti talentele.

Încetă să râdă şi-şi lăsă privirea să cutreiere în voie pe sânii ei plini.

— Deşi, de fapt, dacă stau şi mă gândesc bine, chiar şi stând după o tejghea, ai putea avea succes. Cel puţin, cu farmecul tău, ai suci capetele tuturor clienţilor şi apoi i-ai întoarce pe degete după bunul tău plac.

Remarcile lui răutăcioase au rănit-o pe Sarah. Izbuti, cu mari eforturi, să nu lase să se observe ceva. Nu numai faptul că el vorbea astfel despre profesia ei îndrăgită, ci, mai ales, faptul că el colabora cu Lynda pentru a o face de râs o duru mult.

Acest incident, oricât de mic şi neînsemnat ar fi fost în realitate, îi dovedi că Justin nu ţinea la ea absolut deloc. Probabil că uitase demult scena, întâmplătoare pentru el, petrecută ieri seara pe plajă. Chiar dacă inima o îndemna să-i spună, Justin nu trebuia să ştie niciodată că ea îl iubea!

Charles, de asemenea, a dezamăgit-o încă o dată. Deşi ştia foarte bine că serviciul ei nu era nici pe departe aşa plictisitor cum încerca Lynda să îl prezinte, el nu spusese nimic. Când, în fine, a deschis şi el gura, a făcut-o doar cu intenţia de a schimba subiectul.

— Încotro vom merge astăzi? întrebă el. Aveţi în vedere o anumită localitate?

— Vom călători spre Troodos. Acolo vom găsi precis ceva potrivit.

— Şi dacă ne vom rătăci? obiectă Lynda. Pe străduţele acelea întortochiate, acest lucru s-ar putea întâmpla foarte uşor.

— În acest caz, ne vom reîntâlni în seara asta aici, în hotel, răspunse Justin şi se ridică. O luăm din loc acum. Aveţi ceva împotrivă?

Lynda urcă încă o dată în cameră şi după aceea porniră la drum.

Sarah stătea lângă Justin care se aşezase la volan fără a-i spune un cuvânt. Păru adâncit în gânduri în timp ce conducea maşina de-a lungul ţărmului până ce o luă pe drumul spre munţi.

Îl observă cu coada ochiului. Mâinile îi stăteau lejer

pe volan. Muşchii coapselor i se încordau sub blugii strâmţi când apăsa cu piciorul pedalele maşinii.

Sarah oftă adânc. Nu-şi dădea seama cum va rezista toată ziua împreună cu el dacă va continua să îl admire şi dacă această tăcere neplăcută nu va lua sfârşit.

— Aşadar, lucrezi într-un magazin de antichităţi? întrebă Justin dintr-o dată, iar ea se sperie aşa de tare încât tresări.

— Da, acesta este serviciul meu plictisitor şi neinteresant, răspunse ea cu o nuanţă uşor ironică. Toată ziua după o tejghea prăfuită de prăvălie…

Justin râse.

— Aha, tânăra domniţă îşi scoate ghearele.

— Ba n-am niciun fel de gheare. Dar cred că nimeni nu ar suporta să fie mereu luat peste picior.

— Nu-mi amintesc ca galantul tău Charles să-ţi fi venit în ajutor. Greşesc cumva? Sau poate că numai simpla lui prezenţă a fost un suport moral suficient pentru tine.

— Poţi să-l scoţi, liniştit, pe Charles din joc, răspunse ea supărăcioasă. Cel puţin, în felul său este un gentleman.

— Ceea ce eu nu sunt. Asta ai vrut să spui, nu-i aşa?

Justin începu iar să râdă.

— Ai uitat oare mica întâmplare de aseară, de pe plajă?

Îi aruncă o privire rapidă. Ochii îi scăpărară amuzaţi.

— Curios, eu n-am avut impresia că tu ţi-ai fi dorit să mă fi comportat ca un gentleman.

Sarah se înroşi.

— Ştiam eu că vei face glume pe tema asta.

Ce mult dorea să-i arunce în faţă acele cuvinte, dar ştia că l-ar amuza şi mai tare.

— Aşa cum deja ai spus, eu nu sunt un gentleman, îi aminti Justin. Dar dacă Charles este unul, atunci sunt sigur că n-aş vrea niciodată să fiu ca el.

Sarah tăcu.

— Cum? întrebă el mirat, aruncându-i o privire piezişă. Nu vrei deloc să-ţi aperi iubitul?

— Nu.

— Sunt foarte dezamăgit. Vorbi apoi aproape serios. Eu m-aş aştepta ca femeia ce mă iubeşte să-mi ia apărarea.

Sarah nu dădu niciun răspuns şi merseră aşa tăcuţi mai departe. Se uita mereu, fără să vrea, la mâinile lui care, cu puţine ore înainte, îl provocaseră o plăcere cum nu mai simţise până atunci.

Justin surprinse una din privirile ei şi zâmbi.

— Facem pace?

Sarah clipi.

— O.K.

— Uite, acolo, peste drum este o plantaţie de bananieri, spuse el şi arătă în partea aceea. Acum ştii de ce fructele acestea galbene se oferă atât de generos prin hoteluri.

Nenumăratele rânduri de bananieri se vedeau până la marginea văii. Copaci îşi întindeau frunzele lor ascuţite spre cer şi se unduiau lin sub atingerea brizei ce venea din largul mării. În fiecare pom, Sarah observă pungi albastre de plastic, al căror rost nu putu să şi-l explice.

— În fiecare bananier se găseşte un singur ciorchine de banane, o lămuri Justin, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Presupun că sunt învelite în plastic pentru a nu se coace prea repede.

Sarah încuviinţă.

— Da, bananele sunt împachetate în containere frigorifice când sunt încă verzi şi se coc înainte de a ajunge în magazinele noastre.

— Dar pe acestea nu le vinzi peste tejgheaua ta prăfuită, nu-i aşa? o tachină el.

Dar, de data aceasta, îi apăru pe faţă un surâs copilăros şi Sarah râse în hohote.

După ce au mai mers o bucată de drum, Justin luă piciorul de pe pedala de acceleraţie şi coti pe o străduţă laterală.

— Uite-i, strigă el privind în oglinda retrovizoare. Lynda ne urmează.

Străzile deveniră mai înguste şi cu mai multe curbe. Regiunea de coastă cu livezile ei rămăsese în urmă şi intrară într-un teritoriu destinat în majoritate viilor. Chiar şi în cele mai mici spaţii dintre stânci, frunzele de vie se întindeau spre soarele fierbinte.

— Aici te întrebi cum pot fi, de fapt, culeşi strugurii, se miră Justin. Pare puţin probabil ca cineva să se caţere până la ei, cu atât mai puţin să mai şi lucreze acolo.

Justin răspunsese iarăşi la una din întrebările ei nerostite. Părea să-i cunoască întotdeauna gândurile. Sarah se înfioră. Dacă ştia ce îi trecea prin minte când îi privea mâinile sau buzele?

Nu putea decât să spere că el o crezuse ieri seară, pe plajă, când ea îşi dezminţise afecţiunea. Nu trebuia să afle niciodată că apropierea lui sau o uşoară atingere a mâinii sale o făcea să tremure.

— Vrei să te măriţi cu Charles?

Întrebarea a venit atât de neaşteptat, încât Sarah, răspunse fără a se gândi:

— Eram ca şi logodiţi.

— Eraţi? Justin o privi dintr-o parte. Nu mai eşti

sigură că vrei să te căsătoreşti cu el?

— Eu... mai bine să discutăm despre altceva.

— De ce? Dacă aş vrea să mă însor n-aş scăpa nicio ocazie să vorbesc despre femeia iubită.

Sarah nu mai zise nimic. Întrebarea lui prea personală tulburase atmosfera destinsă dintre ei. Tăcută, îşi aţinti privirea asupra peisajului.

Străbătură câteva sate mici în care strada îngustă se strecura şerpuind printre casele zugrăvite în alb. Din când în când, vedeau trecând bătrâne îmbrăcate în negru, dar, în rest, satele păreau pustii.

De câteva ori, Justin trebui să se oprească pentru a face loc unui măgar încărcat cu lemne de foc condus de un bătrân gârbovit sau pentru a lăsa să treacă nişte cârduri de păsări de curte.

— Asemenea locuri mă fascinează, spuse Justin într-un târziu, în timp ce conducea maşina pe străduţa îngustă. Aici, vremea pare că s-a oprit; şi nici măcar noi, turiştii nu putem schimba ceva din obiceiurile care de sute de ani au rămas aceleaşi.

Sarah aprobă clipind din ochi.

— Sunt de aceeaşi părere. Dar am impresia că pentru autohtoni este mai puţin fascinant. Am văzut foarte puţini tineri până acum; evident că ei preferă să trăiască la oraş.

— Probabil, dar este o problemă la care nu vreau să mă gândesc acum, când mă aflu în locuri atât de pitoreşti. Nu vreau să-mi distrug iluziile romantice, adăugă el încet, uitându-se la ea cu o privire serioasă.

Voia să spună ceva anume cu asta? Dorea ca ea să priceapă că ceea ce se întâmplase ieri seară, pentru el a fost ca o iluzie romantică. Simţise şi el ceva mai mult decât un impuls sexual? Ar fi vrut să-l întrebe dar îi era teamă de răspunsul lui şi nu îndrăzni.

După ce au trecut de ultimul sat, au întâlnit doi băieţi cu o turmă de capre cu păr lung. Amândoi le făcură semn cu mâna şi se aşezară în mijlocul străduţei pentru a opri maşina.

Unul din ei, scund, cu o faţă veselă şi cu părul vâlvoi veni spre Sarah şi-i arătă prin geamul deschis câteva şerveţele din lână.

— Foarte buni afacerişti, râse ea şi cumpără câteva.

În timpul acesta, Justin o privea tăcut.

Doar după ce au plecat mai departe, a rupt tăcerea.

— Cred că pe aici este, spuse el şi arătă înainte. Vom opri maşina şi vom căuta în jur.

Se opriră în faţa unei clădiri albe ce era mai mare decât celelalte din sat. Piaţa din faţă era denivelată, pietruită şi înconjurată de un zid întrerupt în unele locuri de trepte din piatră.

Sarah se aşeză pe zid, în timp ce Justin se învârtea în jur, oprindu-se, în fine, lângă nişte piese ruginite care aparţinuseră, odinioară, unui teasc.

În mijlocul pieţei, Sarah observă o roată de piatră pe un soclu. Deoarece se găseau în jur şi resturi de grinzi de lemn, presupusese că era vorba de o instalaţie cu ajutorul căreia se măcinau, pe timpuri, cerealele.

Îşi imagină cum, în vremurile de demult, măgarii erau obligaţi să alerge în cerc, pentru a învârti roata grea şi a obţine astfel, făina de care aveau nevoie femeile satului.

Sosirea lor nu trecuse neobservată. Peste drum se afla o cârciumă mică din care au ieşit câţiva bătrâni ce urmăreau curioşi ce făceau cei doi străini în piaţa satului lor.

Sarah dorea să nu fi îmbrăcat tocmai şortul acela strâmt. Bărbaţii, în orice caz, erau vizibil entuziasmaţi. Rânjeau şi-i făceau semne când privea în direcţia lor.

— Acesta este locul potrivit, spuse Justin când veni lângă ea, ocolind maşina. Voi încerca să fac rost de câteva unelte agricole.

Nehotărât, rămase în faţa ei şi o privi critic. Ridică mâna şi i-o duse la frunte aranjându-i puţin părul.

— Mmm, mormăi el gânditor, cred că aşa merge.

Sarah îşi dădu toată silinţa să nu tremure la atingerea degetelor sale. Ar fi vrut să-i evite privirea, dar nu reuşi.

— Da, murmură Justin. Exact aşa, cu o notă de nostalgie şi totuşi, plină de dorinţa de a încerca noi căi. Un strop de sălbăticie atenuată de o visare romantică.

Îi prinse bărbia şi o privi în ochi.

Respiraţia ei se acceleră. Ce voia să spună cu asta? Era vorba despre expresia pe care dorea s-o obţină în poze, sau o descrisese aşa cum o vedea el?

— A, iată-te, Justin!

Vocea Lyndei rupse vraja dintre ei. Parcase maşina lângă a lui şi traversa piaţa legănându-şi şoldurile, urmată îndeaproape de Charles.

— Îmi place locul ăsta, Justin, spuse ea şi se uită în jur. Exact cum am discutat ieri seară.

Lynda purta o pereche de pantaloni roşii aşa de strâmţi, de parcă erau lipiţi de piele. Mai avea o bluză decoltată care-i lăsa liberă talia. Ar fi putut îmbrăca ceva care să-i pună mai bine în valoare figura. Dar ceva care să se potrivească mai puţin cu aceste ţinuturi atemporale n-ar fi putut găsi.

— Am crezut că te-am pierdut, deja, zise ea apropiindu-se foarte mult de Justin, atingându-l, în timp

ce o măsura cu o privire îngheţată pe Sarah.

Să nu cumva să încerci să mi-l răpeşti, părea să spună. El îmi aparţine.

— Mă duc să discut cu bătrânii.

Justin se desprinse de Lynda şi plecă spre bărbaţii care stăteau încă în faţa tavernei.

— E atât de frumos şi pitoresc aici, nu găseşti, Charles? i se adresă Lynda cu un zâmbet.

Îl prinse de mână, ca şi cum ar fi dorit să-i arate lui Sarah că ar putea să-l aibă şi pe el, dacă ar vrea.

— Este cam prea primitiv pentru gustul meu, răspunse Charles deşi Sarah putea să jure că el încă nu văzuse absolut nimic din împrejurimi.

Privirea lui era îndreptată doar spre Lynda şi, numai după un răstimp, păru să observe că era şi Sarah acolo.

În timp ce-i urmărea pe cei doi, Sarah înţelese, dintr-o dată, că *mica lui aventură,* cum o numise el, era numai una dintre multe altele şi că acestea, ar fi continuat, cu siguranţă şi în viitor, chiar dacă ea ar fi consimţit să se mărite cu el.

— Totul este în ordine, spuse Justin după ce se înapoie. Sătenii au exact uneltele agricole vechi de care am nevoie şi le vor aduce aici.

Tăcu şi se uită în jur.

— Eu cred că dincolo e mai bine, zise, în fine, indicând vechea piatră de moară. Cu presa pentru struguri în fundal.

Merseră toţi patru într-acolo şi Sarah ascultă cum Justin şi Lynda stabileau detaliile.

Puţin mai târziu, unul din bătrâni sosi în piaţă. Aducea o coasă veche şi o sapă cu o coadă lungă. Ceilalţi l-au urmat cu unelte pe care Sarah nu le mai văzuse niciodată. Îi înmânaseră toate acestea lui Justin cu

zâmbete prietenoase şi apoi se căţărară pe zidul de piatră să privească ce vor face străinii în continuare.

Lucrul începu, iar Sarah se simţea, sub ochii critici ai Lyndei, şi mai nesigură decât înainte. Avea convingerea fermă că femeia aceea abia aştepta ca ea să facă o greşeală.

Justin se purta cu ea – dacă aşa ceva era posibil – şi mai urât şi autoritar. Îi striga comenzi scurte şi directe şi, când ea nu reacţiona imediat, aşa cum voia el, nu făcea economie de remarci usturătoare.

De câteva ori, i-a venit să ridice unul din obiectele ce o înconjurau şi să-l arunce spre aparatul de fotografiat. Dar faptul că era şi Lynda acolo a oprit-o. Nu voia să-şi trădeze nicio slăbiciune în faţa acelei femei şi se concentră să-i iasă totul cât mai bine pentru a nu dezvălui nici cea mai mică urmă de mâhnire.

Când Sarah se gândea că această serie de fotografii nu se va mai termina odată, Justin, în sfârşit, îşi lăsă jos aparatul. Merse înspre bătrâni punându-le în palmă câteva bancnote şi apoi părăsi încet piaţa, purtând o discuţie animată cu Lynda.

— Te laşi foarte mult folosită, îi reproşă Charles şi se aşeză pe zidul de piatră.

— Ce vrei să spui?

— Poţi să-ţi dai seama cât ar fi trebuit să plătească Lefevre unui fotomodel – fără să mai pomenim de cheltuielile pentru biletele de avion şi toate celelalte. Clătină din cap. Acest individ te foloseşte cu neruşinare, iar tu te prefaci că îţi place.

Pierdută în gânduri, Sarah se uită la faţa lui. Charles nu era partenerul ideal pentru a discuta despre Justin şi despre sentimentele ei. N-avea niciun rost să

vorbească despre asta cu el, chiar dacă, reflectând puţin, trebuia să-i dea dreptate.

— Ce crezi, cât ar trebui să plătească? întrebă ea.

Charles ridică din umeri şi-i spuse o sumă care o lăsă fără respiraţie.

— De ce ieri nu ai discutat nimic despre asta?

— Ai fi acordat vreo atenţie cât de mică părerii mele? răspunse el tot cu o întrebare. De fapt, cât ţi-a oferit?

Justin şi Lynda se întorceau iar Charles privi morocănos spre ei.

— Absolut nimic, răspunse ea puţin stânjenită.

Din pură curiozitate acceptase să pozeze pentru Justin. Vai, nicio clipă nu se gândise că ar putea obţine din aceasta un avantaj financiar.

— Eu sunt convins că în contract va figura întreaga sumă pe care ar fi trebuit să o plătească unui fotomodel.

Vocea îi deveni mai înceată şi, în timp ce vorbea, privirea îi era deja atrasă de Lynda.

— Am ştiut de la început că ceva nu este în ordine cu acest individ. Dar tu n-ai vrut să mă asculţi.

Sarah era furioasă pe ea însăşi. Furioasă pentru că era folosită şi pentru că se lăsase înşelată de pălăvrăgeala lui Justin – care îi spusese că în ea o găsise pe cea mai potrivită femeie pentru reclamă – şi astfel îi uşurase acestuia calea spre succes. Precis că nu era prima pe care o păcălise în felul acesta. Fără a mai aminti despre banii pe care şi i-a însuşit numai pentru el.

— Sunt foarte curioasă cum vor ieşi pozele, o auzi pe Lynda când ajunse iar în piaţă. Ideea ta de a veni aici, chiar dacă nu-i aşa de nouă, a fost foarte bună.

Râse şi aruncă rapid o privire piezişă spre Sarah.

— Şi, în afară de asta, trebuie să ţinem cont că ai fost nevoit să lucrezi în condiţii mult prea grele.

Sarah răspunse privirii ei. Vrăjitoareo! gândi. Dar, măcar ştia la ce se putea aştepta din parte Lyndei, pe când, din partea lui Justin, nu, acesta fiind imprevizibil.

Sarah se ridică, îndreptându-şi umerii înguşti; voia să le strige în faţă celor doi cât îi păsa de părerea lor, dar Charles o prinse de braţ. Simţise că ea era gata să explodeze.

— Există un loc pe aici unde să servim o ceaşcă de cafea sau o băutură? întrebă el şi o strânse mai tare de braţ.

— Peste drum, în tavernă, spuse Justin. Bineînţeles că nu vom primi acolo şampanie, dar precis au ceva mai bun.

Patronul era un bătrân ştirb care ieşi repede să-i întâmpine, şterse cu un şervet una din măsuţe şi îi invită cu un surâs să ia loc.

Justin îi vorbi în limba sa, ceea ce atrase din partea celorlalţi clienţi priviri prietenoase şi un murmur de uimire.

— Ne aduce vin, pâine şi *haloumi,* spuse el după ce omul ieşise într-o încăpere din spate.

— *Haloumi*? întrebă sceptică Lynda.

— Brânză de capră, o lămuri el. Puţin cam sărată dar foarte bună.

Sarah a fost tot timpul foarte retrasă, însă în mijlocul gălăgiei şi veseliei generale – al căror erou principal devenise, foarte repede, Justin – nu a observat nimeni acest lucru. Deşi era supărată pe el, nu putu să nu admire felul degajat în care câştigase rapid simpatia bătrânilor.

— English?

Un deget arătător, gros, îi împunse umerii şi, când Sarah se întoarse, văzu faţa surâzătoare a unui alt bătrân

care abia venise. Purta pantaloni negri, ponosiţi şi cizme negre, înalte, până la genunchi.

— Da, răspunse ea nesigură, după care omul clipi şi tăcu.

Bagajul său de cunoştinţe de limbă engleză se dovedi, odată cu aceasta epuizat.

— Mai degrabă n-aţi permite acestor indivizi să se amestece cu noi, spuse Lynda încruntându-şi sprâncenele, altfel nu mai plecăm azi de aici.

Sarah se simţea, evident, penibil în această împrejurare neplăcută. Şi îi păru rău că se afla, chiar şi pentru o singură dată, în centrul atenţiei.

Abia după ce a venit ospătarul cu mâncarea, se alătură şi Justin celor trei însoţitori ai săi.

— A trebuit să stau de vorbă cu oamenii, spuse el ca o scuză, când văzu chipul Lyndei. În definitiv, aceşti bărbaţi mi-au dat de bună voie toate uneltele necesare. Aşa că n-am putu să fiu nepoliticos şi să-i ignor pur şi simplu.

Justin strigă ceva ospătarului şi, curând după aceea, omul reapăru cu câteva sticle de vin în mâini pe care le împărţi la celelalte mese. Charles aruncă spre Sarah o privire plină de înţeles, şi ea ştiu ce voia să-i transmită. Justin nu-şi putea permite să fie atât de mărinimos; deci, îşi va primi, în fine, şi ea banii ce i se cuveneau, de fapt.

După o oră, fiindcă se făcuse târziu deja, au plecat înapoi spre maşini.

— Încotro, acum? întrebă Lynda.

— Aş dori să mai merg puţin prin împrejurimi şi apoi să mă întorc la hotel, răspunse Justin, prinzând-o pe Sarah de mână şi conducând-o spre automobil.

Ea se uită repede spre Charles, dar acesta avea

ochi, ca de obicei, numai pentru Lynda. Nu-i rămase altceva de făcut decât să urce în maşina lui Justin. Pe de altă parte, nu ţinea neapărat să-şi petreacă restul călătoriei împreună cu Lynda, aşa că se aşeză oftând în fotoliu.

— Justin, tocmai mă gândeam... se întoarse Lynda încă o dată.

— Da?

— Azi nu mai avem nimic de discutat, nu-i aşa? întrebă Lynda. Şi, deci nu mai este necesar să mergem în urma voastră.

— Corect, fu de acord Justin şi apoi începu să râdă. Nu vrei să ne mai vedem astăzi, nu? Am înţeles bine?

— Perfect.

Lynda chicoti şi-i făcu din mână încă o dată.

— Vom merge înapoi pe litoral şi ne vom revedea la hotel.

Sarah ar fi vrut să protesteze, dar Lynda pornise deja maşina. Un ultim semn cu mâna şi apoi plecară.

— Aşa, acum suntem singuri, spuse Justin urcând în maşină.

— Aşa se pare, răspunse Sarah monosilabic.

Justin i se adresă, zâmbind forţat:

— Charles nu s-a despărţit de tine prea amabil. Mă mir că priveşte totul cu atâta detaşare.

— Şi pe mine mă miră că Lynda pare aşa de indiferentă, îi reproşă ea. Nu prea s-a omorât cu firea să stea mai mult cu tine.

— De ce să fi făcut ea...

Justin se întrerupse. Părea surprins, dar nu-şi mai termină fraza.

— English, english, îl întrerupse o voce răguşită.

Un bătrân trecea în fugă prin piaţă spre maşină cu un buchet mare de flori galbene în mână.

Bărbatul veni pe partea ei şi, când ea coborî, îi înmână buchetul cu o plecăciune. Era atât de mişcată, încât îl sărută spontan pe bătrânel, pe faţa sa plină de riduri, ceea ce atrase aplauze din partea celorlalţi care stăteau în faţa tavernei.

— Se pare că le-ai făcut acestor oameni o impresie formidabilă, spuse Justin după ce porniră.

— Ah, chiar aşa? întrebă ea ironic. Sunt obişnuită cu asta. Tuturor bărbaţilor care apar în faţa tejghelei mele prăfuite le fac aceeaşi impresie.

Justin îşi încruntă sprâncenele şi îşi continuară călătoria în linişte.

Capitolul 9

Cu cât înaintau spre munţi, strada devenea tot mai pietroasă şi mai îngustă. Peisajul era foarte variat. La fel şi satele care, aici la înălţime, erau tot mai mici şi mai risipite.

Uneori, când treceau prin câte o vale, apăreau pe marginea drumului lămâi şi portocali a căror aromă se răspândea în aer.

Chiar şi aici, la altitudine, Sarah descoperi case cu acoperiş plat, izolate, cu rezervoare cilindrice pentru apă şi cu câte un acoperiş mare pentru solarii. Era ciudat să întâlneşti tehnică modernă în acea pustietate, dar acest lucru era, necesar din cauza vremii mult prea schimbătoare.

Ar fi discutat bucuroasă cu Justin despre toate acestea, dar chipul său posomorât o făcu să tacă.

El opri maşina de mai multe ori, privi în jur fără a spune un cuvânt, şi apoi merse mai departe.

— Vreau să pregătesc un loc şi apoi ne întoarcem

la hotel, spuse el, în sfârşit, revenind în maşină după încă o oprire. Satul este complet izolat, situat pe un platou şi este cu mult mai vechi decât toate celelalte pe care le-am văzut până acum. Cred că-ţi va plăcea.

Sarah surâse.

— Este uşor să-ţi imaginezi, în acest ţinut, războinici sălbatici care cutreieră munţii şi sunt în stare de orice.

Ce frumos ar fi să faci dragoste într-o asemenea pustietate, îi trecu prin minte şi-şi mută repede privirea, când observă că era cufundată iarăşi în contemplarea mâinilor lui Justin.

— Presupun că oamenii din timpurile străvechi se ascundeau aici din faţa năvălitorilor, îl auzi ea. Insula are, datorită poziţiei sale geografice, o istorie deosebit de tumultoasă.

Tăcu pentru un moment, apoi întrebă:

— Ţi-a plăcut *haloumi*?

— Ei bine, eu gust, de fapt, cu plăcere tot felul de preparate din ţările prin care călătoresc, dar această brânză a fost ceva deosebit pentru mine.

— Aşadar, încerci totul cu plăcere? Eşti mereu pregătită pentru noi experienţe?

Acum, vocea lui avea, din nou, o ușoară nuanţă ironică.

— Trebuie să-mi notez.

— N-aş pune prea mult preţ pe această interpretare a observaţiei mele, spuse Sarah. Eu n-am vorbit decât despre mâncare.

— Dar s-ar putea să se potrivească şi când nu este vorba de mâncare.

Îi aruncă o privire fugară dintr-o parte, iar ea văzu sclipirea amuzată a ochilor lui.

— Perfect posibil. Dar se observă imediat că nu

doresc să fac din aceasta un obicei, replică Sarah cu promptitudine.

Să-şi bată capul liniştit, încercând să înţeleagă la ce s-a referit ea!

Încă nu-i trecuse dezamăgirea că se folosise de ea pentru a economisi onorariile fotomodelelor, dar avea sentimentul că, în apropierea lui, toate acestea deveneau tot mai lipsite de însemnătate.

Au trecut de strada principală şi au intrat pe un drum prăfuit, cu multe gropi adânci şi presărat cu pietre mari. Întreaga atenţie a lui Justin era îndreptată asupra drumului denivelat, astfel că Sarah avu timp să-l admire în tihnă pe bărbatul de lângă ea.

Ar fi dorit să întindă mâna şi să se joace cu degetele în părul lui. Acum, buzele îi erau strânse de încordare, dar erau aceleaşi buze care, nu cu mult timp în urmă, se deschiseseră asupra gurii ei, blând, delicat şi apoi cu o pasiune nemaiîntâlnită de ea, iar Sarah nu-şi dorea nimic altceva decât să le atingă iar.

— Ajungem imediat, o scoase dintr-o dată din reverie. Când sosim sus, pe platoul acela, vei putea vedea satul.

Puţin mai târziu, în timp ce maşina depăşi ultima curbă, Sarah reuşi să arunce o primă privire asupra aşezării omeneşti. Câteva căsuţe albe se găseau – ca şi cum ar fi căutat protecţie – adunate pe lângă biserică, a cărei turlă se înălţa spre cer. Justin conduse maşina pe drumul îngust până în sat, apoi opri motorul.

— Hai să ne plimbăm puţin, propuse el, după ce au coborât şi au răspuns la salutul unui preot care mergea cu pas domol spre biserică.

Justin o luă de braţ şi merseră pe uliţele strâmte ale satului. Sarah nu se feri, deşi atingerea mâinii sale o

făcu să tremure.

— Ce este?

Se opri cercetând-o cu privirea.

— Ţi-e frig?

Ruşinată își plecă pleoapele.

— Nu, este numai... De fapt, aici, la umbră este mai răcoare decât la soare.

Era bucuroasă că tocmai scăpaseră de razele fierbinţi ale soarelui şi acum se aflau în umbra unei căsuţe. Spera ca Justin să creadă această explicaţie.

— Plecăm îndată. Dar vreau să mă mai uit puţin în jur. N-aş vrea să străbat aceste uliţe după lăsarea întunericului.

Vru să pornească mai departe dar rămase, totuşi, pe loc. O răsuci pe Sarah spre el şi îşi duse ambele mâini pe umerii ei.

— Eu, de altfel, ştiu ce te-ar putea încălzi iar, foarte repede.

— Ce? Îşi lăsă capul într-o parte. Trebuie cumva să alerg de câteva ori în jurul bisericii?

În loc de răspuns, Justin o strânse în braţe şi o sărută.

Sarah simţi sărutul ca pe un fulger. Când buzele lui fierbinţi îi atinseră gura, închise ochii şi, involuntar, îi înconjură gâtul cu braţele.

Justin îşi lăsă palmele să alunece în jos, descriind cercuri pe spatele ei, până găsi pielea fină a coapselor ei dezgolite. În timp ce-şi prelungea sărutul pătimaş, îi apăsă trupul de al lui, astfel ca ea să-i simtă erecţia. Sarah suspină încet.

Asta era tot ce îşi dorise: să-l simtă iarăşi atât de aproape. Nimic nu mai avea importanţă şi ea uită complet că se găseau pe o cărare, într-un sat şi că putea să-i vadă oricine.

Îşi strânse în joacă, dinţii în jurul limbii lui, în timp ce limba ei îi dezmierda interiorul gurii. Se îmbrăţişau cu pasiune, uitând de ei, dorind parcă să rămână veşnic aşa.

— Hei, protestă el cu un râs grav.

Se desprinse de ea şi o împinse la o depărtare de un braţ. Respira greu, iar strălucirea din ochi trăda dorinţa pe care abia şi-o stăpânea.

— Nu crezi că ar trebui să ne căutăm alt loc? Dacă vrei, într-adevăr, să mă seduci sub cerul liber, nu este necesar să ne vadă toată lumea.

Sarah îl privi doar şi nu spuse nimic. Ochii ei străluceau, iar buzele umede îi erau întredeschise. A durat ceva timp până când pulsul, care o luase razna s-a mai liniştit într-o oarecare măsură, deşi mâinile lui Justin încă o ţineau strâns pe după umeri.

În fine, se chinui să râdă şi spuse cât putu de calm:

— Cel puţin acum îmi este mai cald.

Se eliberă din mâinile lui şi înaintă câţiva paşi. Fiori neaşteptaţi îi străbătură spatele când simţi privirea lui Justin îndreptată asupra ei. A înţeles că sărutul l-a tulburat la fel de mult ca şi pe ea.

— Aceasta este exact poziţia de care am nevoie, îl auzi deodată spunând în urma ei şi tresări neobservat.

Iarăşi îi era dat să audă fraza care distrugea de fiecare dată atmosfera romantică dintre ei.

Se aflau aproape de piaţa din faţa bisericii şi, chiar ochii unui neprofesionist – cum erau ai ei – ar fi observat ce avea de gând Justin.

Cărarea îngustă, cu casele înghesuite una într-alta, piaţa, uşa de lemn a bisericii scăldate în razele soarelui, turnul impresionant de deasupra, toate acestea constituiau, cum nu se putea mai bine, un decor demn de o reclamă.

— *Drumul spre paraclis,* murmură Sarah.

— Da, exact. Sunt bucuros că înţelegi şi tu. Este unic şi are o atmosferă cum rar mai găseşti.

Avea, din nou, întipărită pe faţă acea expresie de entuziasm şi concentrare pe care Sarah o mai văzu de câteva ori până acum. Şi-ar fi dorit să o privească şi pe ea, măcar o dată, astfel, dar ştia că o aşa însufleţire îi provoca doar munca lui. Femeile erau numai un mijloc în a-şi atinge scopul – pentru reclame sau în pat.

— Lumina este prea slabă, spuse el, deodată, dezamăgit, privindu-şi exponometrul. Trebuia să fi ajuns aici cu o oră mai devreme. La naiba!

Sarah stătea acolo împietrită şi privea fix înaintea ei.

— Trebuise să revin şi mâine aici.

Justin înjură şi îşi băgă exponometrul în buzunar.

— Hai, ne întoarcem la hotel.

— Nu ştiu dacă voi avea timp, spuse ea. Am acceptat crezând că astăzi vom termina totul.

Dorea să-i explice că n-ar vrea să mai stea mereu la dispoziţia lui, oricând avea el nevoie – şi pe deasupra, pe gratis!

— Ce înseamnă asta, Sarah? Ce ai de făcut mâine? întrebă el nerăbdător. Nici nu va dura mult. Trebuie doar să venim aici şi apoi, după o oră, suntem iar la hotel.

— Pur şi simplu, eu consider că am petrecut deja suficient timp în faţa aparatului tău de fotografiat. În definitiv, eu sunt în concediu aici.

Avea faţa îndreptată spre el, dar privirea îi era lăsată în jos.

— Ei, te-am întrebat dacă ai altceva de făcut.

Îi prinse mâna şi i-o strânse puternic.

— Sau poate Charles ţi-a interzis să-mi mai fi încă o dată fotomodel? Se teme cumva că i-aş putea deveni

rival?

— Ia-ți mâna de pe mine!

Cu o smucitură rapidă, se eliberă din strânsoarea lui.

— Nu-i din cauza lui Charles. Nu mai am chef să-ţi pozez. Pricepi sau nu?

Justin se dădu un pas înapoi şi o privi fără să spună un cuvânt.

— Nu văd de ce Lynda nu-ţi poate fi model. După cum comentează ce fac eu, ar trebui să se descurce foarte bine.

Furioasă, Sarah îşi strânse pumnii.

— Este o expertă, nu?

Încet, supărarea de pe faţa lui Justin dispăru făcând loc unui zâmbet care se lărgi tot mai mult, până când, în fine, începu să râdă tare.

— Aproape *că* s-ar putea spune că eşti geloasă pe Lynda. Doar ţi-am explicat odată că îşi face treaba şi atât. Şi, dacă ai impresia că este prea severă cu tine, trebuie să îţi dai seama că asta se datorează numai faptului că tu nu înţelegi nimic din munca ei.

Râsul lui o jignise pe Sarah.

Şi ceea ce spusese despre gelozie a nimerit, fără doar şi poate, drept la ţintă. Nu îndrăzni să răspundă ceva, de teamă să nu-i dea lacrimile.

— O.K., mai vorbim mâine dimineaţă despre asta, spuse Justin cu un oftat. Hai să mergem înapoi la maşină.

Trecu pe lângă ea şi Sarah îl urmă lipsită de chef prin piaţa bisericii.

— Dar nu poate fi adevărat! îl auzi deodată, aproape strigând de disperare. Tocmai asta ne mai lipsea!

Una din roţile din spate era complet dezumflată.

Justin îşi lăsă cu grijă aparatul de fotografiat pe banchetă şi merse apoi la portbagaj pentru a scoate roata de rezervă. Mormăi o înjurătură când îi dădu drumul şi văzu că nici aceasta nu are aer.

— La naiba! Firmele de închiriere ar putea, cel puţin, să-şi verifice maşinile înainte de a lăsa turiştii nepricepuţi să le conducă prin aceste locuri sălbatice. Pun pariu că în acest sat nu este nici măcar un atelier.

— Niciunul? întrebă disperată Sarah.

Reflectă puţin şi chiar că nu îşi aminti să fi văzut ceva asemănător cu un atelier.

— Cel mai bine ar fi să mergem la cârciumă. Poate că acolo îmi va putea spune cineva dacă se poate repara aici măcar unul din aceste cauciucuri.

Era deja trecut de ora şapte seara. Călătoria nu fusese prea plăcută nici la lumina zilei, iar Sarah se gândea cu frică la cât de greu le va fi să circule în întuneric pe acele străduţe. Dar nu aveau ce face. Chiar dacă cineva le-ar fi reparat cât mai repede cauciucul, tot s-ar fi întunecat, încă înainte de a părăsi satul.

Îl urmă pe Justin în partea cealaltă a pieţei, în faţa unei taverne, unde erau câteva mese şi scaune pe pavaj. Justin vorbi cu proprietarul. Deşi ea nu înţelegea niciun cuvânt, îşi dădu seama, totuşi, din faptul că omul ridica neputincios din umeri, că nu existau speranţe de ajutor.

— În acest ţinut se găseşte un singur atelier de reparaţii, tocmai în satul următor. Proprietarul nu crede că vom putea primi cauciucul reparat, tot astăzi, îi confirmă Justin cele mai rele temeri.

— În acest caz, trebuie să luăm un taxi, iar firma de închiriere o să-şi ridice maşina după aceea, îşi făcu ea curaj.

— Nu există taxiuri aici, răspunse Justin clătinând din cap. Va trebui să rămânem în sat, peste noapte.

— Peste noapte? repetă ea neîncrezătoare.

— Nu este nicio posibilitate de a pleca fără maşină.

Justin ridică braţele în semn de părere de rău.

— Omul ne poate oferi o cameră şi cred că ar fi bine să o acceptăm. N-avem de ales.

— O singură cameră?

— Da, şi… ezită şi o privi abătut. Şi pe aceea ne-o dă numai pentru că l-am asigurat că suntem căsătoriţi.

Sarah era atât de tulburată, încât, pe moment, rămăsese fără grai.

— Dacă tu crezi că eu… se înfurie ea.

— Nu va trebui să dormim în acelaşi pat, fii fără grijă, o întrerupse Justin în mod brutal. Dacă vrei cu tot dinadinsul să-ţi petreci noaptea în maşină, atunci poftim, n-ai decât.

— Dar de ce nu putem chema un taxi?

— Deoarece nu se află niciun telefon în sat.

Justin ridică din umeri.

— Eu sunt de părere că ar trebui să mâncăm ceva. Nu ştiu dacă ţie ţi-e foame, dar mie îmi este.

Sarah înţelese că n-avea niciun rost să se enerveze, aşa că încuviinţă, în sfârşit, şi ascultă cum Justin dădu comanda. Mâncarea o făcu să uite o parte din necazuri. La cină au primit un kebab aromat, cu cartofi prăjiţi, la care Justin a mai cerut un vin roşu uşor. Sarah se gândise că nu mai mâncase aşa de bine în viaţa ei.

Şi dispoziţia lui Justin se îmbunătăţise în timpul mesei. Povestea volubil despre muncă şi despre desele lui călătorii. Sarah află că el deţinea un studio în Londra, care îi mergea foarte bine şi în care plănuia să-şi desfăşoare, în viitor cea mai mare parte a activităţii.

— Dar nu-ţi vor lipsi călătoriile? îl întrebă ea.

— Trăind mereu din ce-ţi iei cu tine în geamantan, se pierde din farmec, după un timp, răspunse Justin şi o

privi pe deasupra paharului de vin. Au fost ani foarte frumoşi, dar trebuie să recunosc că, în ultimul timp, visez tot mai des să am şi eu, în fine, o casă, o soţie şi copii.

Sarah şi-o putea închipui cu greutate pe Lynda în rolul de gospodină şi de mamă. Ce-ar spune dacă ar şti că Justin îşi va petrece noaptea împreună cu ea într-o cameră. Fără îndoială că nu ar fi prea încântată. Charles – ce bine, Charles ar face, probabil, şi el gălăgie. Sarah sorbi din vin. Şi ei îi era teamă de această noapte; mai mult se temea, de fapt, de ea însăşi.

Un sărut, o atingere a corpului său erau de ajuns ca ea să nu mai poată garanta pentru nimic. Nu ştia cum, dar trebuia, pur şi simplu, să reuşească să-l ţină la o asemenea distanţă încât să nu fie posibilă vreo atingere.

Şi totuşi, dorea să fie în braţele lui şi să i se dăruiască cu totul.

Savurează această noapte de iubire, îi şoptea o voce interioară, ce era apostrofată de o alta care o avertiza să nu se culce în acelaşi pat cu bărbatul acesta, care îi spusese că are de gând să se însoare în curând.

— Mai ai nevoie de ceva din maşină? întrebă el, întrerupându-i visul.

— Poftim? O da, geanta şi jacheta tricotată, răspunse iute Sarah.

Văzu un zâmbet ironic pe faţa lui şi se întrebă dacă nu cumva îi ghicise iar gândurile.

În timp ce mergeau spre maşină, Justin îşi scoase inelul subţire de aur de pe degetul mic.

— Sper că ţi se potriveşte, şopti el. Soţia proprietarului se va uita, în primul rând, la mâna ta şi, dacă nu va vedea niciun inel strălucind, s-ar putea să petrecem o noapte deosebit de neplăcută în maşină.

Sarah ţinea inelul în palma deschisă şi îl privea fix.

— Poate că ar trebui s-o facem aşa cum se cuvinte, zise Justin.

Luă inelul şi i-l puse pe degetul inelar.

— Cu acest inel vă declar… şi aşa mai departe, ce se mai spune în asemenea împrejurări.

Sarah îşi trase mâna înapoi, de parcă s-ar fi ars.

Justin avusese, totuşi, dreptate. Nevasta scundă şi durdulie a cârciumarului a fost, la început, foarte circumspectă, până când, ca din întâmplare, Sarah şi-a dus mâna la păr şi, cu această ocazie, i se văzu inelul sclipind.

Cu siguranţă că nu era pentru prima dată când îşi împrumuta unei femei inelul, îi trecu ei prin minte. Şi, dintr-o dată, avu o bănuială că Justin ar fi fost în stare să aranjeze intenţionat toate aceste lucruri. De unde putea ea să ştie ce anume spusese proprietarul tavernei? E posibil să se fi putut repara cauciucul şi să fie mai multe telefoane în localitate; şi poate că Justin l-a întrebat de la bun început dacă îi primeşte să înnopteze acolo.

Femeia îi conduse pe o scară de lemn, îngustă, care scârţâia, sus, la primul etaj şi le deschise uşa camerei. Majoritatea spaţiului era ocupat de un pat mare ce avea pătura dată într-o parte ca o invitaţie.

Baia de la celălalt capăt al coridorului era vizibil curată şi femeia le-o arătă cu mândrie.

— Spune că putem face baie amândoi odată, traduse Justin. Poţi să mergi prima, dacă doreşti.

Stătea pe holul îngust atât de aproape de el, încât îi simţea căldura trupului.

— O, da, o baie este exact ce-mi trebuie, îngăimă ea fără suflare.

Era mai bine să fugă de lângă el, dacă nu voia ca în următoarele secunde să i se arunce în braţe şi să-şi uite bunele intenţii.

— Să vin să te spăl pe spate? întrebă Justin cu un zâmbet răutăcios.

— Mulţumesc mult, dar cred că mă descurc foarte bine şi singură.

Închise uşa şi oftă adânc.

În timp ce se afla în apa fierbinte, închise ochii şi-şi închipui că simte corpul lui lângă al ei.

Iritată, Sarah se ridică atât de brusc, încât apa din cadă sări pe jos.

— Nu trebuie să se mai întâmple, mormăi ea ca pentru sine şi ieşi din apă. N-am voie să-mi pierd capul, altfel aş fi ca şi a lui.

Se şterse şi, pentru o clipă, îşi contemplă pielea bronzată în oglindă. Apoi îmbrăcă iar şortul şi bluza de vară. Sigur că nu va putea dormi prea bine cu această îmbrăcăminte, dar, oricum, ar fi fost mai rău să stea dezbrăcată în aceeaşi cameră cu Justin.

În drum spre cameră, Justin trecu pe hol, pe lângă ea, zâmbind şi fără a spune un cuvânt – de parcă ar fi tras cu urechea când ea ieşise din cadă.

Când intră, constată că el nu stătuse degeaba în acest timp. Aşternuse două pături şi o pernă pe podea, în faţa patului. Întâi respiră uşurată, apoi fu dezamăgită. Nu era sigură că şi-ar fi menţinut hotărârea de a-l îndepărta cu răceală dacă el ar fi devenit mai îndrăzneţ.

Se aşeză lângă fereastra deschisă, îşi perie părul şi se uită în jos, spre piaţa bisericii scăldată în razele lunii. La mesele din faţa tavernei, mai erau doar câţiva bărbaţi, ale căror voci se auzeau până sus, la ea.

Poarta bisericii era deschisă şi o lumină caldă licărea, invitând parcă la plimbare. Era atâta pace şi linişte în întregul cadru, încât mişcările ei deveniră involuntar mai lente, până ce mâna în care ţinea peria îi alunecă în jos. Oare cum se trăieşte aici, aşa departe de

zgomotul şi aglomeraţia oraşelor?

— Pari atât de îngândurată.

Vocea lui Justin răsună aproape, periculos de aproape. Nici măcar nu-l auzise când intrase în cameră.

— Tocmai admiram peisajul. Aici, totul arată de parcă timpul s-ar fi oprit.

— Da, spuse el încet.

Sarah simţi pe ceafă respiraţia lui şi închise buimăcită ochii.

— O privelişte minunată, atât afară cât şi înăuntru.

Îi luă peria din mână şi-i înconjură talia cu braţele.

— La lumina lunii noi suntem, întotdeauna foarte apropiaţi, Sarah, îi şopti el în ureche. Şi în noaptea asta este lună plină.

Mâinile îi alunecară spre pântecele ei şi îi aduse spatele către pieptul lui lat, în timp ce buzele sale depuneau cu blândeţe mici sărutări pe pielea gâtului, până jos spre umeri.

Apoi o întoarse spre el, îşi duse mâinile sub bluza ei şi i-o scoase pe deasupra capului.

Incapabilă să se opună, Sarah îşi ridică braţele şi se jucă prin părul său des cu degetele.

Încet, foarte încet, faţa lui se apropie. Îi simţi pe piele, răsuflarea fierbinte şi buzele i se deschiseră. Uşor şi aproape în joacă, gura lui o atinse pe a ei şi apoi, trecu delicat peste faţă.

Apoi îi simţi mâinile pe abdomen. O dezbrăcă de şort şi de slipul pe care-l mai avea pe ea, trăgându-le în jos, peste şolduri.

Acum, Sarah se găsea goală în faţa lui şi nimic n-o mai putea apăra de atingerea mâinilor sale. El îi mângâie şi-i frământă corpul, până când ea crezu că este cuprinsă de flăcări. Dezmierdările sale o excitau, iar genunchii ameninţau să-i cedeze. Sarah îi simţi clar bărbăţia

apăsându-i pântecele. Gemu şi-şi lăsă capul pe spate când Justin îi mângâie cu mâna partea interioară a copsei. Degetele lui ajunseră în centrul cald şi umed al dorinţei ei.

— Justin, Justin, murmură neîncetat, aproape fără cunoştinţă.

Mâinile i se încleştară de gâtul lui, în timp ce-i trăgea capul în jos şi îşi freca sânii de pieptul lui lat.

Buzele lui îi apăsară gura care se deschisese, oferindu-i-se, iar palmele îi cuprinseră fesele ca, astfel, să o poată aduce şi mai aproape de el.

Mâinile cutreierau neliniştite peste corpul lui, până ajunseră la bată slipului şi i-l trase peste coapse pentru ca, după aceea, să-i strângă sexul în palmă.

Îl auzi gemând şi un sentiment de triumf o străbătu. Geamătul lui deveni tot mai profund, până când nu mai putu suporta şi, cu o mişcare rapidă, o ridică şi o întinse pe pat.

La atingerea mâinii sale, Sarah îşi desfăcu picioarele şi îl prinse trăgându-l deasupra ei, dar Justin se împotrivi acestei grabe.

— Încă nu, Sarah, şopti el, cu buzele doar la câţiva milimetru de gura ei. Încă nu.

Buzele calde şi moi îi părăsiră gura şi-şi căutară drum în jos, spre sfârcurile tari şi îndreptate în sus, ale sânilor ei.

Sarah se zbătea înfiorată. Închise ochii. Respiraţia i se acceleră şi mai tare, când Justin ajunse cu buzele până jos, pe partea interioară a coapselor.

Încet, de parcă ar fi vrut să-i guste fiecare centimetru al trupului, se mişcă peste ea, în sus. Sarah credea că se sfârşeşte de plăcere.

Îşi ridică corpul spre el, pierdută şi nerăbdătoare.

— Justin, te rog, îl imploră ea cu voce joasă,

răguşită şi suspină uşurată când simţi, în fine, corpul lui deasupra ei.

Justin părea încă suficient de stăpânit pentru a o penetra încet, aproape cu grijă. Sarah se undui către el, când îşi dădu seama că el se putea abţine doar cu mari eforturi.

Strigă încet când îl simţi în întregime înăuntrul ei. El se opri o clipă şi o privi temător.

— Te-am rănit, iubito? o întrebă.

Sarah negă, scuturând din cap şi-l trase pe Justin mai tare către ea.

Expresia îngrijorată de pe chip îi dispăru şi el începu să se mişte într-un ritm mai lent, abia stăpânit.

— Doamne, Sarah, cât de bine este cu tine!

— Da, da... este minunat...

Sarah făcu un efort pentru a-şi păstra controlul asupra vocii. Corpul îi tremura şi fremăta de dorinţă.

— Iubește-mă, te rog, Justin!

Mişcările lui deveniră mai rapide şi ea se sincroniză fără efort cu ritmul său. Când penetrările lui deveniră mai adânci şi trupurile lor se împingeau unul într-altul de la distanţe tot mai mici, Sarah simţea cum, în interiorul ei, începea să se aprindă un foc necunoscut până atunci.

Mai întâi lent, apoi în valuri din ce în ce mai repezi, corpul ei reacţiona la pasiunea pe care el o trezea în ea, până când ajunse la apogeu. Încleştată de el, Sarah ţipă.

— Te iubesc, te iubesc, scumpule, striga totul în Sarah.

Dar nu avu destul curaj pentru a rosti aceste cuvinte.

Stăteau strâns îmbrăţişaţi, mâna lui Justin se odihnea pe şoldurile ei, iar Sarah avea ochii închiși şi capul lipit de umărul lui.

— Ascultă-mă Sarah, îl auzi spunând cu o voce răguşită. Sper să nu iei prea în serios ceea ce s-a întâmplat aici, cu noi. Vreau să spun că amândoi suntem maturi...

Ochii ei aproape se umplură de lacrimi.

— Da suntem maturi; ceea ce se întâmplă aici, cu noi, se mai întâmplă ici şi colo, câteodată. Ar trebui să savurăm aceste clipe şi apoi... să le uităm... pur şi simplu...

Sarah se opri şi îşi ascunse faţa în mâini. Nu trebuia să-i vadă tristeţea din priviri. Timp îndelungat, el îi mângâie tăcut spatele.

— Sunt bucuros că vezi totul aşa de simplu.

Sarah era rănită de vorbele lui, însă nu reuşi să se apere şi nici să lupte împotriva tulburării pe care mâinile sale i-o provocau din nou.

De această dată, el o iubi mai delicat şi mai tandru. Justin se purta cu trupul ei de parcă ar fi fost un instrument valoros ce trebuia acordat cu multă grijă pentru a cânta apoi cel mai frumos cântec din lume.

Emoţia o făcu pe Sarah să fie oarbă şi surdă la toate, în afara mâinilor, corpului şi gurii lui... până când crezu că nu mai poate suporta dorinţa, iar el îi înăbuşi strigătul cu un sărut lung şi pătimaş. Agăţată cu disperarea dragostei de trupul lui se gândi că ar fi vrut să rămână aşa, în ea, toată viaţa.

Sarah se trezi în zgomot de voci şi bocănituri pe pavaj. Deschise ochii şi, în primul moment, nu înţelese unde se află. Apoi îşi aminti. Obrajii i se înroşiră, iar faţa i se destinse într-un zâmbet strălucitor.

Probabil că adormise în braţele lui Justin. Surâzând, se răsuci pe o parte pentru a-l trezi cu un sărut, dar constată că era totuşi singură.

Sări repede din pat să îl caute sub pătura pe care şi-o întinsese pe jos lângă pat, dar descoperi biletul lăsat la uşă.

Cineva din sat a binevoit să-i sară în ajutor şi să-l i-a până în localitatea următoare, unde putea să lase ambele cauciucuri la reparat. Va rămâne acolo şi va reveni cât mai repede posibil.

Decepţionată, Sarah se întinse iar în pat. Cum a putut să plece aşa, pur şi simplu? Ea l-ar fi trezit cu un sărut şi apoi ar mai fi făcut încă o dată dragoste, înainte de a se ridica din pat.

Deodată i se aşternu pe chip o umbră întunecată. Fusese cumva dezamăgit de ea? Precis o comparase cu Lynda, iar Sarah nu avea nicio îndoială că era dezavantajată. În afară de asta, oricum, Justin se va căsători în curând cu Lynda.

Pentru ea rămânea doar amintirea unei nopţi frumoase. Sarah râse cu amărăciune.

Pentru a scăpa de aceste gânduri sumbre, se sculă, până la urmă, merse în baie şi făcu un duş prelungit. Apoi se îmbrăcă şi coborî pentru a lua micul dejun. Noaptea petrecută cu Justin îi făcuse foame.

Capitolul 10

Era deja trecut de ora unsprezece când Justin se înapoie, în sfârşit. Stătea în spatele unei camionete cu mobilă, iar când sări jos şi traversă piaţa ducând ambele cauciucuri spre maşina închiriată, paşii îi erau grei și târșâiți.

Inima ei bătu mai repede când îl văzu. Zâmbi şi vru să se ridice pentru a-l întâmpina, însă el doar clipi scurt în direcţia sa şi apoi se ocupă numai de maşină.

După un moment de nedumerire, Sarah se simţi

dispreţuită. Ei bine, dacă el voia asta, atunci ea se va comporta tot la fel de rece şi de indiferent faţă de el. Se ridică şi se îndreptă încet spre maşină.

— Cauciucurile sunt iarăşi în ordine? întrebă ea în treacăt şi îşi aranjă un cârlionţ pe frunte.

— Da, şi am fost norocos că s-a rezolvat aşa de repede, reuşind să vin înapoi cu aceeaşi maşină, îi răspunse el fără să o privească. Am sunat-o pe Lynda – de la atelierul de reparaţii – şi i-am povestit ce s-a întâmplat.

După o pauză, adăugă:

— Îl va informa şi pe Charles.

— Mulţumesc.

Sarah îl observa pe furiş în timp ce îşi aduna uneltele în portbagaj.

— M-am mirat că erai deja plecat când m-am trezit.

Ar fi vrut să adauge că s-ar fi trezit bucuroasă în braţele lui şi că ar mai fi făcut o dată dragoste cu el. Bineînţeles că nu avu puterea să adauge nimic.

— Am crezut că ar fi bine ca eu să fiu deja plecat când te vei scula, răspunse el, continuând să-i evite privirea. Dimineaţa de după astfel de evenimente poate fi câteodată… ei da, nu prea veselă.

— Ei bine, nu cred că ar fi fost aşa de neplăcut, spuse ea şi, în următoarea clipă, îi păru deja rău.

Prefera să-şi fi muşcat limba.

Dintr-un pas, Justin ajunse lângă ea şi o privi pentru prima oară în acea dimineaţă.

— Eu am crezut că vei regreta, spuse el supărat.

Se întoarse şi-i strigă peste umăr că merge să se spele.

Sarah mai rămase câteva clipe lângă maşină apoi îl urmă încet. De ce era atât de nervos şi de ce nu putea s-o privească? De ce n-a amintit deloc de noaptea

petrecută împreună?

În timp ce prin minte i se învârteau noi şi noi întrebări, pentru o clipă avu o bănuială că întâmplarea l-a impresionat pe Justin mai mult decât ar fi vrut el să recunoască.

După un sfert de oră, când el reveni, comandară ceva de mâncare şi rămaseră amândoi tăcuţi. Justin fu cel care, în fine, întrerupse acea tăcere apăsătoare.

— Dacă tot suntem aici, am putea să facem fotografiile pe care ar fi trebuit să le obţinem ieri. Ce părere ai?

Suna nesigur, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să nu fie de acord. Şi chiar acesta a fost primul ei impuls, dar se răzgândi. Din moment ce erau aici, ar putea să pozeze pentru ultima dată în faţa aparatului de fotografiat al lui Justin. În afară de asta, avea astfel posibilitatea să mai rămână puţin cu el.

— O.K., încuviinţă ea. Dar îmi voi schimba îmbrăcămintea, dacă n-ai nimic împotrivă. În hainele pe care le-am purtat ieri toată ziua nu mă mai simt prea bine.

Îşi aduse geanta din maşină şi urcă încă o dată scara îngustă. Patul nu era aranjat şi, în amintirea ultimei nopţi, nu putu rezista tentaţiei de a mângâia cearşaful dezordonat. Îşi aminti cu sufletul frânt de durere de pasiunea orelor petrecute cu el.

Justin o aştepta la maşină cu aparatele atârnate, ca de obicei, de gât. Pentru prima dată în ziua aceea, îi apăru un zâmbet pe faţă.

— Sunt aceleaşi haine pe care le-ai purtat şi la Templul lui Apolo, nu-i aşa?

— Da, aşa este, răspunse ea şi-i întoarse zâmbetul.

— Foarte potrivit pentru poze, drăguţ, dar nu prea sofisticat.

Sarah îşi ridică mâna stângă pe care mai sclipea încă inelul său şi îl scoase din deget.

— Poftim, ia inelul înapoi. Sigur n-o să mai avem nevoie de el, de acum înainte, spuse ea şi i-l dădu, în timp ce, în gând, adăuga: poate îţi va fi necesar în curând.

Justin luă inelul şi îl puse pe degetul mic. Apoi o privi şi colţurile gurii sale schiţară un zâmbet ştrengăresc.

— Dacă l-ai păstra am putea povesti Lyndei şi galantului tău Charles, cum noi am descoperit, deodată, că suntem îndrăgostiţi lulea şi cum un preot ortodox ne-a cununat aici, sus, în munţi.

Justin râdea din toată inima.

— Îţi poţi imagina feţele lor?

Râsul lui o răni atât de tare, încât nu reuşi să-şi ascundă durerea.

— Ce este? întrebă Justin. Te gândeşti că ei nu vor crede asta?

— Sigur că nu vor crede. În plus, nu vreau în niciun caz să fac rău intenţionat logodnicului meu şi prietenei tale.

— Prietenei mele? o întrerupse Justin. Şi cine ar trebui să fie ea?

O privi vesel.

— Lynda, bineînţeles.

— Lynda?

Justin începu să râdă şi mai tare.

— Cum de ţi-a venit această idee? Lynda şi cu mine lucrăm împreună la acest contract şi nimic mai mult.

Clătină din cap.

— Nici măcar nu este genul meu. Eu lucrez bucuros cu ea, dar în rest…

Iarăşi îşi clătină capul şi râse.

Dar în rest te culci cu plăcere cu ea, ar fi vrut Sarah să-i răspundă, dar în loc de asta întrebă:

— Şi cum arată genul tău?

— Asta o ştii foarte bine. Cred că am găsit deja această femeie, răspunse Justin care devenise, dintr-o dată, serios. Este inteligentă, ştie exact ce vrea şi se potriveşte foarte bine în pat cu bărbatul ei. Are propriile ei preocupări, ceea ce eu consider foarte important. Nu pot suferi femeile care doar se agaţă de bărbaţii lor. În plus este foarte frumoasă şi sexy.

— Dar este, totuşi, important să o intereseze şi ce faci tu, nu? întrebă Sarah şi se feri de privirea ochilor lui albaştri.

Justin se culcase cu ea – şi ea era sigură că făcuse acelaşi lucru cu Lynda – iar acum i-o descria tocmai ei, pe femeia visurilor lui, pe care deja o găsise şi cu care avea, cu adevărat, intenţii serioase.

— Fireşte că este important, dar nu este nevoie ca, pentru aceasta, să-şi neglijeze munca.

Justin tăcu un moment şi o privi gânditor. Apoi îşi drese glasul.

— Putem începe să facem fotografiile acum?

Sarah aprobă şi plecară către biserică. Indicaţiile lui Justin erau tot aşa de scurte şi de directe ca şi până acum. Înainte îi aranja părul sau îi aducea capul într-o altă poziţie, dar acum folosea numai îndrumări verbale şi se ferea să o atingă.

Sarah îi observă reţinerea ş nu ştia dacă să fie dezamăgită sau bucuroasă. Îşi dorea cu toată fiinţa să simtă atingerea mâinilor lui, dar tot la fel de mare îi era şi teama că se va îneca în infinite valuri de dorinţă.

— Asta a fost, îi întrerupse el, într-un târziu, gândurile. Mulţumesc, Sarah. A fost foarte bine.

Îi zâmbi înainte de a se ocupa iar de aparatură.

— Aşteaptă să-mi împachetez lucrurile şi apoi vom putea merge înapoi la hotel.

Fără să mai răspundă zâmbetului său, Sarah urcă în maşină.

— Ce zi frumoasă! spuse Justin când se aşeză la volan. Să sperăm că vom ajunge la timp ca să pot sta la plajă o oră-două. Ai vreun plan pentru diseară?

Sarah îl privi cercetător, dintr-o parte.

— Nu, de fapt nu am, răspunse şovăind. Sunt puţin obosită. Cred că mă voi culca devreme.

Tăcură amândoi.

După ce au început străzile asfaltate, nu mai trecu mult timp şi ajunseră la şoseaua de lângă ţărm.

— Aici se află o plajă foarte frumoasă, spuse Justin întrerupând, astfel, tăcerea prelungită. Putem face o pauză să bem ceva?

Luă piciorul de pe acceleraţie şi îi arătă un panou publicitar ce indica plaja Pissouri.

Sarah încuviinţă şi urmări mişcările lui Justin.

În largul mării străluceau pânzele colorate ale bărcilor, iar plaja întinsă parcă îi invita la o baie de soare.

Au coborât şi s-au aşezat la o măsuţă, la umbra unor copaci. În afară de ei doi, cât cuprindeai cu ochii nu se zărea niciun turist. Deoarece nu venea nimeni să-i servească, Justin se ridică şi merse înăuntru. O femeie în vârstă ieşi din bar. Îşi şterse mâinile de un prosop ce avea un capăt prins în cordonul şorţului, schimbă câteva cuvinte cu Justin şi dispăru iar.

Când se întoarse lângă Sarah, Justin îşi ridică umerii în semn de părere de rău.

— Barmanul are liber câteva ore, îi explică el. Aşa că trebuie să ne servim singuri. Ce-ar fi să luăm câte o

bere rece? întrebă după ce deja plecase spre bar.

Sarah râse.

— Şi ce-ai să faci dacă mai vin şi alţi clienţi?

— O să-i servesc şi o să câştig astfel banii pentru bere, ce altceva? spuse Justin.

La puţin timp după aceea, se întoarse la masă cu două halbe de bere.

— Tu, de fapt, te pricepi la surfing? o întrebă privind marea.

— Nu, n-am încercat încă, dar mi-am propus să iau nişte lecţii la sfârşitul săptămânii. În hotel este un instructor.

— Te voi învăţa eu. Ce-ar fi să începem chiar de mâine după-amiază? Păru entuziasmat de idee. Crede-mă, o să-ţi placă precis!

— N-aş dori să te deranjez.

Sarah tremura, în ciuda coniacului. Nu, era, pur şi simplu, prea periculos să mai stea în continuare împreună cu Justin.

— Nici nu e vorba de aşa ceva.

Sarah căuta cu înfrigurare un pretext pentru a refuza această propunere. Lui i se păru că faţa ei supărată exprimă altceva pentru că, deodată, deveni îngrijorat.

— Presupun că ţi-ai luat măsuri de siguranţă.

— Măsuri de siguranţă? Sarah îl privi uluită, dar apoi crezu că înţelege la ce se referă Justin. Da, desigur. Plecarea mea în călătorie a fost cam în grabă, dar am făcut, totuşi, înainte de asta, o asigurare împotriva accidentelor ce pot interveni pe parcurs.

Justin îşi încruntă nemulţumit sprâncenele, în timp ce scutura din cap.

— Nu, nu asta am vrut să aflu. Eu spuneam de ultima noapte. Iei pilule anticoncepţionale, nu-i aşa?

Sarah se înroşi până în vârful urechilor.

— A, la asta te referi… se bâlbâi şi îşi coborî privirea.

Deodată îşi simţi inima bătând în gât. Nu luase pilula. Cum a putut fi atât de neglijentă? Nici măcar o secundă nu se gândise că această noapte ar putea avea urmări.

— Se pare că nu, îl auzi spunând morocănos. Să nu cumva să vii într-o zi la mine şi să-mi spui că eşti însărcinată. Nu trebuie să-ţi faci speranţe că mă vei constrânge să mă însor cu tine.

Îl privi fix, îngrozită. Durerea, decepţia şi furia duceau în ea o luptă aprigă, până când, în final, răzbătu doar furia. Îl privi fix şi aproape că strigă:

— Şi ce fel de măsuri de siguranţă ai luat tu? Tu eşti cel mai deştept, mai umblat prin lume şi cel mai versat dintre noi doi, nu? De ce nu te-ai gândit la asta înainte?

Îşi impuse să nu-i evite privirea. Cum de se gândise că ar putea iubi un asemenea om?

— Nu încerca acum să arunci răspunderea asupra mea, se răsti el. În definitiv, eu nu aveam cum să ştiu că tu nu iei pilule, dacă n-ai spus nimic.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă; n-ai să mă mai întâlneşti vreodată, îi răspunse cu înverşunare. Nici la tribunal, pentru stabilirea paternităţii şi nici în altă parte.

Îşi luă geanta şi se ridică brusc.

— Ba, dimpotrivă, sper să nu te mai văd niciodată în viaţa mea.

— Unde vrei să pleci?

Justin sări de pe scaun şi o prinse atât de brutal de mână, încât ea ţipă încet.

Sarah îl fulgeră cu privirea.

— Ştiu că eşti mai puternic decât mine, aşa că n-o

să-ţi fac plăcerea să mă lupt cu tine, spuse ea cât putu de calm. Ia-ți mâinile de pe mine.

— Dar unde vrei să pleci? întrebă Justin încă o dată. Nu poţi să dispari pur şi simplu. Trebuie să mai discutăm câteva lucruri.

— Nu mai am nimic de discutat cu tine.

Sarah izbucni în lacrimi.

— Ei, asta-i bună! se răsti el. De ce oare toate femeile cred că plânsul ar putea să le ajute, chiar şi când nu se mai poate face nimic?

În acel moment, femeia în vârstă apăru iarăşi în cadrul uşii.

— *Leita parakalo*! strigă ea şi întinse palma deschisă.

— Bine, mormăi Justin şi dădu drumul braţului ei pentru a scoate portmoneul din buzunar.

Sarah nu stătu mult pe gânduri. Se întoarse şi fugi în stradă. Avu noroc. Un taxi tocmai venea hodorogind.

— Pophas, îi spuse dintr-o suflare şoferului şi se lăsă moale pe bancheta din spate.

Se uită înapoi şi-l văzu pe Justin repezindu-se cu paşi mari către stradă. Îi strigă ceva, dar ea nu reuşi să-l înţeleagă deoarece, în aceeaşi clipă, şoferul porni.

Uşurată, Sarah închise ochii şi se sprijini de banchetă. Prea multe i se întâmplaseră în ultimele ore. Cum se putea ca un om care o iubise atât de tandru şi de pătimaş să fie, doar câteva ceasuri mai târziu, atât de rece şi de necioplit?

Lacrimi mari îi izvorau de sub pleoapele închise.

— Dar îl iubesc, murmură ea. Ce trebuie să fac? Oricum ar fi, tot îl iubesc.

N-o deranja că şoferul îi putea vedea în oglindă faţa plânsă.

Capitolul 11

Sarah era bucuroasă că, trecând prin holul hotelului spre camera ei, nu se întâlnise cu Charles sau cu Lynda. Se dezbrăcă şi intră sub duş, dar apa caldă nu avea cum să-i spele şi necazurile.

Se simţea pustiită când, mai târziu, stătea înfăşurată într-un prosop de baie, periindu-şi părul în faţa oglinzii. Încet, lăsă prosopul să lunece în jos şi îşi examină trupul care, nu cu mult timp în urmă, a tremurat şi s-a supus unei dorinţe sălbatice. Abătută, Sarah îşi duse palma pe abdomenul plat.

— Ce-ar trebui să fac dacă, într-adevăr voi avea un copil cu el? şopti şi simţi cum ochii îi înoată în lacrimi.

În sfârşit, se îndepărtă şi-şi pregăti hainele. Nu avea niciun rost să îşi facă, aşa devreme, gânduri în legătură cu acest lucru. Se îmbrăcă încet şi ieşi afară pe balcon.

Mesele din jurul piscinei erau ocupate şi râsetele voioase ale turiştilor străbăteau până sus, în balconul ei. O pereche ce venea de la plajă spre hotel, strâns înlănţuită, îi atrase atenţia.

Îşi duse mâna la ochi şi se uită concentrată. Da, nu era nicio îndoială. Lynda şi Charles veneau împreună de la plajă.

În timp ce Sarah îi privea, aceştia se opriră şi se sărutară. Chiar şi de la această distanţă, se putea observa că nu era vorba de un sărut fugar. Charles mângâia delicat spatele Lyndei şi apoi, îşi aşeză palmele pe formele rotunde ale fundului ei.

Dar ce vrea totuşi, de la Charles, din moment ce îl are pe Justin? murmură Sarah pentru sine, fără a simţi vreo urmă de gelozie.

Încă strâns îmbrăţişaţi, cei doi merseră spre o

masă. Sarah încă se gândea dacă n-ar fi fost mai simplu să părăsească hotelul şi să plece cu maşina către o plajă mai dosnică, când îl văzu venind pe Justin.

Cu geanta ei în mână, el se îndreptă spre masa lor. Lynda se ridică şi îl întâmpină cu un sărut. Justin îşi înclină scurt capul spre Charles şi-i întinse geanta. Repede, Sarah făcu un pas înapoi pentru a nu putea fi văzută, dar Charles nu se gândi, nici măcar o clipă, să se uite în sus.

— Ei, deci asta a fost, şopti ea şi îşi dădu drumul în şezlong.

Cu un oftat adânc, Sarah îşi îngropă faţa în palme. Era uşor să-şi propună să îl uite, pur şi simplu, pe Justin şi să se poarte de parcă el n-ar fi existat niciodată în viaţa ei. Dar a transforma aceste lucruri în realitate era mult mai greu.

Un ciocănit nerăbdător în uşa camerei sale o scoase din gânduri. Se ridică şi apoi ezită. Dacă era Justin? Nu, dacă ar fi fost aşa, el nu i-ar fi dat lui Charles geanta ei.

— Ai reuşit să ajungi înapoi?

Fără ca măcar să o salute, Charles se năpusti, pe lângă ea, în cameră.

— Nu ţi-a povestit nimic Justin despre pana de cauciuc?

— Tu chiar crezi că o să înghit o asemenea minciună? se răsti el. Ar fi trebuit să născoceşti ceva mai original!

Sarah îşi strânse buzele. Era sătulă de aceste eterne certuri. Se încordă.

— Ştii ceva, Charles? Nu-mi pasă ce gândeşti. Dă-mi înapoi geanta şi lasă-mă în pace. Aş vrea să rămân singură acum.

— Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?

O prinse atât de tare de umeri încât o duru.

— E de-ajuns să te privesc şi îmi dau seama că ţi-ai petrecut noaptea cu ei.

Sarah se înroşise toată. Nu era nevoie să-i mai spună vreun cuvânt; acest lucru era pentru el o dovadă suficientă.

— Ştiam eu!

O expresie de triumf îşi făcu loc în ochii lui Charles.

— Pari să uiţi că tu însuţi, cu câteva minute mai înainte, o sărutai cu pasiune pe Lynda, îi strigă Sarah mânioasă. Lasă-mă în pace. În fond, n-ar trebui să te mai intereseze deloc ce fac eu.

Strânsoarea lui deveni şi mai puternică şi o trase mai aproape de el.

— Când mă gândesc de câte ori m-ai respins pe mine, iar un individ ca acest Lefevre nu trebuie decât să pocnească din degete!

Ochii i se îngustară iar faţa lui se apropie tot mai mult.

— Nu voi îngădui să mi se fure chiar aşa de simplu ceva ce îmi aparţine.

Sarah încercă deznădăjduită să-i evite gura. Bătu cu pumnii în pieptul lui, dar el nu se lăsă intimidat.

— Dă-mi drumul, Charles! NU vreau asta!

— Dar vreau eu, Sarah! Eu te vreau aici şi acum!

Cu o smucitură bruscă, îi rupse bluza şi îi fixă cu privirea sânii goi.

— Încetează, Charles!

Deodată, i se făcu frică de el. Mâinile lui păreau să fie simultan peste tot. Degeaba încerca ea să îşi acopere sânii cu rămăşiţele bluzei.

— Între noi totul s-a terminat, înţelege totuşi!

— Va fi terminat după ce voi lua eu ceea ce doresc.

Ochii lui sclipeau când încercă s-o prindă iarăşi în

braţe.

O bătaie în uşă îl opri la jumătatea mişcării. Înjură şi vru să-i pună lui Sarah o palmă peste gură, dar uşa se deschise cu o asemenea forţă încât se izbi de perete.

— Aşadar, am auzit bine, şuieră Justin după ce aruncă o privire asupra bluzei rupte.

— Lefevre, ce ţi-a venit să intri, pur şi simplu, cu forţa aici? se răsti Charles, dar, în acelaşi timp, făcu un pas înapoi. Asta este o problemă între mine şi Sarah; nu te priveşte. Am să te reclam dacă…

— Ţine-ţi gura! îl întrerupse grosolan Justin. Tot ce o priveşte pe viitoarea mea soţie, mă priveşte şi pe mine. Şi acum dispari dacă nu vrei să te dau afară!

Charles aruncă spre Sarah o privire buimăcită. Dar singura ei preocupare, în acel moment, era să-şi ascundă cât mai repede goliciunea. Părea că nu a auzit ce spusese Justin. La uşă, Charles mai rămase o clipă.

— Nu uita, Sarah, să-l întrebi despre onorariul tău. Şi nu te mai lăsa dusă de nas, chiar dacă, până acum, asta ai făcut!

Apoi râse şi trânti uşă ieşind.

Sarah plângea în hohote.

— Sunt aşa de bucuroasă că ai venit, spuse ea şi se lipi de Justin, după ce acesta o îmbrăţişă. Chiar avea intenţia să mă violeze.

Justin o strânse mai tare şi îi mângâie, încet şi liniştitor, părul.

— Am avut o presimţire, îl auzi ea. Când am văzut din camera mea că Charles intră în hotel, m-am gândit că îţi va face, probabil, o scenă.

În braţele lui, Sarah aproape că se liniştise iarăşi. Când, sub atingerea sa, simţi în ea fiorii dorinţei, se împotrivi şi se desprinse de el. Merse spre dulap pentru a-şi lua altă bluză.

— Charles a zis ceva despre bani, începu Justin prudent. Precis ţi-a amintit de nişte sume ameţitoare.

Sarah şovăi.

— N-am vorbit prea mult despre asta.

Justin îşi înfipse mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Presupun că ţi-a spus că aş fi un câine demn de dispreţ care te foloseşte fără ruşine; că eu mi-am însuşit banii care, de fapt, îţi aparţin, nu-i aşa?

Vorbea cu cinism. Se aşeză pe pat şi îşi întinse în faţă picioarele lungi.

— Da, cam aşa ceva, admise Sarah.

Se rezemă de dulap şi îl privi pe Justin.

— Şi nu are dreptate?

— Eu, pentru început, am venit aici numai ca să cercetez împrejurimile. Fotografiile finale voiam să le fac doar mai târziu. Dar ţi-am mai povestit asta o dată. Ei bine, te-am văzut şi am înţeles că tu eşti cea mai potrivită pentru această serie. N-am vorbit de onorariu, dar fireşte că te voi plăti pentru orele pe care le-ai petrecut cu mine.

Sarah îl privi provocator şi afişă o expresie răutăcioasă. I-ar fi plăcut să-i tragă o palmă să-i mute fălcile din loc.

— Nu am nevoie de banii tăi, îi spuse ea în loc să-l plesnească. Nu m-am gândit nicio clipă la bani.

— Şi atunci, de ce ai fost de acord să îmi pozezi?

— Pentru… pentru că eu…

Sarah se întrerupse. Nu, această satisfacţie nu i-o va acorda!

— Pentru că m-am gândit că ar fi interesant, murmură ea în sfârşit, uitându-se la el, dar fără a-l privi în ochi.

Sarah aprobă.

— Mai ales, a fost interesant de văzut prin ce

mijloace obţine un fotograf expresia dorită pe faţa modelului său, adăugă ea sarcastic.

— A, dar nu fac acest lucru cu toate modelele, ci numai cu acelea care au nevoie de ceva ajutor. Şi trebuie să spun că, în cazul tău, sprijinul acordat a fost încununat de succes.

Felul cum vorbea o făcea pe Sarah şi mai furioasă.

— Mă bucur că ai fost mulţumit de mine.

— Mai mulţumit decât cu oricare model, spuse deodată serios. Într-adevăr, Sarah. Tu eşti atât de proaspătă şi de naturală, cum nu mai există nimeni în această profesie.

— Numai în pat îţi place mai mult cineva care nu este aşa de proaspătă şi de naturală, nu-i aşa? Cineva ca Lynda presupun că îţi place mai mult.

Justin pufni în râs.

— Lynda împreună cu mine în pat? Cum de ţi-a venit ideea asta. Clătină din cap.

— Dar a ieşit din dormitorul tău în dimineaţa aceea, când ne-am uitat la poze.

— Pentru că fusese la baie şi acolo se poate merge doar prin dormitor, o lămuri Justin. Şi-am mai spus o dată că Lynda şi cu mine colaborăm doar în plan profesional. Deveni iarăşi serios. Dar ce este, de fapt, între Lynda şi Charles?

Sarah ridică din umeri.

— Asta nu mă mai interesează.

— În acest caz, pot să ţi-o spun, Sarah. Ei doi au avut cu câţiva ani în urmă, la Londra o relaţie amoroasă. Şi, din câte mi-a povestit Lynda, ar exista încă multe alte femei în viaţa lui Charles. Este bine pentru tine să ţi-l scoţi cât mai repede din minte.

Desigur, Justin avea dreptate. Dar cum se făcea că tocmai el îl judeca pe Charles? În fond, nici el nu era mai

breaz.

— Chiar aşa, tu nu vrei să-i povesteşti prietenei tale despre mine? îl întrebă ea şi îl privi drept în ochi.

— Care prietenă? Justin îşi ridică mirat sprâncenele. N-am niciuna.

— Chiar nu ai? Şi cum rămâne cu femeia pe care mi-ai descris-o dimineaţă? N-ai spus tu că vrei să te căsătoreşti în curând?

El o privi aiurit, dar apoi îi apăru pe chip un zâmbet.

— Te-am descris atât de rău încât nu te-ai putut recunoaşte singură?

— M-ai descris pe mine? Ce tot vorbeşti?

— Dar n-ai auzit ce i-am spus mai devreme lui Charles? întrebă Justin.

— Lui Charles? Nu. Eram aşa de îngrozită şi tulburată că n-am mai auzit nimic.

— I-am spus că mă interesează tot ce are legătură cu viitoarea mea soţie. Şi viitoarea mea soţie eşti tu, Sarah.

Ea îl fixă neîncrezătoare cu privirea.

— Eu? Viitoarea ta soţie?

Chiar ştia el ce spune?

— Ascultă, m-am săturat de jocurile tale. Ce expresie doreşti să mai obţii acum pe faţa mea?

Pentru prima dată, Justin îşi pierdu calmul său neclintit şi o privi implorând-o.

— Dar, Sarah, începu el, eu vorbesc serios. Te rog, crede-mă! Te iubesc şi vreau să devii soţia mea. Ştiu că şi tu mă vrei.

Sarah încă mai ezita.

— Pari foarte sigur pe ceea ce afirmi, Justin. De ce nu-ţi vine ideea să mă întrebi şi pe mine ce sentimente am?

— Nu am nevoie, Sarah. Ştiu că tu mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc şi eu. Şi n-are niciun rost să ne contrazicem asupra acestui lucru.

Ochii lui albaştri îi zâmbiră.

— Cum de poţi fi aşa de sigur?

Vocea ei sună nesigură şi Sarah trebui să-şi umezească buzele uscate cu limba. Precis că se va trezi imediat şi va vedea că totul a fost un vis.

— Sarah, nici nu trebuie să-mi mai spui ceva. În ultima noapte, corpul tău mi-a spus mai mult decât ar fi făcut-o mii de cuvinte.

Ochii săi căpătară o nuanţă mai întunecată.

— N-ai fi făcut niciodată dragoste cu mine astfel, dacă nu m-ai fi iubit. Un zâmbet îi jucă în colţurile gurii. Şi, în afară de asta, vorbeşti prin somn şi, după câte am auzit, nu trebuie decât să stabilim data căsătoriei.

Sarah suspină.

— Vino lângă mine, iubita mea, o chemă el încet.

Sarah merse lângă pat şi rămase în picioare în faţa lui.

— De altfel, în ceea ce priveşte onorariul tău, zâmbi Justin, cum ai dori plata? În bani sau în iubire?

— În iubire, şopti ea şi întinse o mână, înlăturându-i delicat un cârlionţ de pe frunte.

— În acest caz, vino, iubito, şi ia-ţi ce îţi datorez! murmură el.

Sarah zâmbi.

— Te avertizez că va trebui să plăteşti mult, mult mai mult decât valorează fotografiile, pentru că eu voi avea pretenţii foarte mari.

Justin o prinse şi o trase în jos spre el, pe pat.

— Nu-mi pot imagina altceva mai frumos decât să-ţi fiu dator pentru tot restul vieţii.

Sfârşit

Colecția

Rubin

Justin îi prinse fața în mîini și o sărută. La început cu delicatețe, apoi din ce în ce mai apăsat, lăsîndu-și limba să se miște cît mai erotic cu putință. Sarah uită de toate. Corpul ei îl dorea pe Justin. Însă, exact atunci, Justin întrerupse sărutul și făcu cîțiva pași înapoi.
De ce se oprise? Credea că dorința lui era la fel de puternică. Primi foarte repede răspunsul. Justin avea iarăși aparatele de fotografiat în față, iar butoanele se răsuceau făcînd un zgomot ușor. Sarah înțelese că sărutul a fost numai un pretext pentru a obține expresia dorită de el.

BEST SELLER

Preț: 1200 lei